

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.393 • 1,90 €

1 • juny • 2006

«El costum és gairebé el
senyor del món»
Máximo Taparelli

Benet XVI convoca els nous moviments

Nova primavera per a l'Església

L'Església no seria avui el que és sense la irrupció durant la segona meitat del segle XX de més d'un centenar de moviments eclesials i noves comunitats, fonamentalment laïcals, basats en la radicalitat evangèlica i l'entusiasme apostòlic. Ells constitueixen actualment, tal com va arribar a afirmar Joan Pau II, «els fruits més significatius de la nova primavera de l'Església». El Papa difunt va mantenir-hi una relació molt especial, la màxima expressió de la qual va tenir lloc durant la celebració a Roma de la festa de Pentecosta del 1998.

Vuit anys després, Benet XVI pren el relleu del seu predecessor i torna a convocar a la plaça de Sant Pere els nous moviments i comunitats. Roma esdevindrà el 3 de juny «un gran cenacle» en el qual milers de membres

d'aquestes noves realitats oferiran un testimoni únic d'unitat en la diversitat i en la riquesa dels carismes que l'Esperit continua vessant sobre l'Església.

Pàg. 3, 4 i 5

El P. Maciel, apartat del ministeri públic

La Congregació per a la Doctrina de la Fe ha anunciat que no s'obrirà un procés canònic contra el pare Marcial Maciel, fundador dels Legionaris de Crist, a causa de la seva edat avançada i del seu estat de salut delicada. Per això, «el convida a una vida reservada de pregària i penitència, i que renunciï a tot ministeri públic». La Santa Seu ha rebut des del 1998 acusacions contra el P. Maciel per abusos sexuals i violació del secret de confessió. No obstant això, la Congregació per a la Doctrina de la Fe assenyala que «independentment de la persona del fundador, es reconeix amb gratitud l'apostolat benemèrit dels Legionaris de Crist i de l'associació Regnum Christi».

Pàg. 7

Agermanament entre els santuaris de Meritxell i Sabart

El 14 de maig passat va tenir lloc a Canillo (Andorra) el primer dels actes d'agermanament entre els santuaris de Meritxell i Sabart. Milers de pelegrins i devots de la Mare de Déu es van donar cita, juntament amb els seus bisbes, a Meritxell per participar en una cerimònia solemne i festiva que es completarà el pròxim 15 d'octubre al santuari de la Mare de Déu de Sabart (França).

Pàg. 17

Girona acull la primera trobada de grups de Taizé a Catalunya

La primera trobada de grups de Taizé de Catalunya es va celebrar el 14 de maig passat a Girona amb l'objectiu de conèixer-se millor i establir vincles d'amistat entre els diversos grups. La jornada va tenir com a moment culminant la celebració d'una pregària a l'estil de Taizé al Seminari diocesà. La propera trobada d'aquestes característiques tindrà lloc l'any vinent a Mataró.

Pàg. 23

La Sagrada Família rep el premi Sant Benet

Com a reconeixement del geni artístic i espiritual d'Antoni Gaudí i com a emblema per a Europa de la família humana, la Fundació Vida i Família de Subiaco, vinculada a la mítica abadia benedictina, ha concedit enguany al temple de la Sagrada Família el premi Sant Benet 2006. El lliurament del guardó a la Junta Constructora tindrà lloc el pròxim 7 de juny a Barcelona, coincidint amb la jornada anual dels «Amics del Temple».

Pàg. 32

Amics de Jesús
**El granet que volia
ser important**

Pàg. 20

Sumari

Pàg. 8 Benet XVI escriu sobre la devoció al Sagrat Cor

Pàg. 18 Primera Trobada diocesana de joves del bisbat de Terrassa

Pàg. 22 Pasqua del Malalt a la catedral de Sant Feliu de Llobregat

Pàg. 24 El vicari apostòlic d'Anatòlia visita Tarragona

Pàg. 33 «Arrels cristianes», la història de la diòcesi de Lleida

Editorial

Futbol i religió

La victòria del Futbol Club Barcelona en la final de París de la Lliga de Campions ha provocat l'eufòria dels socis i aficionats que han sortit als carrers per expressar la seva alegria i per rebre en un bany de masses els seus herois, que, a més, aquest any han aconseguit el «doblet» guanyant també la Lliga espanyola.

El rostre dels milers de *culers* desborda aquests dies d'alegria. Feia molts anys que no vivien en un clima de tanta satisfacció, des d'aquella primera copa europea de Wembley ja fa catorze anys. Els mitjans de comunicació han contribuït a aquesta eufòria general amb programes i reportatges extraordinaris, i s'ha convertit en tema de primera actualitat, que ha deixat en alguns moments el debat de l'Estatut i les altres notícies en un segon terme.

Fins aquí, res a dir, si no és perquè, al costat d'una sana alegria d'uns aficionats a un esport concret, es barregen algunes circumstàncies que poden provocar una certa preocupació. En primer lloc, l'aprofitament que fan els habituals, professionals del disturbis i la destrucció del mobiliari públic d'una celebració festiva i pacífica com és un èxit esportiu. Com en altres ocasions, hi ha hagut destrosses importants, enfrontaments amb la policia i detinguts per altercats públics. Aquesta situació ha arribat fins al punt que el consistori barceloní i el Govern català es plantegin seriosament traslladar les celebracions esportives a un altre lloc més controlable de la ciutat, trencant així una llarga tradició de molts anys a les populars Rambles. És trist que haguem d'observar aquests espectacles lamentables, que no tenen res a veure amb l'esport i que han de ser eradicats, perquè no es puguin confondre els colors d'un equip de futbol amb el gamberrisme i la violència de carrer, que no té cap color ni cap ideologia.

En segon lloc, la reacció dels aficionats barcelonistes davant dels èxits del seu equip ha demostrat fins a quin punt se senten els colors d'un equip de

futbol. N'hi ha que ho viuen amb una certa normalitat, però n'hi ha molts casos, potser massa, que l'afició i fins i tot l'obsessió per un equip de futbol, arriba als extrems de fer esforços desgavellats com, per exemple, el que s'ha arribat a fer per aconseguir una entrada per a la final, des de pagar xifres del tot prohibitives, fins a fer cues de més de 48 hores, nits incloses, enmig del carrer.

Veient aquests detalls, no és estrany que alguns comentaristes, tant creients com ateu, hagin dit que el futbol és per a molts la seva religió. Alguns aficionats parlen del seu futbolista predilecte com el seu «déu»; són capaços de fer els sacrificis que faci falta per estar al costat de les seves «icones», i surten als carrers per contemplar el títol aconseguit col·locat damunt d'un camió o autocar descobert amb una emoció que recorda la dels creients al pas d'una processó eucarística. El més curiós de tot és que alguns dels qui viuen intensament aquesta nova religió del futbol es riuen dels creients i els anomenen «ximplers» i «incults» quan veuen que viuen intensament la seva fe i les seves tradicions religioses.

El sentit de la vida d'alguns d'aquests aficionats és el destí del seu equip de futbol. Si guanya estan feliços i de bon humor, si perd estan desanimats, deprimits i els llisquen les llàgrimes cara avall sense amagar-se'n. Es gasten tots els diners que faci falta per satisfer els seus capricis futbolístics, i miren amb menyspreu els que són d'altres equips. Aquesta forma de pensar i d'incorporar l'esport a la vida és completament contradictòria amb el fet de ser coherentment creient. Al cristià li pot agradar més o menys el futbol i simpatitzar més o menys amb un equip determinat, però el sentit de la vida solament el pot donar Crist i, per descomptat, hi ha moltes coses per sobre d'una cosa tan banal com és l'esport rei. Com ja va dir Jesús amb la seva coneguda afirmació: «Al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu», al futbol el que és del futbol, ni més ni menys, i a Déu el que només és de Déu.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«El costum és gairebé el senyor del món»

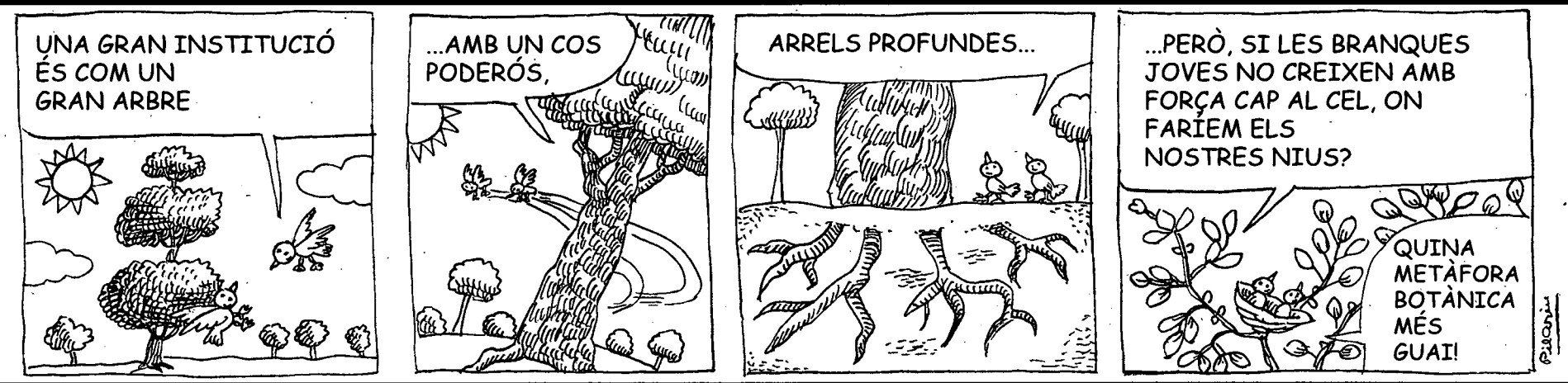
(Máximo Taparelli. Literat i pintor italià. 1798-1866)

Cada cultura té les seves tradicions; cada època, els seus costums i cadascú, els seus hàbits. I bona part de la vida social, familiar i individual està impregnada d'això: de tradicions, costums i hàbits que ens resistim a canviar. I fem bé, tot i que siguin de diferent signe i color, mentre estiguin impregnats de bondat general, mentre no facin mal als bons i nobles sentiments i distreguin i alegrin cordialment la nostra existència. Individualment, els bons hàbits i costums són el millor antídoto contra la degradació

esglaonada que acaba en laberints de corrupció i dolor. Però quan no és així, s'imposa «una purificació personal» per canviar els hàbits i els costums que ens denigren com a persones, per d'altres que ens gratifiquen la vida i no inordien ni fereixin ningú. Igualment, cada cultura hauria de purificar les seves tradicions per ancestrals que siguin, perquè n'hi ha algunes que tots sabem que impliquen assetjaments injustificats i patiments inútils als animals.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Per una nova Pentecosta

■ Benet XVI convoca a Roma els moviments eclesials i noves comunitats

La festa de la Pentecosta del 1998 va marcar un abans i un després en la vida recent de l'Església. Presidida pel difunt Joan Pau II, la primera trobada mundial d'un Papa amb els nous moviments i comunitats eclesials va representar una bona injecció d'entusiasme i vitalitat per a una Església que, després del Con-

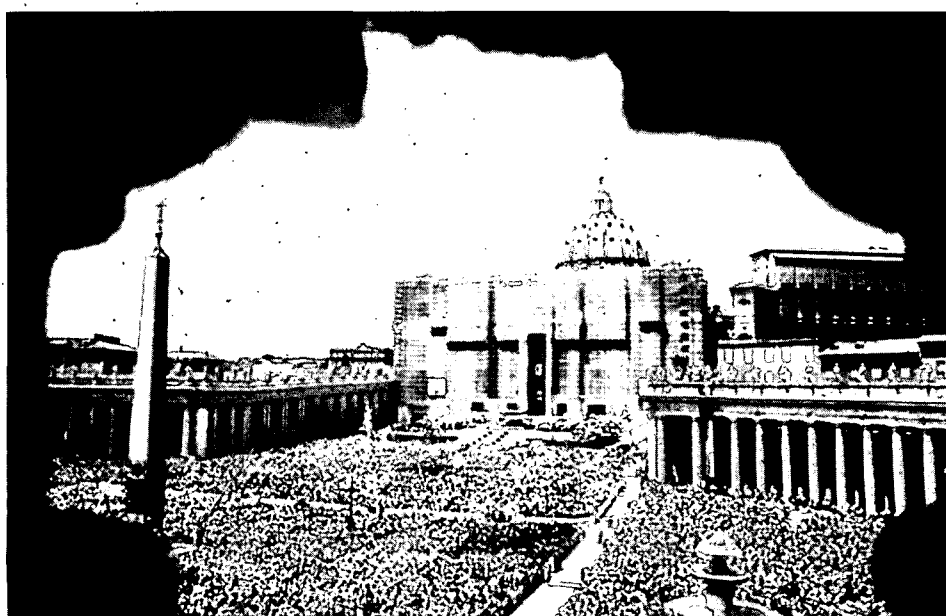
cili Vaticà II, semblava que estava sumida en l'«hivern de la fe». Amb ells arribava l'esperada primavera de l'Església. Vuit anys després d'aquell esdeveniment, Benet XVI pren el relleu del seu predecessor i torna a convocar més d'un centenar de nous moviments i comunitats a Roma per celebrar plegats la Pentecosta.

La trobada que el proper 3 de juny tindrà a Roma amb membres de moviments i comunitats eclesials d'arreu del món respon a una convicció profunda compartida amb el seu predecessor: aquestes noves realitats són «un dels fruits més significatius de la primavera de l'Església que brota del Vaticà II». Tant és així que poc més d'un any després de la seva elecció com a pontífex, Benet XVI ha decidit convertir-los en protagonistes del seu pontificat. Aquesta nova convocatòria amb els moviments vol ser un signe eloqüent de l'interès i la confiança que també ell té en aquestes realitats «profètiques». El Papa compta amb ells per a la nova evangelització, amb el seu entusiasme i vitalitat, amb la seva alegria contagiosa i el seu fort esperit missioner. Com deia recentment amb motiu d'aquesta trobada, «sé prou bé el que significa per a l'Església la seva riquesa formativa i missionera, tan apreciada, sostinguda i animada per l'estimat Joan Pau II».

A les portes d'aquest gran esdeveniment eclesial, responsables de més d'un centenar de moviments i comunitats d'arreu del món no han dubtat a respondre a la crida del Papa i han confirmat l'assistència, alhora que han experimentat la gratitud al Sant Pare per la invitació. Molts d'ells ja són a Itàlia, concretament a Rocca di Papa, als afores de Roma, on del 31 de maig i fins al 2 de juny té lloc el II Congrés Mundial dels Moviments i Noves Comunitats. El lema del congrés és el mateix que el de la trobada de la Pentecosta amb el Papa, «La bellesa de ser cristià i l'alegria de comunicar», inspirat en les paraules pronunciades per Benet XVI en l'eucaristia d'inici del seu ministeri petrí.

Radicalitat evangèlica

Laboratoris de la fe, escoles de vida cristiana, bressols de santedat... Amb aquestes i altres denominacions semblants han estat qualificats en els darrers anys els nous moviments i comunitats eclesials. La seva radicalitat evangèlica i el seu testimoni de vida entusiasta sorprenen allà on van. Al si d'aquestes noves realitats eclesials la fe sol viure's a moltes revolucions, sense embuts, des de la convicció que Crist és l'únic capaç d'omplir de sentit una vida. Nascuts sobretot en la segona meitat del segle XX sota l'impuls del Concili Vaticà II, els moviments i comunitats s'adrecen fonamentalment a laics, com a resposta a la necessitat de viure amb plena coherència el seguiment de

La trobada del 1998 va aplegar més de 100.000 persones a la plaça de Sant Pere.

Guia vaticana per conèixer els nous moviments

Coincidint amb la celebració a Roma de la trobada del Papa amb els moviments eclesials i noves comunitats, el Consell Pontifici per als Laics ha publicat per primer cop un «Repertori» d'aquestes noves realitats. El volum, editat per la Llibreria Editorial Vaticana, presenta la identitat, la història, la difusió i altres dades d'interès que pertanyen a 122 associacions internacionals de fidels.

Segons explica al prefaci l'arquebisbe Stanislaw Rylko, president del Consell Pontifici per als Laics, l'elaboració d'aquesta guia informativa es va iniciar l'any 2000. L'interès havia sorgit del mateix papa Joan Pau II, per a qui aquestes noves realitats eclesials representaven un signe profètic. El Papa polonès veia en aquestes noves realitats «un motiu d'esperança per a l'Església i per als homes del nostre temps» i «una obra de l'Esperit que constitueix dins l'Església un flux de vida nova». «En un món cada vegada més secularitzat —afirma Stanislaw Rylko al prefaci de la guia—, on la fe està fortament provada i amb freqüència sufocada i apagada, els moviments i les noves comunitats, essent portadors d'una novetat no esperada i que irromp, són la resposta suscitada per l'Esperit Sant a aquest repte dramàtic.» (Zenit)

Crist enmig del món. Cada moviment, segons el fundador i el carisma específic, posa l'accent en un aspecte o un altre de la fe —l'opció pels pobres, l'anunci públic de la fe, l'adoració eucarística, la formació acadèmica, la vida comunitària...— tot això viscut des d'un fort sentit de pertinença a l'Església. També solen afavorir una formació humana i espiritual sòlida, que les condueix a l'anunci explícit de la fe. En paraules de Mons. Stanislaw Rylko, president del Consell Pontifici per als Laics, «a una Església de «tranquil·la conservació», els moviments llancen el repte d'una Església missionera projectada de manera valenta cap a noves fronteres, i ajuden la pastoral parroquial i diocesana a recuperar la combativitat profètica i l'impuls necessari».

Amb la seva presència a Roma per la Vetlla de la Pentecosta, els nous moviments i comunitats ompliran la ciutat del color i l'alegria de la fe. Roma esdevindrà per uns dies la capital mundial dels laics i de la nova evangelització. S'esperen grans peregrinacions de les comunitats neocatecumenals, de Comunió i Alliberament, del Moviment dels Focolars i de la Renovació Carismàtica Catòlica. També hi seran presents nombrosos membres de realitats com la Comunitat de Sant Egidi, la Comunitat de l'Emmanuel, el moviment de Schoenstatt o els Tallers d'Oració i Vida, entre molts altres. Tots ells podran rebre a més indulgència plenària per la seva participació en la Vetlla.

Les Vespres de la Pentecosta, presidides pel Papa a la plaça de Sant Pere, comptaran amb diferents testimonis sig-

«L'Esperit Sant pren la paraula»

Extracte de la conferència d'obertura del cardenal Joseph Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, en el Congrés Mundial dels moviments eclesials celebrat a Roma el 27 de maig del 1998:

«Personalment, per a mi va ser un fet meravellós el primer cop que vaig entrar en contacte més estret —a començaments dels anys setanta— amb moviments com els Neocatecumenals, Comunió i Alliberament o els Focolars, i vaig experimentar l'entusiasme amb què vivien la fe, i com pel goig d'aquesta fe sentien la necessitat de fer partícips als altres el que havien rebut com a do.

En aquells temps, Karl Rahner i altres teòlegs solien parlar d'«hivern» de l'Església; en realitat semblava que, després de la gran florida del Concili, en lloc de la primavera hagués arribat el gel, el cansament en lloc d'un dinamisme nou. Llavors semblava que el dinamisme era en un altre lloc totalment diferent: allà on —amb les pròpies forces i sense incomodar Déu— se'n oferia la tasca de fer plegats el millor dels mons futurs. Que un món sense Déu no pot ser bo, i molt menys el millor, era evident per a tot aquell que no estigués cec. Però on era Déu? I per què l'Església, després de tantes discussions i afanyos en la recerca d'estructures noves, es trobava esgotada i aplanada?

L'expressió rahneriana era perfectament comprensible; manifestava una experiència que tots teníem. Però heus ací, de sobte, alguna cosa que ningú no havia projectat. Heus ací que l'Esperit Sant —diguem-ho així— havia demanat novament la paraula. I en homes i dones joves tornava a brotar la fe, sense «si» ni «però», sense subterfugis ni escapatòries, viscuda en la seva integralitat com a do, com a regal preciós que fa viure. Certament no hi van faltar els qui es van sentir incòmodats en els seus debats purament intel·lectuals, en els seus models de laboratori construïts en abstracte segons un cert criteri totalment diferent i personal. I com podia ser d'una altra manera? Allà on irromp l'Esperit Sant trastoca sempre els projectes dels homes.»

nificatius dels nous moviments i comunitats, amb les meditacions d'alguns dels seus representants sobre els salms, a més de moments de pregària, música, cants i l'oportunitat de recordar, a través de grans pantalles de televisió, la ja mítica trobada del maig del 1998. (S.G.)

Diversitat de carismes, un mateix Esperit

■ Més d'un centenar de moviments i noves comunitats han estat convocats per a la trobada amb el Papa

«Acudim a Roma amb el desig d'aprofitar tot el que suposa viatjar a la Ciutat Eterna: pregar amb el Papa, visitar la tomba de Pere, la de Joan Pau II, recordar els orígens i viure de manera particular la universalitat de l'Església. És important que tots els nous moviments i comunitats, inclosa la RCC (que sense ser catalogada com a moviment s'hi assembla força) ens coneguem i ens apreciem. Trobades com la de la Pentecosta 2006, que pren el relleu de la del 1998, estrenyen lligams, suscitaven simpaties i enforteixen la comunió. Per als membres de la RCC també és una bona ocasió per conèixer altres comunitats i grups carismàtics i per prendre bona nota dels seus nous mètodes evangelitzadors.»

Ana Belén López té 25 anys i des d'en fa 12 viu la seva fe al si de la Renovació Carismàtica Catòlica, que enguany celebra el 40è aniversari del seu naixement. És membre del grup «Jesús, te quiero» i responsable del grup «Shemà». Viatja a Roma des de Catalunya juntament amb 10 persones més de la RCC. Allà espera trobar-se amb el Papa i fer una experiència intensa d'Església.

«La Renovació Carismàtica Catòlica és un corrent de gràcia que arriba a més de 50 milions de catòlics arreu del món, a través sobretot de grups de lloança i adoració, però també de comunitats fratermes. La RCC aporta avui a l'Església una bona dosi d'alegria, espontaneïtat, lloança, música, dansa, goig, fraternitat... També ofereix una visió sobrenatural de les coses en l'origen de les quals es troba l'acció de l'Esperit Sant. Aquest nou corrent de gràcia que ara celebra 40 anys ha revitalitzat moltes vocacions, ha potenciat noves formes de vida monàstica i ha reforçat entre els joves pràctiques com el dejuni o l'adoració eucarística.»

«La trobada del 1998 va ser molt important per al moviment dels Focolars. Ens va omplir de goig escoltar les paraules de Joan Pau II, entre les quals ressaltava la importància de l'aspecte carismàtic de l'Església en comunió amb l'aspecte institucional. Aquella trobada va permetre obrir camins nous de coneixement i estimació recíprocs entre els moviments, de col·laboració i de més fidelitat al propi carisma. Vuit anys després, som convocats novament per repensar plegats el camí fet i mostrar la unitat construïda. Coneixem l'estimació de Benet XVI vers aquestes realitats noves i esperem amb il·lusió les seves paraules.»

Eva Tomico pertany al moviment dels Focolars des de fa 30 anys. La seva missió a l'Església es resumeix en una paraula: unitat. El 1998 no va poder viatjar a la trobada del Papa amb les noves comunitats per una vaga d'avions. Per això no s'ha volgut perdre la convocatòria de la Pentecosta 2006, a la qual acudeix juntament amb 20 persones més del moviment a Catalunya.

«Els Focolars ens sentim cridats a treballar per la unitat de la família humana i per la fraternitat universal en tots els camps: en les famílies, entre les generacions, entre els pobles, entre els cristians i també amb aquells que sense tenir una referència religiosa cerquen el bé de l'home. Aquesta crida és viscuda des d'una vivència profunda de l'Evangeli, posant en pràctica el manament de l'amor. Volem contribuir en la construcció d'un món unit i en pau, on no hi hagi prejudicis i les llavors de veritat i d'amor presents en les diferents cultures esdevinguin riquesa recíproca. Treballem per obrir nous horitzons en els diferents àmbits de la societat: cultura, política, economia...»

«Aquesta nova trobada del Papa amb els nous moviments representa per a nosaltres una oportunitat única de trobar-nos amb el Sant Pare i que ell pugui comunicar-nos el que Déu, a través seu, espera de nosaltres per a aquest segle XXI. La nostra presència a Roma respon al desig de viure una nova Pentecosta, alhora que espera fer una experiència de la unitat de l'Església des de l'especificitat i carisma de cada moviment. Trobades com aquesta són una interpel·lació perquè els laïcs ens adonem de la importància de la nostra missió, de la necessitat del nostre testimoni per donar a conèixer l'amor de Déu per tota persona humana.»

Tot i que provinents de França, el matrimoni format per Sophie i Philippe Malavaud viuen actualment a Esplugues de Llobregat, on continuen vivint la seva pertinença a la Comunitat de l'Emmanuel. Els propers 3, 4 i 5 de juny participaran a Roma en la trobada del Papa amb els nous moviments, a la qual està previst que assistiran 1.500 membres de la Comunitat de l'Emmanuel.

«La Comunitat de l'Emmanuel vol oferir avui a l'Església un testimoni de vida cristiana enmig del món. Sempre atents a la Paraula de Déu, donant gran importància a l'adoració, cerquem la seva voluntat en cada moment amb desig que Déu ocupi, cada vegada més profundament, el centre de la nostra existència. També és important per a nosaltres la lloança i l'acció de gràcies per tot el que Déu fa a les nostres vides. Com ens deia el cardenal Lustiger, "hem de ser al món sense ser del món". El nostre carisma, molt arrelat en la devoció al Cor de Jesús, ens crida a servir amb alegria a Déu dins de l'Església i des del testimoni joios de la vida fraterna.»

«La trobada de Roma és un reconeixement més del regal que és per a l'Església la diversitat de carismes. Com a família de Schoenstatt peregrinem a Roma per participar d'aquest moment del Cenacle de l'Església universal. I al centre del cenacle, en el cor de l'Església, trobem la Mare de Déu. Amb ella volem implorar l'Esperit Sant, que ens regali el do de la unitat i la comunió en la diversitat dels carismes dels moviments que ens trobarem juntament amb el Sant Pare. Esperem viure una nova Pentecosta i tornar, impulsats en la força de l'Esperit, amb un renovat compromís missioner, al servei de l'Església en la nova evangelització.»

Javier Osés, de 27 anys, porta tota la vida vinculat al moviment de Schoenstatt, amb presència molt destacada al santuari de Valldoreix. Dels seus pares ja va heretar de petit una forta devoció mariana, que amb els anys s'ha enfortit i madurat en el si d'aquesta nova família espiritual. El proper 3 de juny peregrinarà juntament amb altres dos joves a Roma, on està previst que s'apleguin prop de 1.400 membres del moviment.

«El moviment de Schoenstatt, fundat pel P. José Kentenich, assumeix la tasca de formar una família eclesial que exerceixi la seva missió profètica a partir de la identitat profundament mariana del seu carisma fundacional, en servei dessinteressat a l'Església. Un element fonamental del nostre carisma rau en el santuari de la Mare Tres Vegades Admirable de Schoenstatt, des del qual Maria es vol mostrar, de manera particular, com a Mare i Educadora. La Mare de Déu vol donar-nos allà les gràcies d'un arrelament profund en Déu, d'una transformació profunda en Crist Jesús i d'una gran fecunditat apostòlica. En la família de Schoenstatt tots ens sentim apòstols i aliats de Maria.»

L'ENTREVISTA

Mn. Jaume Aymar, nou delegat d'Apostolat Seglar de l'arxidiòcesi de Barcelona

—Com a nou delegat d'Apostolat Seglar de l'arxidiòcesi de Barcelona, quin missatge creu que ha volgut llançar el Sant Pare amb la nova convocatòria de Pentecosta amb els nous moviments i comunitats?

—La trobada de Benet XVI amb els moviments eclesials i les noves comunitats la Vetlla de Pentecosta té com a tema central «La bellesa de ser cristians i l'alegria de comunicar-ho». Està inspirat en unes paraules del Papa en l'homilia al començament del seu ministeri. M'agrada aquest lema, que recupera la dimensió estètica de la vida cristiana —el llenguatge de l'Esperit és també i, sobretot, bellesa— i la vessant de l'alegria que caracteritza molts d'aquests nous moviments. La Pasqua granada, la dels fruits, és la gran festa dels cristians, en ella es fa palesa la riquesa i la diversitat de carismes i també la crida a la unitat.

—Quin paper creu vostè que han de tenir aquestes noves realitats dins de l'Església?

—Jo crec que ja tenen un paper important i que ja aporten molt: la recerca de fidelitat a l'Evangeli, un sentiment fort de pertinença, l'entusiasme... dimensions que poden contribuir molt a la nova evangelització.

—Què tenen els nous moviments per atreure avui un nombre considerable de joves?

—Això probablement caldria preguntar-ho als mateixos joves. Un informe recent sobre pastoral de joventut de la demarcació de Badalona-Santa Coloma de Gramenet es preguntava quins espais crea l'Església (i la societat) perquè els joves puguin reunir-se, parlar dels seus problemes, fer sentir la seva veu... Els nous moviments sovint ofereixen aquests espais i també faciliten un acompanyament personal.

—Ha arribat l'hora dels laics?

—Jo crec que fa temps que ha arribat, el que passa que aquesta hora demana un

Encara no fa dos mesos que Mn. Jaume Aymar va ser nomenat delegat episcopal d'Apostolat Seglar de l'arxidiòcesi de Barcelona. L'arquebisbe li ha encomanat la missió de tenir cura dels laics, entre els quals tenen avui una presència molt destacada els nous moviments i comunitats sorgits arran del Concili Vaticà II. Aymar afronta amb il·lusió aquest nou repte —un més en la seva llarga llista de responsabilitats pastorals i acadèmiques—, des de la convicció profunda que a l'Església ja ha arribat «l'hora dels laics».

«Els nous moviments tenen l'espontaneïtat dels orígens»

vells— tenen la seva dinàmica, el seu lema, les seves trobades. Les parròquies, sovint, també. Cal cedir tots una mica i mirar d'entendre'ns. El nostre arquebisbe suggeria que en els lemes i objectius dels moviments es tingui present alguna de les prioritats del Pla Pastoral diocesà (família, joves, eucaristia). Els moviments, a l'hora de confeccionar els seus calendaris, haurien de pensar que les parròquies també tenen els seus i que en els temps forts cal mirar de ser presents en la comunitat parroquial. Em consta de molts seglars que participen en els nous moviments i, alhora, en la vida parroquial. A la inversa també hauria de ser possible. No és tan difícil imaginar algunes activitats conjuntes, potser en l'àmbit arxiprestal.

—Joan Pau II parlava dels nous moviments com a «realitats profètiques per al nostre temps». En quin sentit creu vostè que ho són?

—El profetisme, en els seus orígens, era una manifestació espontània i laica, sense connexió amb la institució sacerdotal. Els nous moviments tenen molt d'aquesta espontaneïtat i d'aquest caràcter laical. En el baptisme tots hem estat incorporats a Crist, sacerdot, profeta i rei. Si els seglars viuen a fons la seva condició de batejats, hauran de desenvolupar aquesta missió profètica. Tots, però, hem d'avançar en corresponsabilitat, i en els nous moviments el fet que hi participin tant

sacerdots com seglars crec que ho facilita.

—En el nou càrrec de delegat episcopal d'Apostolat Seglar, quina missió té encomanada pel que fa als nous moviments i comunitats?

—L'arquebisbe m'ha atorgat la seva confiança en una parcel·la prou important de la pastoral diocesana. Ell i jo donem molta importància a la formació. Avui hi ha laics ben formats, però segurament es pot fer molt més. No hi ha una missió específica per als nous moviments i comunitats ja que formen part del Fòrum d'Organitzacions Catòliques d'Adults, amb el qual em reuniré periòdicament. Ja he assistit a una primera trobada i, si Déu vol, el proper dia 8 de juny a les 20.00 h celebrarem la Jornada d'Apostolat Seglar amb una eucaristia presidida per l'arquebisbe Lluís a la qual són convidats també tots els moviments i comunitats de l'arxidiòcesi. Serà una bona ocasió per saludar els seus representants.

—Algunes parròquies de Barcelona (com ara la de la Mare de Déu del Mont Carmel o la dels Sants Just i Pastor) han estat encomanades recentment a membres sacerdots vinculats a nous moviments... Han estat positives aquestes experiències?

—Cal esperar un temps prudencial abans de fer valoracions. Tant Adsis (Associació de Serveis d'Iniciativa Social), present a la Mare de Déu del Mont Carmel, com la Comunitat de Sant Egidi, a la parròquia dels Sants Just i Pastor, formen part del Fòrum d'Organitzacions d'Adults de l'Arxidiòcesi i em consta que totes dues fan un bon servei. Jo conec una mica més l'experiència de la Comunitat de Sant Egidi. La conec i l'estimo: em vaig alegrar d'aquesta nova etapa; ja feia temps que, amb les seves pregàries i l'atenció als pobres, eren presents a Sant Just, una de les parròquies més antigues de Barcelona i en un sector de problemàtica social intensa. Podríem dir que Ciutat Vella necessita saba nova. Ara, els nous moviments han de saber que les parròquies tenen també les seves «normes», sovint no escrites, i que han de conèixer-les i respectar-les. I això també demana temps.

Reportatge: Samuel Gutiérrez

L'experiència d'una catalana a Roma

La barcelonina Lourdes Dueñas viu a Roma des de l'any 2003. És membre d'Adsis, un moviment nascut al País Basc fa poc més de 40 anys l'ideari del qual és la presència cristiana enmig dels joves i dels més pobres. Viuen en petites comunitats arreu del món, amb un fort esperit d'obertura i acolliment, on conviuen matrimonis amb fills, capellans i cèlibes. La fraternitat de Roma està constituïda per 9 germans, entre ells la Lourdes, que és treballadora social i actualment està implicada en un projecte solidari d'ajuda a Romania.

Com a membre d'aquest nou moviment eclesial, Lourdes Dueñas viurà la Pentecosta a Roma amb molta intensitat. Representa per a ella una ocasió privilegiada de «conèixer més de prop les altres realitats eclesials en comunió amb el Sant Pare i compartir amb elles l'experiència

Lourdes Dueñas, a Castelgandolfo.

de sentir-se guiats per l'Esperit Sant». Com explica la Lourdes, «nascudes sota l'impuls del Vaticà II, totes aquestes noves comunitats ens sentim cridades i convocades a viure amb urgència i disponibilitat enmig del món la presència del Crist que acull, escolta, consola, dona la mà... En definitiva, vivim la urgència d'evangelitzar i de ser testimonis de l'amor que hem rebut de Déu».

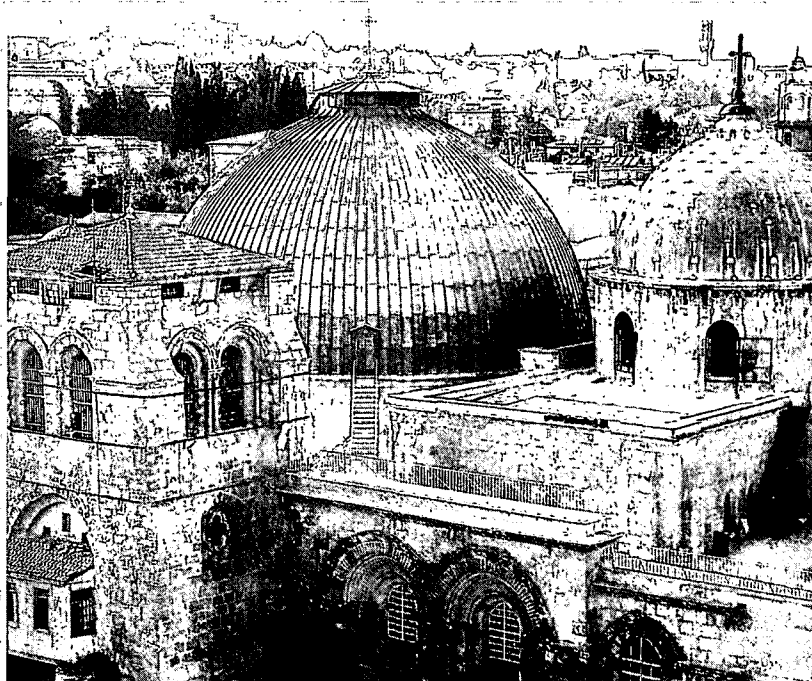
De manera molt particular, en els tres anys que fa que és a la Ciutat Eterna, Lourdes Dueñas ha pogut experimentar profundament la «comunió universal de l'Església». «A Roma —assegura—, és més fàcil conèixer persones que viuen el seguiment de Crist i l'entrega als pobres com a realitats centrals a les seves vides. És més fàcil compartir amb els altres la teva pròpia experiència de Déu, i la manifestació pública de la fe es fa molt més explícita.»

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 9 al 16 de maig

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

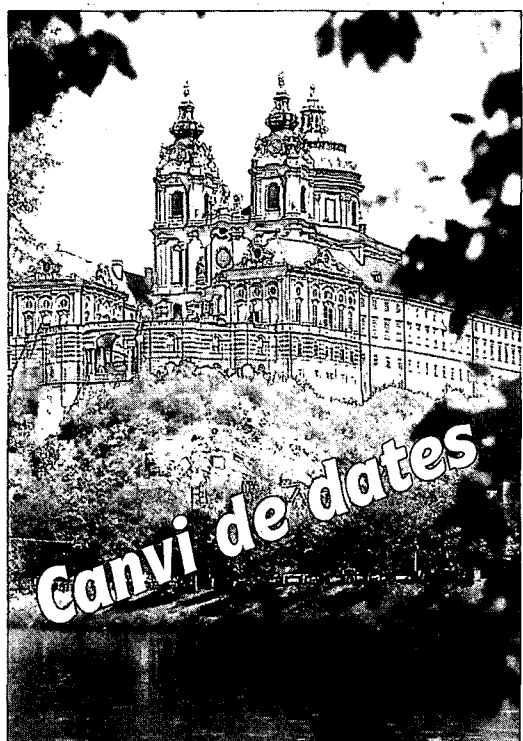
AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

1a quinzena de setembre

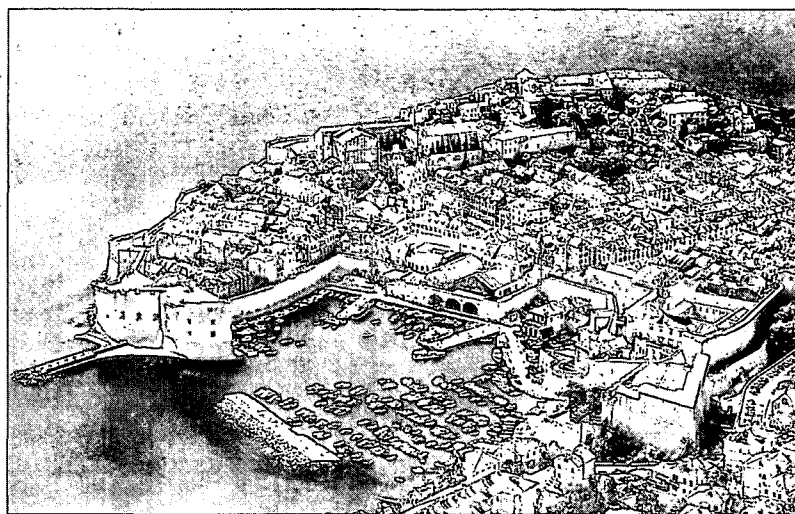
**VIENA
SALZBURG
INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
d'art, cultura i gaudir dels
bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

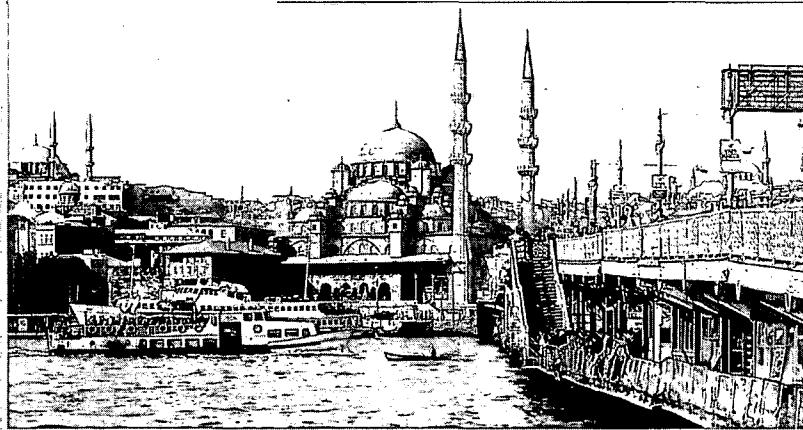
CROÀCIA

*Una ubicació
estratègica entre
els Balcans
l'Europa central
i la
Mediterrània*

Del 2 al 18 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istanbul: pont Galata

**Síria i
Turquia**

*Per terres
de l'expansió
inicial del
cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

El fundador dels Legionaris de Crist, apartat del ministeri públic

■ La Santa Seu el convida a una vida de pregària i penitència arran d'unes acusacions per abusos sexuals i violació del secret de confessió

CIUTAT DEL VATICÀ— Amb l'aprovació del Papa, la Congregació per a la Doctrina de la Fe no obrirà un procés canònic i convida el fundador dels Legionaris de Crist, el P. Marcial Maciel, a renunciar a qualsevol ministeri públic i a dedicar-se a la pregària i a la penitència. Aquesta és la conclusió del comunicat de premsa (no signat per Navarro-Valls, el portaveu vaticà, com és habitual) que la Santa Seu va emetre el 19 de maig.

En aquest comunicat es llegeix que la Congregació per a la Doctrina de la Fe, sota la guia del nou prefecte, el cardenal William Levada, ha decidit convidar el pare mexicà, Marcial Maciel Degollat, de 85 anys, fundador de la congregació dels Legionaris de Crist, a renunciar «a qualsevol ministeri públic». En altres paraules, demana que no participi en conferències, que no digui missa públicament i que es mantingui allunyat de la vida pública. La decisió de renunciar a un procés canònic ve motivada, segons la Santa Seu, per «l'edat avançada i la salut fràgil de l'ancià sacerdot». Aquesta decisió, diu el comunicat, ha estat aprovada pel Sant Pare, Benet XVI.

El comunicat comença dient que ja des del 1998 la Congregació per a la Doctrina de la Fe va rebre acusacions, algunes fetes públiques, contra el reverend pare Marcial Maciel, per delictes reservats a la competència exclusiva del Dicasteri (no especifica quins; però remet a un document en què explica que són els anomenats *delicta gravia*, que poden comportar penes que van des d'una suspensió *a divinis* —temporal— fins a l'excomunió). El 2002, el pare

Maciel va publicar una declaració per negar aquestes acusacions i expressar el seu dolor per una ofensa que li van infligir alguns exlegionaris de Crist. L'any passat, per motius d'edat, el fundador va decidir retirar-se de la seva activitat com a superior general de la congregació, càrrec que va ocupar el també mexicà, pare Álvaro Corcuera, de 47 anys.

Tots aquests elements han estat objecte d'un «madur examen» per part de la Congregació per a la Doctrina de la fe —es llegeix—, i seguint el *motu proprio Sacramentorum Sanctitatis tutela*, el llavors cardenal Joseph Ratzinger va autoritzar una investigació de les acusacions. Aquestes acusacions contra el pare Maciel comporten des d'abusos sexuals a menors fins a consum de drogues o l'absolució dels pecats. La Santa Seu no menciona cap d'aquestes acusacions en concret. La Santa Seu recorda que, «independentment de la persona del fundador, es reconeix, no obstant això, amb gratitud, l'apostolat benemèrit dels Legionaris de Crist i del moviment Regnum Christi. Els Legionaris de Crist, fundats el 1941 a Mèxic, són pre-

sents a 20 països i també a Catalunya. Tenen 500 sacerdots i 2.500 seminaristes, a més de 12 universitats catòliques.

Comunicat dels Legionaris

En un comunicat fet públic poques hores després de la decisió vaticana, els Legionaris i Regnum Christi van emetre una nota dient que «la Legió de Crist i el moviment Regnum Christi, davant del comunicat de la Santa Seu, renoven el seu compromís de servir l'Església». En relació amb la notícia de la conclusió de la investigació de les acusacions fetes al P. Marcial, «el nostre venerat pare fundador», la congregació dels Legionaris de Crist informa que «el pare Marcial Maciel ha rebut al llarg de la seva vida infinites acusacions. En els últims anys, algunes d'elles van ser presentades a la Santa Seu perquè obrís un procés canònic». «Davant les acusacions fetes en contra seva, ell va afirmar la seva innocència i seguint l'exem-

P. Marcial Maciel.

ple de Jesucrist va optar sempre per no defensar-se de cap manera.»

L'escrit dels Legionaris diu que «ell, amb l'esperit d'obediència a l'Església que sempre l'ha caracteritzat, ha acceptat aquest comunicat amb fe, amb total serenitat i amb tranquil·litat de consciència, sabent que es tracta d'una nova creu que Déu, Pare de Misericòrdia, ha permès que pateixi i de la qual obtindrà moltes gràcies per a la Legió de Crist i per al moviment Regnum Christi.

«Els Legionaris i membres del moviment Regnum Christi, a exemple del P. Maciel i units a ell, acollim i acollirem sempre totes les disposicions de la Santa Seu amb profund esperit d'obediència i fe, i renovem el nostre compromís de treballar amb tota intensitat per realitzar el nostre carisma de la caritat i estendre el Regne de Crist servint l'Església.»

Miriam Díez i Bosch

El Papa rep el nou ambaixador espanyol

CIUTAT DEL VATICÀ.— Discurs previsible el del Papa al nou ambaixador d'Espanya davant la Santa Seu: religió a l'escola, matrimoni fonamentat en el vincle entre un home i una dona, llibertat religiosa i respecte per la vida en tots els seus estadij. El nou ambaixador, Francisco Vázquez, catòlic, va escoltar molt atent com el Papa li recordava el «dret dels pares» per tal que els seus fills rebessin una educació «d'acord amb els seus propis valors i creences, sense discriminacions ni exclusions». A més, Benet XVI ha dit al nou ambaixador, exalcalde de la Corunya, que «l'Església proclama sense reserves el dret primordial a la vida, des de la seva concepció fins al seu ocàs natural, el dret a néixer, a formar i viure en família, sense que aquesta es vegi suplantada o ofuscada per altres formes o institucions diverses». Benet XVI ha volgut remarcar com «l'Església insisteix en el dret inalienable de les persones a professar sense obstacles, tant públicament com privadament, la pròpia fe religiosa». Benet XVI ha rebut el nou ambaixador d'Espanya amb motiu de la presentació de

les seves cartes credencials i li ha concedit audiència sol i no en un grup d'ambaixadors, com fa sovint.

Després, el Papa va evocar les multiseulars relacions diplomàtiques entre Espanya i la Santa Seu, subratllant el camí traçat pels acords subscrits entre l'Estat espanyol i la Santa Seu: «Reflecteixen el vincle constant del poble espanyol amb la fe catòlica. La gran vitalitat que l'Església ha tingut i té en el seu país és com una invitació especial a reforçar aquestes relacions i fomentar la col·laboració estreta entre ella i les institucions públiques, de manera respectuosa i lleial, des de les competències respectives i autonomia, amb la finalitat d'assolir el bé integral de les persones que, sent ciutadans de la seva pàtria, són també en gran mesura fills molt estimats de l'Església.

L'Església impulsa els creients a estimar la justícia i participar honestament en la vida pública o professional amb sentit de respecte i solidaritat, per «promoure orgànicament i institucionalment el bé comú» (encíclica *Deus caritas est*, 29), va dir el Papa, afegint que «l'Església està

compromesa en la promoció i defensa dels drets humans, per l'alta consideració que té de la dignitat de la persona en la seva integritat, en qualsevol lloc o situació que es trobi». Pel que fa a la Trobada Mundial de les Famílies de València, va dir que l'espera «amb il·lusió» ja que «em donarà l'oportunitat de celebrar la bellesa i la fecunditat de la família fonamentada en el matrimoni, la seva altíssima vocació i el seu imprescindible valor social».

Quant a la religió catòlica a l'escola pública el Sant Pare va dir que «és per a mi un motiu de satisfacció constatar la gran demanda de l'ensenyament de la religió catòlica en les escoles públiques espanyoles, la qual cosa significa que la població

reconeix la importància d'aquesta assignatura per al creixement i formació personal i cultural dels joves. Aquesta importància per al desenvolupament de la personalitat de l'alumne és el principi bàsic de l'acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre l'ensenyament i afers culturals, en el qual s'estableix que l'ensenyament de la religió catòlica s'impartirà «en condicions equiparables a les altres disciplines fonamentals».

Per la seva banda, l'ambaixador va explicar al Papa que «el meu nomenament comporta una clara voluntat de diàleg per part del govern d'Espanya, que desitja com a ambaixador davant de la Santa Seu un polític que mai no ha ocultat la seva condició de catòlic i que sempre ha intentat ser públicament conseqüent amb la seva fe». (M.D.B.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)

www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Vaticà

La devoció al Sagrat Cor, «imprescindible»

■ Benet XVI escriu una carta sobre aquest culte

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI ha explicat que la devoció al Sagrat Cor de Jesús, és a dir, l'adoració de l'amor de Déu manifestat en el «cor traspasat» a la Creu, és «imprescindible» per a la vida espiritual de tot cristià. Així ho constata en la carta que ha enviat al pare Peter-Hans Kolvenbach, preposít general de la Companyia de Jesús, en el cinquantè aniversari de l'encíclica escrita per Pius XII, *Haurietis aquas*, sobre el culte al Sagrat Cor.

El Papa escriu la seva missiva al superior dels jesuïtes, atès que com reconeix al final, aquests religiosos han estat sempre «summament actius en la promoció d'aquesta devoció fonamental». Aquesta devoció, explica, consisteix fonamentalment en «la contemplació del "costat traspasat per la llança", en la qual resplendeix la voluntat sense confins de salvació per part de Déu». Per aquest motiu, afegeix, «no pot ser considerada per tant com una forma passatgera de culte o de devoció: l'adoració de l'amor de Déu, que ha trobat en el símbol del "cor traspasat" la seva expressió històricodevocional, continua sent impres-

cindible per a una relació viva amb Déu», subratlla.

La carta convida a «conèixer», «experimentar» i «testimoniar» l'amor de Crist manifestat en el moment suprem en el qual el seu costat va vessar «sang i aigua» a la creu. El seu costat, assenyala el Papa, és la «font a la qual cal recórrer per assolir el veritable coneixement de Jesucrist i experimentar-ne més a fons l'amor». «D'aquesta manera, podrem comprendre més bé què vol dir conèixer en Jesucrist l'amor de Déu, experimentar-lo, mantenint fixa la mirada en Ell, fins a viure completament de l'experiència del seu amor, per poder-ho testimoniar-lo des-

prés als altres.»

«Juntament amb el Cor de Crist —explica amb una cita de Joan Pau II—, el cor humà aprèn a conèixer l'autèntic i únic sentit de la vida i del seu propi destí, a comprendre el valor d'una vida autènticament cristiana, a restar allunyat de determinades perversions del cor, a unir l'amor filial a Déu amb l'amor al proïsme.»

La devoció al Sagrat Cor va rebre un impuls decisiu amb les aparicions de Crist a la religiosa francesa de la Visitació santa Margarida M. Alacoque (1647-1690). Enguany la festa del Sagrat Cor de Jesús se celebrarà el divendres 23 de juny. (Zenit)

La devoció al Sagrat Cor no pot ser considerada una forma passatgera de culte.

Testimoniar la procreació com a fruit de l'amor

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI considera que les famílies cristianes tenen avui el repte de testimoniar amb la seva vida que la procreació és fruit de l'amor, ja que una persona no és una simple mercaderia. Va ser el missatge que va donar als participants a l'assemblea plenària del Consell Pontifici per a la Família, que es va celebrar del 11 al 13 de maig.

«El moment històric que vivim exigeix que les famílies cristianes testimonin amb coherència valenta que la procreació és fruit de l'amor», va dir el Pontífex després d'haver reivindicat per a l'embrió humà un tracte com a «persona».

El Papa va constatar que a diversos països s'estan reconeixent jurídicament les «unions de fet» que, «rebutjant les obligacions del matrimoni, pretenen gaudir de drets equivalents». «De vegades —va afegir—, a més, es vol fins i tot arribar a una nova definició del matrimoni per legalitzar les unions homosexuals, a les quals també se'ls atribueix el dret a l'adopció dels fills.» I, això no obstant, va constatar que «la unitat i la fermesa de les

famílies ajuden a la societat a respirar els autèntics valors humans i a obrir-se a l'Evangeli».

Aquestes famílies, va afegir, aporten també optimisme a les societats contemporànies que pateixen el que s'anomena «hivern demogràfic», «amb el consegüent envelliment progressiu de la població». «En ocasions sembla que les

El Papa va analitzar els reptes de la vida i de la família.

famílies són assetjades per la por davant de la vida, la paternitat i la maternitat. Cal tornar-los a donar confiança perquè puguin continuar complint amb la seva noble missió de procrear en l'amor», va assegurar. El Papa també va assenyalar signes d'esperança: «Gràcies a Déu, especialment entre els joves, molts redescobren el valor de la castedat, que es presenta cada vegada més com una garantia segura de l'amor autèntic.» (Zenit)

AFGANISTAN

Arriben al país les Missioneres de la Caritat

KABUL.— Cap mena d'oposició ha suscitat a la capital de l'Afganistan l'inici de la tasca de les Missioneres de la Caritat, congregació que va fundar la beata Teresa de Calcuta. Fa un any que s'esperava l'arribada de les religioses al país. El 10 d'abril passat es va constituir la comunitat a Kabul, confirma l'agència de l'Institut Pontifici de Missions Estrangeres AsiaNews. Quatre religioses, totes de diferent nacionalitat, ja recullen els infants més necessitats del carrer. Amb els seus saris blancs recorren la ciutat, entre les burques blaves de les dones afganeses. (Zenit)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasfatima.org

Espanya

«Enviats per evangelitzar»

■ Missatge dels bisbes de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar

MADRID.— El 4 de juny, solemnitat de la Pentecosta, se celebra el dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar. Amb motiu d'aquesta jornada els bisbes de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar (CEAS) han escrit un missatge titulat *Enviats per evangelitzar*. Aquest missatge recorda que l'Esperit Sant és qui impulsa a arribar fins als confins de la terra per proclamar la Bona Notícia.

Els bisbes assenyalen que hi ha comunitats cristianes que professen una adhesió infrangible a Jesucrist i a la seva Església, que viuen joiosament la seva fe en les celebracions sacramentals i que són testimonis de l'amor de Déu. Això no obstant, constaten que hi ha força batejats que «són incapaços de contemplar l'existència personal i la dels germans amb els ulls de Déu». També hi ha «cristians que viuen desanimats i desil·lusionats davant de la manca de fruits pastorals i davant del progrés constant de la indiferència religiosa. (...) Viuen un conformisme evangelitzador (...) i assumeixen inconscientment que no és possible fer res davant de les dificultats reals o imaginàries per a l'anunci de l'Evangeli. (...) Molts cristians viuen sumits en un gran confusió doctrinal i vivencial; afirmen creure en Jesucrist, però aquesta fe no es tradueix després en unes pràctiques religioses ni en uns comportaments conseqüents».

Per als prelats, aquests grups obliden que un cristià mai no actua en nom propi, «sinó en nom de Crist i com a membre de l'Església. Amb el seu activisme incontrat, amb la seva tristesa davant de la vida i amb el seu entossudiment en els propis criteris posen en evidència que en la seva vida i en la seva activitat apostòlica s'ha produït un tall profund en la relació de proximitat i d'intimitat amb qui els envia a la missió». En aquest sentit, assenyalen que no poden posar-se davant del Senyor «per sentir-ne la veu i per descobrir el que Ell vol i espera d'ells. (...) En acollir Crist estaran capacitats per donar testimoni i per dir als altres el que ells han vist i sentit».

El missatge recorda que per evangelitzar cal escoltar i acollir la crida de Déu, des d'una actitud contemplativa: «No serà possible evangelitzar sense un coneixement profund i intern de Jesucrist, sense fer-nos nostres els seus sentiments, actituds i comportaments. Mai no ha estat

possible evangelitzar sense deixar-se evangelitzar». En connexió amb aquesta centralitat en Jesucrist, els prelats subratllen que sempre ha d'estar present l'amor a l'Església. «Hem de mostrar una Església humil, valenta, fidel a l'encàrrec rebut del Senyor i present a la vida pública. (...) L'Església ha d'oferir Jesucrist com a camí, veritat i vida, com a fonament i meta de l'existència humana. Tots els batejats no podem avergonyir-nos de l'evangeli.»

Esperit Sant

Els bisbes de la CEAS escriuen que el mateix Esperit que va acompanyar les primeres comunitats és el que actua «constantment en el món i en els nostres cors per recordar-nos el que Jesús ens ha ensenyat, per encoratjar-nos a superar les pors i a donar testimoni públic de Jesucrist, tot

fent front a les amenaces, als menyspreus i a les calúmnies. No estem perdent de vista que l'Esperit Sant és l'agent principal d'evangelització? (...) Sempre és l'Esperit el qui prepara el cor de cada germà».

L'evangelització, diuen els prelats, ha de ser de paraula, però sobretot d'obra: «Els homes i dones d'avui viuen saturats de paraules i esperen testimonis.» Aquest compromís tan sols serà evangelitzador si neix de la trobada personal amb Jesucrist, de la consciència de missió i de l'amor als germans: «L'evangelització és sempre un do, un encàrrec, un manament confiat pel Senyor i per l'Església a tots els batejats.» Els bisbes acaben el seu missatge amb un agraïment al testimoni de tants cristians laics que són, amb el seu testimoniatge, «llums brillants enmig de la foscor i la tenebra del món». Així mateix, encoratgen a «superar la por o el cansament per presentar l'evangeli amb valentia, sense reduir-ne les exigències i sense concessions als convencionalismes del moment. (...) L'anunci de la Bona Notícia és el millor regal per als homes i dones d'avui». (C.C.)

Escàndol a Vila-real en la festa de sant Pasqual Bailón

VILA-REAL.— Els sacerdots de l'arxiprestat de Nostra Senyora de Gràcia, al qual pertany la ciutat de Vila-real, van fer públic un manifest per denunciar les representacions ofensives contra l'Església que van fer la colla El Bequelló durant la cavalcada de diumenge 14 de maig, on

taven que aquestes representacions es van fer davant de menors i reclamaven que hi hagi un control per evitar que situacions com aquesta es repeteixin. Dos dies després, la colla va fer arribar als dotze preveres i a l'Ajuntament un comunicat en què demanava disculpes per la seva actuació i

assegurava que no tenien intenció d'ofendre els catòlics. Al marge, però, d'aquest esdeveniment polèmic, la festa es va desenvolupar amb normalitat per recordar la figura de Pasqual Bailón, patró de la casa reial des del 1681, de la diòcesi de Sagorrb-Castelló des de la seva erecció el 1960, i del Culte Eucarístic a partir del 1897. Sant Pasqual va néixer en un poble aragonès a mitjans del segle XVI, va ingressar a València com a fratre franciscà descalç i va

Ofrena floral davant de l'estàtua del sant que presideix l'entrada de la basílica.

mostraven escenes de contingut sexual entre homes vestits de religioses i dones de bisbes, inclòs el Sant Pare. Els preveres van declarar que «la festa i la diversió, i més quan se celebren amb motiu de la festivitat del nostre patró, sant Pasqual Bailón, no poden ser excusa per a l'insult i l'ordinarietat». I afegien: «La llibertat d'expressió no justifica ferir la consciència i insultar les creences personals de la majoria del nostre poble.» També lamen-

morir en el convent de Vila-real un 17 de maig del 1592. Després de la desamortització del 1836, van ser les clarisses de Castelló les qui van ocupar el claustre, i que actualment continuen vetllant sobre aquesta basílica eucarística internacional. Sorprenentment, la presència de les religioses és poc coneguda per la població de Vila-real, tot i que precisament l'abadessa, Maria Dolores Pérez, assegura que volen fer-se més presents entre la població. (G.F.)

CASA D'ESPIRITUALITAT
del Santuari del Miracle

EL MIRACLE

Un espai de renovació espiritual i de celebració de la fe en un entorn de pau, de reflexió, de pregària i de silenci.

Properes activitats

JULIOL

del 2 al 8

PER A RELIGIOSES. EXERCICIS ESPIRITUALS.
(Organitza la Delegació Diocesana)
Director: P. J. M. Morros, escolapi.

del 23 al 29

PER A RELIGIOSES. EXERCICIS ESPIRITUALS.
Director: P. Bernabé Dalmau, monjo.

del 30 de juliol
al 6 d'agost

PER A TOTHOM. EXERCICIS ESPIRITUALS.
Director: P. Cebrià Pifarré, monjo.

AGOST

del 7 al 13

PER A TOTHOM. EXERCICIS ESPIRITUALS.
Director: P. Jordi Castanyer, monjo.

del 16 al 23

PER A RELIGIOSES. EXERCICIS ESPIRITUALS.
(Organitza Carmelites de la Caritat, Vedruna)
Obert a altres que els interressi.
Director: G. Toni Pou, monjo.

SETEMBRE

del 16 al 17

PER A VÍDUES I VIDUS. RECÉS.
Director: P. Salvador Plans, monjo.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES.

CASA D'ESPIRITUALITAT
Tel i fax: 973 480 045 (de 5 a 7 de la tarda)
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
<http://personal.redestb.es/elmiracle>

CARLES SANMARTÍN, MISSIONER LLEIDATÀ A BURKINA FASO

«Els missioners som persones normals que hem sentit una crida a complir una missió»

Carles Sanmartín Sisó és un capellà diocesà de Lleida, que fa més de quatre anys que és missioner a Burkina Faso, el tercer país més pobre del món, amb 12 milions d'habitants, 64 ètnies diferents que parlen 60 idiomes i amb un 80% de la població analfabeta.

—Què ha de fer un missioner en aquestes terres?

—Jo diria que sobretot obrir els ulls, la ment i el cor per deixar-se penetrar per la realitat que viu i que és sempre complexa. Un missioner és una persona normal, i de carn i ossos, que ha sentit una crida a complir una missió que se li encomana. Aquest no decideix esdevenir missioner per decisió pròpia, no és ell mateix qui pren la iniciativa, el missioner, la missionera, el que fa és respondre a la crida de Déu. En aquest sentit quan s'arriba al lloc on ha de desenvolupar la seva tasca, el missioner ha d'obrir-se tan com pugui a la realitat que descobreix per tal de descobrir-hi el que Déu ha fet ja abans que ell no arribés, i el que Déu li demana de fer per

col·laborar amb la seva obra.

—Quina és la seva feina?

—Des de setembre del 2004 el bisbe de la diòcesi d'Ouagadougou en la qual col·laboro, Mons. Jean Marie Compaoré, em va nomenar animador del centre diocesà d'espiritualitat Joan Pau II. En aquest centre hem organitzat un servei, el CDFIP (Centre Diocesà de Formació Integral de la Persona) on treballem una religiosa, un jove pare de família, i jo, així com un grup d'unes 15 persones voluntàries. El que fem són dues tasques concretes, la primera és un servei d'escolta i acompanyament personal per a totes les persones que ho desitgen i tenen necessitat de ser ajudades i vénen per compartir amb nosaltres els seus problemes i dificultats. El nostre objectiu és acompanyar-les perquè se'n puguin sortir.

El segon servei que realitzem és la formació adreçada a grups de persones que volen progressar, humanament i cristianament. Aquesta formació té tres branques, la de la tradició africana, la de la psicologia humanista i la de la fe cristiana. Aquesta formació, interdisciplinària i integral, l'oferim mitjançant diversos tallers, com *Aprendre a conèixer-se un mateix*; *Conèixer les*

nostres emocions;

Viure harmoniosament la nostra sexualitat; *La resolució de conflictes*, etc. El meu treball diari consisteix a estar en contacte amb persones, escoltar-les, acompanyar-les a partir de la situació personal de cadascuna d'elles, i fer-ho mirant de crear una certa «escola», és a dir, intentant formar un grup de persones que facin el mateix i que continuïn aquesta tasca quan jo no hi sigui. És allò d'ensenyar a pescar...

—Per què hi ha tanta pobresa i que pot fer-hi l'Església?

—Al meu entendre hi ha diferents causes. Una és la marxa general del món, de l'economia liberal i especulativa, del mercat i la globalització, que pretén ser un «déu» que pot salvar però que de moment el que fa és provocar moltes víctimes. Altres causes són més locals. Parlem, per exemple, de corrupció generalitzada i a tots nivells; parlem d'un clima molt dur; de manca d'aigua, matèries primeres; d'un pessimisme de molta gent que els porta a baixar els braços i a la inèrcia del «mai no ens en sortirem!»; de pors als esperits, les bruixes, el dimoni, que bloquegen i molt, la vida de cada dia de la gent senzilla...

Davant de tot això el que fa l'Església és molt, però a voltes no prou ben fet. L'Església d'aquí és molt jove, perquè els primers missioners van arribar-hi a principis del segle XX, i potser per això, per la seva joventut, té els problemes de «l'adolescència». Un d'aquestes problemes, al meu entendre és que vol fer molt, i fa, però falla una mica la qualitat i el seguiment del que comença amb força i sovint no arriba a acabar. En aquest sentit, són molts els projectes de desenvolupament i de lluita contra la pobresa que comencen amb molta bona voluntat i coratge, però són pocs els que relativament perduren i arrelen entre la gent.

—Quin és el percentatge de catòlics i com viuen la fe?

—Es diu que un 12% de la població és catòlica, però no es pot saber-ho exactament. La gent d'aquí és naturalment religiosa, que no vol dir cristiana, i la vida, tradicionalment, no es comprèn sense la dimensió religiosa. La gent assisteix i participa molt activament en les celebracions litúrgiques i en els sagraments. Les esglésies són totes plenes de gom a gom, fins i tot hi ha gent que se'n queda a fora perquè no hi cap...! Per contra, el compromís en la societat i en l'Església és petit i, a voltes, poc perseverant. Un altre repte molt gran és la influència de les creences animistes (creença en els esperits, bruixes) que condicionen, i molt, la vida de molts cristians, catòlics i protestants, i els fa viure amb molta por i angoixa davant la influència

negativa d'aquests «éssers espirituals».

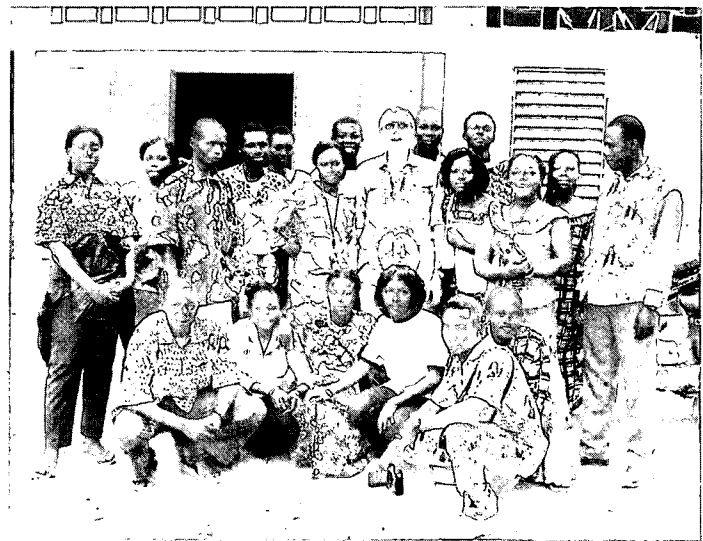
—Enmig de tanta misèria es pot trobar l'amor de Déu i l'esperança en la persona?

—Jo conec molts missioners —i a mi em passa el mateix— a qui els fa mal quan Àfrica s'identifica quasi sempre amb «pobresa-corrupció-analfabetisme...». Tot això existeix i molt, massa... però Àfrica, els africans i africanes, constitueix una riquesa molt i molt gran. Comprèn que quan no es coneix de prop Àfrica, solament pels estereotips donats pels mitjans de comunicació, el resultat és la identificació que deia abans. A mi em passava una mica això. Ara, i després d'aquests anys de viure en una ciutat d'un país africà que és el tercer més empobrit del món, puc dir que si bé és cert que la pobresa, la misèria, la injustícia que veus et fereixen profundament, també és cert que veus coses molt positives, molta gent amb grans valors, molta energia esmerçada a voler tirar endavant, molta presència del Déu de la Vida. Els missioners sovint ens diran que després de la seva estada entre africans i africanes, i malgrat totes les situacions de misèria injusta i escandalosa, Àfrica els ha transformat, i ens ha fet millors persones, amb més fe en Déu i en les persones.

—Cal redefinir la missió del missioner avui?

—Si encara tenim al cap la idea de «missioner igual a persona excepcional, una mica aventurera, que va a convertir aquells que no són cristians, una persona admirable però no imitable», doncs llavors jo diria que sí, que cal redefinir la missió del missioner. Al meu entendre, la missió del missioner és la vocació de tot cristià adult en la fe. Veiem que la tasca del missioner, de la missionera, és la mateixa de tot cristià: seguir la missió que Déu ens encomana d'anunciar la Bona Notícia. El missioner i la missionera *ad gentes* és aquell cristià que deixa casa seva i els seus, per anar a complir aquesta missió que Déu, per mediació de l'Església, li encomana. El com i on ho farà dependrà de les circumstàncies, però faci el que faci, el missioner i la missionera ho ha de fer sentint-se enviat en missió per Déu i sent conscient que la missió no li pertany.

Jordi Curcó

Carles Sanmartín amb joves col·laboradors de la missió.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Laics moguts per l'Esperit

Jesús va prometre als seus deixebles que els lliuraria l'Esperit Sant. El dia de la Pentecosta es va complir aquesta promesa. Els apòstols, reunits amb Maria i amb actitud de pregària, reberen l'Esperit Sant. Ens ho recorda aquest fragment bíblic: «Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i s'expressaven tal com l'Esperit els concedia de parlar.»

En la història de la salvació, la vinguda de l'Esperit Sant significa la transferència que fa Jesús del seu propi Esperit i de la seva missió —rebuda del Pare— a l'Església que neix i que comença a expandir-se aquell dia de Pentecosta. Ressonen fortament aquelles paraules del Senyor ressuscitat dirigides als seus deixebles: «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Llavors alenà damunt d'ells i els digué: "Rebeu l'Esperit Sant."»

En realitat, només després de la vinguda de l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta els apòstols surten vers tots els horitzons del món per començar la gran obra evangelitzadora de l'Església. Pere és omplert de l'Esperit Sant

per parlar al poble sobre Jesús Fill de Déu. Pau mateix és omplert de l'Esperit Sant abans de lliurar-se al seu ministeri apostòlic, de la mateixa manera que Esteve, ple del mateix Esperit, és escollit per a la diaconia i, més tard, per al testimoniatge de la sang. Tanmateix, l'Esperit que fa parlar Pere, Pau i els dotze, inspirant les paraules que han de pronunciar, davalla també «damunt els qui escolten la paraula de Déu» en l'Església naixent i de sempre.

La diada de Pentecosta és molt important. És la Pasqua de l'Esperit. Gràcies al sosteniment de l'Esperit Sant l'Església creix. Ell és l'ànima d'aquesta Església que des de la primera Pentecosta s'expandeix d'orient a occident de l'univers. Ell és qui explica als fidels el sentit profund de l'ensenyament de Jesús i el seu misteri. És ell qui avui, com a l'inici de l'Església, actua en cada cristià que es deixa posseir i portar per ell, puix pel baptisme som temples de l'Esperit Sant.

És ben adient fer coincidir la Pentecosta amb la diada de l'Acció Catòlica i de l'apostolat seglar. L'Esperit Sant

mou els cors dels laics cristians perquè prenguin major consciència del seu compromís baptismal i es lliurin activament a la missió de l'Església. El lema de la Jornada d'enguany és aquest: «Enviats per evangelitzar». Aquest encàrrec el realitzen en el si de les comunitats eclesials però especialment enmig del món.

Si l'Esperit Sant ocupa un lloc eminent en tota la vida de l'Església, és en la missió evangelitzadora d'aquesta que ell actua com enlloc. L'Esperit Sant és l'agent principal de l'evangelització. Els laics, moguts per l'Esperit, exerceixen el seu apostolat individualment i associats entre ells. Són dues formes de participar en la missió de l'Església.

A l'arxidiòcesi volem anar intensificant els moviments d'Acció Catòlica, forma habitual d'associació diocesana de laics, en les seves dues modalitats: l'especialitzada i la general. Aquesta realitat eclesial es complementa amb els altres moviments i associacions de laics cristians moguts també per l'Esperit. El Pla Pastoral diocesà per el proper trienni ho té molt present.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Creiem en un Déu viu i fidel

«**C**rec en un Déu»: així comença el símbol de la fe. Aquesta és la veritat més important que confessem; la font de totes les altres veritats que els fidels cristians expressem amb veu unànime en la professió de fe.

En un entorn de cultures politeïstes, Déu va revelar-se com l'únic al seu poble elegit: «Escolta, Israel, el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces» (Dt 6,4-5).

Per una altra via, també els filòsofs de la Grècia clàssica van arribar a la conclusió racional de l'existència d'un únic Déu. Efectivament, la contemplació de l'univers ens porta al reconeixement de l'existència de Déu. Cal que hi hagi un ésser que és causa primera de totes les coses, que no en necessita cap altre per existir, al qual anomenem Déu.

Però aquest concepte de Déu, al qual arriba la filosofia, queda encara molt lluny del que el mateix Déu, en la seva Revelació, ens ha comunicat.

Tal com narra el llibre del Gènesi, un dia que Moisès estava pasturant el ramat a prop de la muntanya del Sinaí, Déu el va cridar des d'una bardissa que cremava sense consumir-se. Quan Moisès li va preguntar quin era el seu nom, Déu li va respondre: «Jo sóc el qui sóc» (Ex 3,14) o, en hebreu antic, Jahvè.

És un nom certament misteriós, que ens aboca a la riquesa inabastable de Déu. Ell és la plenitud del ser i de tota perfecció, i les criatures hem rebut d'ell tot el que som i posseïm. Ell és la Veritat mateixa, perquè totes les coses són veritat per haver estat creades per ell.

Aquest Déu infinit i inefable s'ha apropiat a nosaltres, els homes. Amb el seu nom Jo-sóc ens revela la seva fidelitat de sempre i per sempre: ell és constantment a

prop del seu poble per salvar-lo.

Per damunt de tot, Déu s'ha revelat com aquell que té un amor més gran que el d'un pare o una mare pels seus fills. «Déu és amor» (1Jn 4,16); es dóna de manera plena i gratuïta; ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè el món se salvi per mitjà d'ell (cf. Jn 3,16-17). Aquesta és l'explicació més profunda de Déu, i el sant pare Benet XVI ha volgut ressaltar-la i explicar-la en la seva primera encíclica.

Creure en l'únic Déu no és una idea abstracta en el nostre enteniment, sinó que té conseqüències molt reals per a la nostra vida: ens empeny a descobrir en el nostre entorn la seva grandesa i majestat i a viure en contínua acció de gràcies; ens mou a confiar sempre en ell, també en l'adversitat; ens fa reconèixer la veritable dignitat de tots els éssers humans, creats a la seva imatge; ens estimula a usar amb rectitud la natura que ell ha creat...

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

Votacions: la consciència i l'estadística

No neguem la conveniència que tota persona, com en cadascuna de les seves accions, hagi de prendre en consciència també la decisió de votar en la vida pública una persona o un partit. I així haurà de tenir en compte els elements més importants que entren en l'acte moral: l'objecte, és a dir, la norma aplicable —en què hi ha d'haver prou càrrega de bondat—, el fi —que ha de ser recte— i les circumstàncies —que són les que acostumen a introduir en el judici variacions molt diverses.

Això fa que, encara més que en els altres aspectes de l'activitat humana, les persones honrades i prudents reaccionin de manera força diferent, i que hi hagi, en el tema de l'expressió de la voluntat popular, una dimensió estadística d'un abast molt considerable, d'acord amb la qual es veu que allò que compta pràcticament és el resultat final, que acostuma a ser una resposta als desigs de la majoria.

Se m'acut dir que, en molts casos, el procés mental que condueix a un vot concret s'elabora en cada persona, amb la consideració de la importància dels assumptes que figuren als programes, però també de les urgències que l'afecten.

El seu judici sobre aquella importància es mou amb criteris que en part volen ser objectius, bé que tenen sovint una considerable càrrega subjectiva, però que vénen acompanyats amb la matisació que passa per les circumstàncies: tot allò que té relació amb cada persona, amb la seva família o amb la seva feina professional, en un moment determinat de l'espai i del temps, i que d'alguna manera s'expressaria en el que en diem les urgències.

Vull dir amb això últim que aquells que tenen resolts els problemes bàsics —uns ingressos econòmics d'un treball segur, un habitatge suficient, o l'educació dels seus fills ben encaminada— podran ser més exigents amb els aspectes del programa electoral que hagin de reflectir una filosofia moral o política que mereixi impregnar tota la vida de la societat.

Tanmateix, es pot pensar que el qui, sense treball professi-

onal convenient o sense possibilitats de tenir un habitatge adequat, lluiti aferrissadament per aconseguir els recursos necessaris per a la subsistència de la seva família, i hagi de solucionar d'immediat aquests problemes, tendirà a fer confiança a qui li prometi resposta a aquestes aspiracions legítimes, encara que en el seu programa hi hagi punts en relació amb la concepció de la família o de la defensa de certes llibertats o d'alguns drets humans, amb els quals no hi estigui d'acord. I no són pas per principi menyspreables, raons circumstancials, en aparença minses, i en algun cas no imaginàries ni absurdes: que el qui personifica un partit sigui un acèrrim partidari de l'equip de futbol adversari del seu, i fins i tot el propietari, o el fabricant d'un producte en competència real amb el que ell ven.

Sovint entra en joc, també, una dosi d'un cert realisme, allò que se'n diu «vot útil»: quan es considera que donar el sufragi a un partit amb un programa millor, però minoritari, seria malbaratar-lo, i així es fa anar a un altre, que si bé presenta alguns inconvenients, tindrà més possibilitats de guanyar. S'ha de reconèixer que hi ha motivacions —de vegades decisives— que arriben al votant, de la influència dels mitjans de comunicació, o

que tenen relació amb el concepte que algunes persones es fan dels comicis, com si es tractés, no tant d'expressar les preferències de l'elector, com de fer-ne una loteria o una travessa, en la qual allò que es busca és endevinar qui guanyarà. Tanmateix, aquests aspectes tenen més interès sociològic o psicològic que per les seves implicacions morals.

També per tot això —i perquè no hi sol haver enlloc cap partit polític que respongui en els seus programes a totes les exigències de les lleis naturals o de tots els valors evangèlics— no és estrany, i molts ho veuen amb simpatia, que hi hagi molta divisió a l'hora del vot entre els ciutadans dels països amb majoria catòlica, entre els catòlics i entre els que no ho són. I en conseqüència, també en aquest tema, visca la llibertat!

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

125 anys al servei dels malalts

L'Església, sortosament, és molt rica en els seus carismes, és a dir, en gràcies a favor del proïsme. L'afirmació és tan certa que, des dels seus orígens, ha tingut una delicada i eficaç cura dels pobres i dels malalts. Una realitat present també en els nostres temps. Són molts els creients que es dediquen als més necessitats. Entre aquests hi ha els malalts.

A meitat del segle XIX, el sacerdot Miguel Martínez Sanz, del barri de Chamberí, de Madrid, va constatar que l'obra caritativa de l'Església havia de pensar en els qui estaven malalts a la seva pròpia llar. Va iniciar una institució amb set dones. Sí, el nombre recordava els set dolors de la Mare de Déu. La Congregació cal datar-la el dia 15 d'agost del 1851. De les set elegides, per diverses circumstàncies, només restà M. Soledat Torres Acosta, considerada la fundadora de la Congregació de les Serventes de Maria, que s'anomenen també, amb vocabulari humil, «ministres dels malalts», és a dir, serventes. Una gran obra a favor dels malalts, a fi de comptes, els més pobres de la comunitat cristiana, reveladors del rostre de Crist Servent.

El 10 de juny del 1881, aquesta benemèrita congregació es va establir a Barcelona. Fa 125 anys d'aquest esdeveniment. Les primeres fundadores es van establir al carrer de Jerusalem, número 32, de la Ciutat Comtal. Al cap de pocs dies, la M. Soledat Torres Acosta les va visitar.

Qui era la mare Soledat? Nascuda a Madrid, el 1826, en el si d'una família molt senzilla, fou una dona «petita de cos, però amb una ànima molt gran».

La mare Soledat no tem les dificultats i malgrat les turbulències socials de l'època, sota el seu guiatge, la congregació es va estendre per Espanya i Amèrica. La nostra religiosa és recordada avui «com una gran figura de la caritat cristiana que presta, per amor a Déu, un silenciós servei mentre el món només crida». La M. Soledat va ser canonitzada el 25 de gener del 1970 pel papa Pau VI.

Les Serventes de Maria prossegueixen la tasca d'assistir els malalts. Una obra que mostra la vitalitat de l'Església. A fi de comptes, el cristianisme és, fonamentalment, una pràctica de l'amor. Prou ho ha recordat bellament el papa Benet XVI en la seva encíclica *Déu és amor*.

Les Serventes de Maria, com moltes institucions religioses del nostre continent, necessita vocacions que es vulguin lliurar a Crist tot assistint-lo en els malalts. «Estava malalt i em vau visitar.» Perquè allò que es fa als altres, es fa al Senyor. Aquestes dones de fe profunda, lliurades a Déu i als malalts, ofereixen el testimoni d'una fe que és autèntica per la caritat. Que el Senyor beneeixi la seva obra i que les afavoreixi amb noves vocacions que prossegueixin la tasca del bon samarità. *Ad multos annos!*

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Patrona dels que estimen

Cal advertir al lector que, de sobte, el meu ordinador s'ha espallat completament. Ja tenia l'article fet, i espero recordar-me'n.

Ho vaig llegir fa anys. A Occident, quan un artista vol fer una obra, va als llibres, o a un expert i, després, hi afegeix la seva imaginació. A l'Orient, en canvi, el teòleg, abans d'escriure la seva tesi, va a l'iconògraf perquè li expliqui la icona. I és que la pintura ha de ser fidel a la tradició de l'Església, no pot variar gens. És una cosa semblant al que li passa a un editor de llibres. *L'Atlàntida* o el *Quixot* són iguals als que es publiquen ara que el text escrit pels seus autors. Els pintors d'icones no es copien servilment, són fidels a un model reconegut per la comunitat. No sóc cap especialista en aquesta qüestió, però crec que puc afirmar que les icones de la Magdalena corresponen als temes següents. Un la representa a prop de la creu, al costat de la Mare de Déu. Un altre, a prop del sepulcre buit, parlant amb qui ella creu que és un pagès. També apareix en el del sant enterrament, on està amb els braços enlairats. Per una sèrie de raons, aprecio especialment el de les *mirraforas*. Correspon a l'episodi, conservat en una tradició local, segons la qual, a primera hora del matí del diumenge, ella i Santa Maria van al sepulcre amb perfums. El Senyor ressuscitat les troba pel camí i elles es prostren davant seu. En els altres, la seva figura vestida de vermell sempre apareix amb un recipient d'aromes a les mans. Aquests models els trobarem a l'iconostasi o en la pintura al fresc d'una paret. Sense cap canvi. Més o menys ben fet, més o menys ben conservat, més o menys antic, però sempre iguals.

Occident segueix uns altres criteris. En primer lloc, barreja i en fa una de tres figures evangèliques diferents. Sovint s'afegeixen belles tradicions, en realitat llegendes, procedents de la Provença. Si podem afirmar que Europa és el continent de la de Magdala, França n'és l'exponent màxim en expressions plàstiques i devoció. I és que, segons s'explica, ella, Llätzer i companyes van arribar fins a la desembocadura del Roine. La nostra protagonista va marxar sola cap a la muntanya, es va recloure en una gruta, i va passar els seus dies en pregària. El més curiós del cas és que les obres d'art, generalment, la representen en aquest període imaginari de la seva vida i amb un aspecte summament eròtic, fins a arribar a l'extrem que n'hi ha que la plasmen completament despulada. Això últim té la seva explicació. L'artista, en alguna època, no sempre s'atrevia a pintar nus, per la qual cosa, per no ser mal vist, ho feia dient que representava la Magdalena orant. Però, en la llegenda no tot és frívol. La serra on hi ha la cova s'anomena precisament *massif de la sainte baume*. Una comunitat de dominics atenen el pelegrí que hi aconsegueix arribar. A mi no m'ho van permetre, a causa del perill d'incendi. Prohibicions de l'alcalde de la localitat, Saint Maximin, on hi ha el suposat sepulcre de la santa. Vaig arribar a l'hostatgeria, atesa per monges benedictines. Tinc al costat una tesi doctoral massissa. *Maria Magdalena, tradicions en el cristianisme primitiu*, de Carmen Bernabé (EVD). Textos evangèlics i llegendes tenen en comú el fet de presentar-nos la santa com algú que va estimar apassionadament el Senyor. Pensar que el que va sentir va ser enamorament és tergiversar la història i desconèixer-ne els usos i costums de l'època. L'amor i la convivència seguien unes normes molt diferents de les nostres actuals. En una paraula, creure que el seu amor va ser així, és ignorància pura i simple.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

A la cantonada d'un carrer

Senyor, una de les coses que he après al Raval i exercitant la «mística del carrer» és posar-me en el lloc de l'altre. Vull dir, renunciar durant el temps necessari a la meua estructura mental per entendre l'altra persona.

I t'ho agraeixo, perquè ha estat cosa teva, Senyor, que m'has ensenyat a acostar-me als més exclosos de la societat.

Ahir, quan sortia de casa a les vuit del matí, em vaig trobar la Joana. Estava ja —en aquelles hores— fent la cantonada, maquillada i a punt...

De seguida que em va veure, em va saludar. I jo, com és natural, m'hi vaig acostar i li vaig fer una abraçada. Som amigues des de fa molts anys. La vaig conèixer quan vivia en unes condicions inconcebibles per a mi en aquells moments. Per desgràcia, ara, després de molts anys, ja n'he conegut tantes!

Recordaràs, Senyor, que aleshores els seus fills eren petits. Un d'ells, que estimàvem molt al casal d'estiu, va començar a delinquir sense que la pobra Joana hi pogués fer res... Un altre dels fills li va retreure la seva feina, i ella plorava dient que, a sobre que amb aquella «feina» es guanyava el pa dels seus fills, ells se n'averonyien... Més tard, aquell estimat Manolo —el dels petits delictes i robatoris— va estar a la presó de la Trinitat, on va complir pena durant dos anys. I quan en va sortir —no me'n vull recordar, Senyor— una sobredosi se'l va endur... Tan jove! La Joana va plorar desconsolada una vegada més.

Ara, quinze anys després, encara continua amb la mateixa «feina».

Per això, aquest matí quan l'he trobada, he entès molt bé tot el que m'ha dit, sense necessitat de fer cap esforç de comprensió com anys enrere.

Li he preguntat si de tan bon matí aconseguia «feina». I aleshores s'ha explicat.

«Mira, vinc ara perquè després comencen a arribar aquelles "ganàpies" de fora que ens prenen la feina a nosaltres.»

«A la tarda vénen totes juntes i es posen al meu costat. I, fins i tot, es riuen de mi, i em diuen que ja sóc gran... Però jo, ni cas. Aquí continuo complint amb la feina. Que amb això he criat els meus cinc fills i, ara que ja són tots grans i poden mirar per ells, he de mirar per mi...»

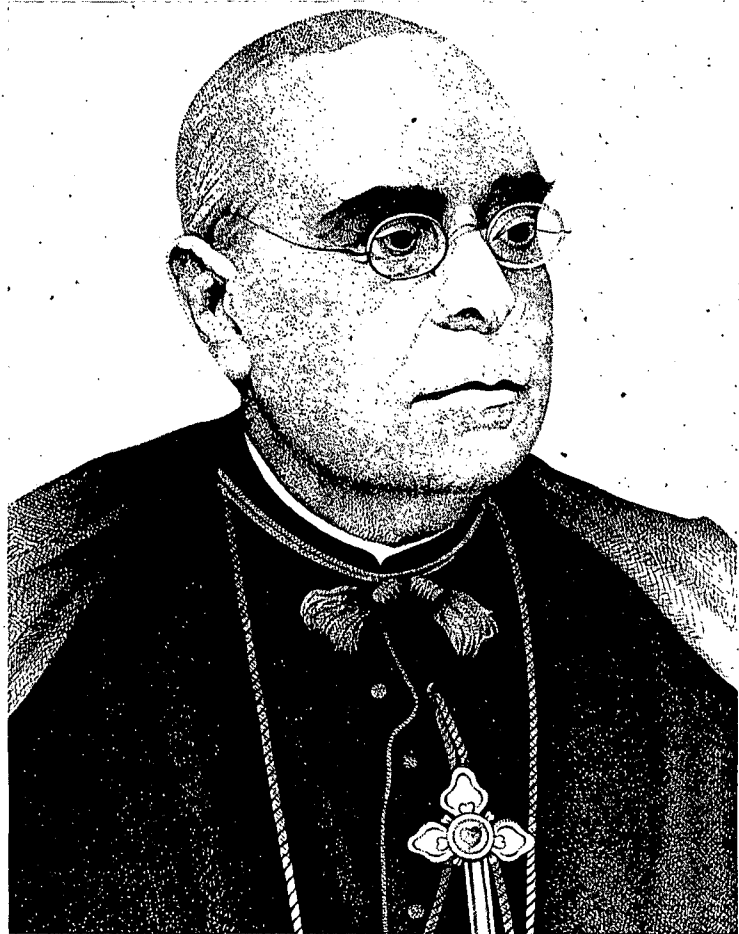
Però, després afegeix, Senyor, amb aquella humilitat que sempre té aquesta gent: «Encara que siguin grans, no pensis, sovint sóc jo la que els he d'ajudar i els he d'acollir una altra vegada a casa perquè es queden al carrer...»

Quan ens hem acomiadat i li he desitjat sort, he pensat en tot aquest rebombori que es va armar arran de «l'Ordenança de Mesures per fomentar i garantir la convivència ciutadana a la ciutat de Barcelona». El títol és engrescador, i tant!, perquè això de «fomentar i garantir la convivència ciutadana» és molt maco, però les mesures no sempre preveuen les situacions més marginades i les causes d'aquestes situacions. A voltes, de ben segur que algú o alguns es quedaran a la cuneta. Són els exclosos. Per a aquests la convivència ciutadana té uns paràmetres molt diferents, que passen per conformar-se amb «feines» que són mal vistes per la gent, i que tenen altres conseqüències encara més greus.

Però, hi ha dones, Senyor, com la Joana, que no podran sortir mai d'aquesta situació. Tu ho saps i ho comprens. I per això vas dir «ens aniran al davant en el Regne del cel». És un dels textos que mai no t'havia agrair tant com des que les conec i les estimo.

Zoom

Eduard Brufau

Aquest 2006 fa 140 anys del naixement de Josep Torras i Bages (1846-1916) i 90 de la seva mort. L'insigne bisbe de Vic va ser un dels renovadors de l'Església catalana a les darreries del segle XIX alhora que impulsava un catalanisme molt vinculat als principis cristians. Per aquesta raó se li atribueix una frase, ja famosa, que sintetitza a la perfecció el seu pensament: «Catalunya serà cristiana, o no serà.»

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Retrat d'un ego polític

Aquells anys de joventut, viscuts a impulsos d'uns ideals de justícia, de servei al país i de compromís social, van quedar enrere. Aleshores, els projectes i el bé comú predominaven sobre els gustos personals. Hi havia capacitat de sacrifici. Importava més la democràcia que la brillantor personal. La vida tenia sentit. No només es valorava la victòria, sinó també la manera d'aconseguir-la. L'ètica era un criteri sempre present en qualsevol actuació. El suborn era rebutjat. El nostre personatge preferia, igual que Sòcrates, patir una injustícia abans que fer-la. Però, a poc a poc, d'una manera gairebé imperceptible, les coses han anat canviant. Els ideals han quedat reclosos en el discurs polític, a la vegada que s'han allunyat de la pròpia vida. Ara són matèria per als altres, però no alimentació de la pròpia conducta. L'eròtica del poder causa estralls. La persona es desdibuixa a mesura que apareix l'ego polític.

No havia pensat mai que la poltrona tingués tant d'encant. Encén la televisió i les notícies recullen les seves paraules, mentre en reproduïxen el rostre de manera insistent. No hi ha cap dia que els diaris no publiquin una fotografia seva i que els analistes esmentin el seu talent i la seva capacitat decisòria. En campanya electoral, mentre va pels llocs més impensats del territori electoral, perquè d'això es tracta, veu pòsters amb el seu rostre i el lema triat. La gent, quan el saluda, el respecta perquè sap que és poderós i que amb una gestió pot canviar-los la vida. Encara que no ignora que la gent, amb el seu vot, li pot canviar la seva. El cotxe oficial és un servei inestimable. El xofer sempre a la seva disposició. No s'ha de molestar a aparcar ni s'ha de preocupar pels punts del carnet. De tant en tant, es deixa veure a la llotja del Camp Nou. Potser el futbol no li interessa gaire, però cal fer relacions i és bo sortir als vídeos. Es tracta d'una publicitat gratuïta. Tampoc no ha hagut de fer cua a cap oficina del RACC per comprar una entrada. L'erari públic ha tingut cura de pagar-li el desplaçament i l'estada a la capital parisenca.

Té més pànic de perdre els ressorts del poder i els avantatges que comporta aquest exercici que desig de veure complerts els seus ideals polítics. L'eròtica del poder es transforma en una malaltia que pot sacsejar qualsevol persona, d'esquenes o de dretes, nacionalista d'aquí o d'allà. I encara més quan darrere hi ha un matalàs de diners que hauria proporcionat els avantatges de què ara gaudeix gràcies a la pertinença a un partit. L'objectiu no és la millora social o el servei democràtic, sinó la pervivència en el poder. A qualsevol preu. Mentir, extorsionar, esclafar l'adversari, fer circular dossiers, fer favors a la premsa amiga, fer pactes amb el dimoni... per seguir en primera línia. El nostre personatge té la convicció que la gent és babaua i fàcilment manipulable. El que és trist és que, periòdicament, cal anar a les urnes i la sort pot canviar. Es tracta de trobar el discurs adient per enardir la massa, encara que no s'hi digui cap veritat.

L'ego, el nostre excés d'autoestima, sempre ens acompanya, però, quan és el motor principal de la vida, arruïna tot el que toca. Tripartits, bipartits, coalicions, oposició... qualsevol escenari en possibilita la representació teatral. Mentrestant, el poble encara somia en la democràcia (el poder del poble, que això significa etimològicament). La lluita d'egos entre els polítics i el seu afany de poder relega en un segon pla les necessitats de la gent, els problemes reals, l'afany de sentir-se un país lliure i respectat, les penúries econòmiques, l'habitatge dels joves, les pensions dels jubilats... El drama de l'ego polític és que ja no veu els altres, sinó només a ell mateix. I així estem.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

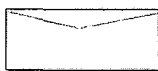
GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 806
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail:
publicitat@catcrist.com

CARTES DEL LECTOR

El col·legi

He recordat el col·legi i el nostre pla d'estudis. Magnífics. Sis anys de llatí i dos de grec. Maria Teresa, que va fer Romàniques, es va endur tot el llatí necessari a la facultat. Sis anys de francès, dos d'alemany, logaritmes, química orgànica, funció clorofil·lica, la palanca, donya Urraca... Rosa Maria va fer Farmàcia; li va anar bé amb la seva base de Química. M. Pilar, bibliotecària, en sabia tant, de llibres i de literatura!

Després, amb els meus fills, vaig veure enfeblir-se els plans, perdre substància i consistència. Aigualir-se. Amb els néts, encara pitjor. És la cultura de la imatge, mera eclosió cromàtica. En la postguerra, només teníem un llapis, una goma i una maquineta. No hi havia res més. Els llibres eren de paper gairebé tintat, regenerat. Les llibretes tenien les pàgines numerades perquè no en poguessis arrencar cap. Però, agusàvem l'enginy, exercíem la funció de pensar. Ara pensen les màquines, els aparells i s'escriu *obella* i *avella* i aquí no passa res. És el progrés.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Es mentida

Últimament, amb motiu de l'estrena de la pel·lícula i els interessos econòmics que comporta, s'ha tornat a parlar fins a la sacietat d'*El codi Da Vinci*. En la meua activitat com a docent em pregunten sovint sobre el llibre i/o la pel·lícula. Com que no sóc especialista en cap d'aquests temes (literatura, història i cinema) habitualment responc amb paraules dels especialistes. En aquest cas, d'Ana María Matute —escriptora i membre de la Reial Acadèmia Espanyola—, que assegurava: «Tot el que explica *El codi Da Vinci* és mentida.» Sobre la historicitat, sostenia que l'autor, «per desenvolupar la història, es basa en dades falses i inexistents». En el mateix context, Matute afirmava: «M'encanta la història... per això m'indigna veure com explica la història com li dóna la gana, sense atènyer-se a la realitat». No cal dir res més.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

Màrtirs de la fe

Els bisbes, sacerdots, religiosos,

religioses, pares de família i joves assassinats durant la persecució religiosa a Catalunya i en diferents regions d'Espanya, dintre de la revolució política implantada el 18 de juliol del 1936, són «màrtirs de la fe»; no són «màrtirs de la guerra civil espanyola», com hem vist publicat en vistosos titulars en el número 1.390 de *Catalunya Cristiana* de l'11 de maig.

Roma no beatifica ni canonitza víctimes de la guerra civil, sinó màrtirs de la fe, o sigui, cristians als quals els fou llevada la vida acusats de fidelitat a Crist. Cristians que, fidels a la santa Església, a l'hora del martiri van reafirmar amb valentia la seva fe, al mateix temps, que perdonaren els seus enemics sota la doctrina del Crucificat que en el cim de la Creu demanava al Pare que perdonés els que no sabien el que feien. La seva valentia martirial i l'esperit del perdó els ha fet dignes de ser beatificats com a «màrtirs de la fe». Benet XVI ha promulgat diversos decrets, entre aquests, la beatificació de 53 espanyols, màrtirs de la fe, assassinats en el període comprès entre el 1936 i el 1939.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Estatut 2006

No ens n'adonarem i, de seguida, ens trobarem amb el «referèndum» de l'Estatut. Per votar d'una manera correcta, abans hauríem d'haver llegit l'Estatut amb atenció, però és segur que això no es complirà i que ni tan sols un deu per cent s'empassarà els 223 articles, les 14 disposicions addicionals i les disposicions finals, perquè es tracta d'uns preceptes complexos i no gens fàcils d'assimilar.

Així, doncs, els votants s'hauran de guiar per la propaganda dels polítics de les diverses tendències. I, amb aquest problema, ens hi trobarem tots. Tot i així, els cristians almenys tenim una guia autoritzada en la veu dels nostres bisbes catalans, que han indicat que votem segons les nostres consciències, i s'han lamentat, però, de la presència d'alguns preceptes no admissibles per la moral cristiana.

M'atreviria a indicar que, per tal d'obtenir una idea general de l'Estatut, sense necessitat de llegir-lo de cap a peus, examinem el Preàmbul, on consta l'afirmació —que molts podrien compartir— que Catalunya és una nació, i també fer-ho amb els articles 40 núm. 7, i 41 núm. 8, on hi ha aquelles reticències dels nostres prelats. Quan l'Estatut ja s'hagi votat, sigui quin sigui el resultat, l'hauréu d'acceptar en pau i concòrdia, que prou falta ens fa.

MAGÍ MIRET BUTÍ
Sant Pere de Ribes

La cua de l'analítica espiritual

Voleu dir que caminem ben orientats?, podem estar tranquils dins l'ambient que respirem?, què convindria engegar, potenciar o instrumentar, per deixondir la nostra despreocupació?, com reaccionem els cristians davant d'aquesta evidència?

Recordem que tots som germans? També ho és el que dorm al carrer amb quatre cartons; el que sucumbeix de fam, de fred o ofegat en un mar encrespant i engolidor, fugint de la misèria i la tirania o de les bales enemigues, els allunyats de casa, a milers de quilòmetres, abandonant pares, esposes, fills per aprofitar un mos de pa que nosaltres potser escatimem o llancem.

Estem avorrits d'un benestar rebuscat on es barregen plors d'emoció alegre juntament amb rialles forçades per l'alcohol, amb els que es desesperen de pena enganyats pels desaprensius que no s'aturen en la recerca de milions, potser mal adquirits, ni que sigui malmetent totes les previsions, dels humils, vells, vídues i necessitats. I en tot això, les malvestats s'agombolen arreu i es fa impossible la possessió d'una felicitat clara i autèntica. Són petits trets de la vida quotidiana, més accentuats quan el temor de Déu és absent.

Però, com a cristians actuem com cal?, tenim la completa seguretat que no cal una rectificació?, en poc o en molt?, intentem promocionar aquesta reacció sensata?, no serà que Allà, on impera l'equitat, la bondat, la caritat i l'estimació ho estan esperant?

GENÍS DE TERA TEIXIDOR
Badalona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Sense ganes

—Em trobo en una situació difícil. Últimament, he tingut tota mena de problemes (econòmics, laborals...), sembla que tot em surt malament. I, a sobre, ara m'enfronto a una malaltia greu, amb un tractament que em fa sentir més malament. De vegades, em deprimeixo i penso que sóc víctima d'un malefici, que Déu m'abandona... després em passa. Però, el que em sap més greu és que he perdut les ganes de pregar. Sempre he pregat molt; sóc de missa i de Rosari. En canvi, ara no em surten les paraules... Li agrairia uns mots d'ànim encara que fossin privats.

—Crec que la seva conducta mereix una resposta en aquesta secció del Consultori. Tant de bo que l'ajudi a vostè i a moltes altres persones que passen per una mateixa situació. No és fàcil donar consells eficaços a algú que passa per un moment de patiment com vostè. De vegades, efectivament, sembla que tots els mals vénen junts. La fragilitat de la nostra vida, aleshores, es fa evident. Cauen moltes seguretats falses i és moment de reafirmar la nostra confiança en Déu. El maligne ens vol fer dubtar de les grans certeses com l'amor i la companyia de Déu. Reafirmi la convicció que Déu l'estima, especialment en aquests moments, i que Jesucrist està al seu costat. No hi ha cap malefici ni Déu l'abandona. Oi que el Pare no va abandonar el seu Fill quan era a la creu? No és fàcil controlar l'estat d'ànim en moments tan difícils i per això no ha de fer gaire cas de les seves ganes i desganes. Crec que, més que les ganes de pregar, li manca la força per fer-ho i potser ara ho ha de fer d'una manera diferent. Sempre m'ha impressionat el testimoni de molts malalts greus que des del llit es limiten a mirar el santcris i a repetir en el seu cor: «Senyor, que es faci la teua voluntat i no la meua.»

Quan les paraules no surten o no es poden articular, n'hi ha prou amb la intenció del cor. Li poden ser útils unes pregàries petites però intenses que acostumem a anomenar jaculatories. N'hi ha prou amb: «Senyor, dóna'm llum», «Ajuda'm», «Tingues pietat de mi», «Que es faci la teua voluntat»... Poden ser una manera excel·lent de pregar en aquests moments. Per últim, li recomanaria una cosa que considero molt important: és convenient que rebí el sagrament de la Unció dels malalts. El necessitem especialment en aquests moments, ja que la seva finalitat és confortar-nos en la malaltia i viure-la des de la fe i l'esperança. I, si Déu ho disposa, també pot ser instrument per al retorn de la salut física. En la meua experiència pastoral ho he constatat moltes vegades. L'encomano en la meua pregària i demano als lectors que també preguin per vostè i per tots aquells que passen per moments similars.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

En homenatge a Mn. Jordi Carrera i Savall, missioner diocesà mort el 16 de maig passat a Girona, que havia col·laborat moltes vegades en aquesta secció

Hem conviscut amb un sant

Sentim que se n'ha anat algú de la família, algú molt estimat.

La seva caritat delicada amb tothom, la seva oració constant, la predicació fervent... Donava ànims, coratge, alegria... Jesucrist era el centre de la seva vida. El seu

amor a Maria era senzill i profund. Se sentia el seu fill molt estimat. I l'Eucaristia, celebrada amb tant fervor, un fervor sempre creixent... Ens ha deixat un sant. Ens ha deixat? No. Ha tornat a la Casa Pairal, i des del Cel ens beneeix tot somrient.

NÚRIA VIÑOLAS
Cornellà de Llobregat

«Els dies de la Pentecosta»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

«Avui s'han complert els dies de la Pentecosta, al·leluia; avui l'Esperit Sant s'aparegué als deixebles en forma de llengües de foc, els donà els carismes i els envià per tot el món perquè prediquessin i testifiquessin: els qui creuran i es faran batejar se salvaran, al·leluia.»

Amb aquestes paraules, la pregària de Vespres acompanya el càntic del Magníficat, en l'última celebració de la Cinquantena pasqual. Podríem dir que assenyalen una solemne conclusió d'aquest gran període central de l'any litúrgic format per la Quaresma i la Cinquantena. Són també definitòries del misteri que celebrem. El text comença amb l'«Avui» de les grans solemnitats, que indica l'actualitat perenne del misteri que celebrem. L'Hora del Senyor no està lligada ara al temps, i l'Església hi entra en comunió avui. (Vegeu el Catecisme de l'Església catòlica, n. 1.085.)

Què succeeix, doncs, avui? S'han complert els dies de la Pentecosta! No

és una equivocació dir «els dies» en comptes del «dia». Estem, certament, en el dia cinquantè—Pentecosta—però el que ara ens interessa és el conjunt dels cinquanta dies de la Pasqua, que arriba avui al seu acompliment. Diu la col·lecta de la missa de vigília: «Vós heu volgut que celebréssim el misteri pasqual en el cicle sagrat d'aquests cinquanta dies.» El misteri que avui motiva la nostra festa no és un «altre» misteri, sinó el misteri pasqual de Crist en la seva plenitud. «Perquè no visquéssim més per a nosaltres mateixos, sinó per a ell (Jesús) que per nosaltres havia mort i ressuscitat, envià des de vós, oh Pare, als creients, com a primer do, l'Esperit Sant. I l'Esperit acabà l'obra de Crist en el món, duent a terme la santificació de totes les coses» (Pregària eucarística IV).

El do de l'Esperit als deixebles, segons la descripció dels Fets dels Apòstols, tingué un element visible: unes llengües com de foc, i el vent impetuós que feu trontollar la casa. Són signes

evocadors de la narració de l'Èxode 19, quan Moisès, després de reunir en assemblea el poble al peu del Sinaí, va sortir a l'encontre del Senyor, en el «dia de l'església» (així anomena la Bíblia aquell dia), i va rebre la Llei de l'Aliança. El do de l'Esperit no es fa visible en taules de pedra, sinó en persones que reben força del tot peculiar—els carismes—per realitzar la missió que el Ressuscitat els havia encarregat.

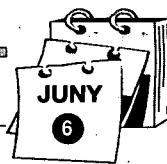
Aquesta missió ha de començar a Jerusalem mateix, a les portes de la casa on estaven units. Però després s'estendrà per tota la Judea i Samaria, i fins a l'últim extrem de la terra: els envià per tot el món per anunciar i comunicar la salvació que ve de la fe en Jesucrist. Per això aquest dia històric del do de l'Esperit als deixebles és de veritat «el dia de l'Església». Amb la predicació de Pere i dels altres, es reuneix la primera «Església», la de Jerusalem; després, a la seva imatge, naixeran altres Esglésies arreu de la terra, i totes seran la

mateixa Església de Crist, una, santa, catòlica i apostòlica, santuaris de la presència de Crist en el món.

L'Església celebra avui el seu compromís amb l'obra de Crist. No ho fa perquè hagi «optat» per fer-ho, com si pogués desentendre-se'n, sinó perquè la seva mateixa identitat està vinculada a l'obra de Crist. El do de l'Esperit de vida, que ha rebut, la impulsa, l'enforteix, la consola, li prohibeix anar per altres camins. L'Esperit la porta sempre vers el seu Senyor i Espòs, perquè entri cada vegada més profundament en tota la Veritat. L'Esperit la santifica per la comunió amb l'obra de Crist, en els sacraments, en primer lloc l'Eucaristia. L'Esperit la unifica en els camins del món, pels carismes i el ministeri. La col·lecta de la missa del dia ho sintetitza: «Vesseeu arreu de la terra els dons de l'Esperit Sant i repetiu en els cors dels qui creuen en vós allò que la vostra bondat divina va obrar als mateixos inicis de la predicació de l'Evangeli.»

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Marlies, França, l'any 1789
- ☐ Fundador dels Germans Maristes
- ☐ Va vetllar per l'educació cristiana de nens i joves
- ☐ Va morir l'any 1840
- ☐ Canonitzat l'any 1999 per Joan Pau II

Amb 14 anys el jove Marcel·lí Champagnat va sentir la crida de Déu al sacerdocí i va entrar al seminari, on va tenir la sort de conèixer, entre altres personalitats destacades, sant Joan Maria Vianney, el rector d'Ars.

L'any 1817 va ser ordenat capellà i va ser nomenat vicari en una parròquia rural. En aquesta destinació va poder comprovar fins a quin punt la infància i la joventut estaven mancades d'una formació cristiana sòlida i va decidir que calia posar-hi remei amb un programa educatiu ambiciós. El primer pas va ser reunir dos companys més amb els quals es va preparar per ser educador i catequista, i es va formar, així, la congregació dels Germans Maristes.

A poc a poc, i amb recursos limitats, van anar aplegant més mestres i obrint unes quantes

Sant Marcel·lí Champagnat

escoles. El projecte, doncs, tirava endavant, i a partir de l'any 1825, quan és alliberat del càrrec de coadjutor de la parròquia, sant Marcel·lí Champagnat es pot dedicar completament a la seva tasca educativa. És en aquesta època que escull com a divisa: «Tot a Jesús per Maria, tot a Maria per Jesús», que reflecteix la seva devoció fervent a la Mare de Déu, sota la protecció de la qual es troben els nous germans maristes.

L'empenta definitiva a aquest projecte educatiu, però, va tenir lloc l'any 1836, quan el Vaticà va reconèixer la congregació. A partir d'aquest moment, els maristes coneixen una expansió que els durà fins i tot a missionar a Oceania. Avui la congregació fundada per sant Marcel·lí Champagnat compta amb uns 5.000 germans repartits per més de 70 països.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de Pasqua i de durant l'any
(Salteri: setmana 1)

JUNY

4. Diumenge

Diumenge de Pentecosta (S), Vermell. Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23 (o bé: Gàlates 5,16-25 / Joan 15,26-27;16,12-15)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Màrtir, prev. i mr.; Francesc Caracciolo, prev. i fund.; Hilari, b.; beat Joan Gran, rel.; Santes, Clotilde, reina; Noemí i Rut.

Festa Major: a Campelles, Cànoves i Samalús, Castellfolit de la Roca, Ivars d'Urgell, Llagostera, Montcada i Reixac, Odèn, Puig-Reig, Sant Feliu de Pallerols, la Selva del Camp, la Vall de Cardós i la Vilella Baixa.

Es reprèn el temps de durant l'any

5. Dilluns

Sant Bonifaci (MO), Vermell. Lectures: 2 Pere 1,2-7 / Salm 90 / Lluc 12,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sanç, mr.; Santes, Zenaida, vg.

6. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: 2 Pere 3,12-15a.17-18 / Salm 89 / Marc 12,13-17. Si es vol: **Sant Norbert** (MLI), Blanc. BARCELONA: **Beat Josep M. Peris** (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Artemi, Càndida i Paulina, mr.; Marcel·lí Champagnat, prev. i fund.; Bertran d'Aquilea, b.

7. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: 2 Timoteu 1,1-3.6-12 / Salm 122 / Marc 12,18-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Pere i Vistremon, mr.; Santes, beata Anna de Sant Bartomeu, rel.

8. Dijous

Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre (F), Blanc. Lectures: Isaïes 52,13-53,12 (o bé: Hebreus 10,12-23) / Salm 39 / Lluc 22,14-20. TORTOSA: **Dedicació de la Catedral** (catedral, S / diòcesi, F), Blanc. ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guillem, b.; beat Jaume Berthieu, mr.; Santes, Cal·líope, mr.

9. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: 2 Timoteu 3,10-17 / Salm 118 / Marc 12,35-37. Si es vol: **Sant Efreem** (MLI), Blanc. VIC: Aniversari òbit bisbe Ramon Masnou, Morat.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Martí, erm.; Prim i Felicià, mr.; beat Josep Anchieta, prev.; Santes, Pelàgia, vg. i mr.; beata Anna-Maria Taigi.

10. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: 2 Timoteu 4,1-8 / Salm 70 / Marc 12,38-44

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici, ab.; Asteri, b.

Lectures bíbliques

Diumenge de Pentecosta

Lectura primera

Ac 2,1-11

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se

Lectura dels Fets dels Apòstols:

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial

103

Beneeix el Senyor, ànima meva.

Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres obres la terra és plena de les vostres criatures.

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Si els retireu l'alè expiren

i tornen a la pols d'on van sortir.

Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra. **R.**

Glòria al Senyor per sempre.

Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, que li sigui agradable aquest poema, són per al Senyor aquests cants de goig. **R.**

Lectura segona

1Co 12:3b-7.12-13

Tots nosaltres hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Seqüència

Veniu, oh Esperit Sant,
des del cel al nostre pit
amb un raig de llum divina.
(...)

Al·leluia

*Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels
vostres fidels i enceneu-hi la flama del
vostre amor.*

Evangelí

Jn 20,19-23

*Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo
us envio a vosaltres. Rebeu l'Esperit Sant*

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

Urgell

diòcesis

Els santuaris de Meritxell i Sabart s'agermanen

■ El santuari urgellenc s'omple de fidels per rebre la Mare de Déu de Sabart

Mons. Vives i Mons. Périer amb la imatge de la Mare de Déu de Sabart.

L'acte d'agermanament va comptar amb una destacada presència d'autoritats polítiques.

CANILLO.— El santuari de Meritxell es va omplir el 14 de maig passat de devots de la Mare de Déu de Sabart (Ariège, França). Els pelegrins van participar en l'acte d'agermanament de les marededéus de Sabart i Meritxell, que va culminar en una cerimònia al santuari canillenc oficiada pel bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives, i el bisbe de Pamiers, Mons. Marcel Périer.

Després d'un llarg període de preparació el 14 de maig passat es va dur a terme la primera de les dues festes que agermanaran els santuaris de la Mare de Déu de Meritxell, a Andorra, i el de la Mare de Déu de Sabart o de la Victòria, a l'Ariège (França). Aquest acte d'agermanament va més enllà d'una relació plasmada «en un paper», tal com va remarcar Mn. Ramon Rossell en acabar la cerimònia al santuari de Meritxell. Per a Mn. Rossell, els fidels de la Mare de Déu de Sabart van acudir a Canillo per «regalarnos la seva mare de Déu», i la imatge ocuparà, així, un espai al santuari de Meritxell. El dia 15 d'octubre, una delegació de Canillo acudirà al santuari de Sabart —prop de Tarascon— per oferir una imatge de la Mare de Déu de Meritxell i culminar d'aquesta manera l'agermanament.

Abans de la cerimònia religiosa, que va començar a dos quarts de cinc de la tarda, els fidels que van arribar de l'Ariège van tenir l'oportunitat de visitar l'església romànica de Sant Joan de Caselles i també Casa de la Vall. El punt de trobada no podia ser un altre que la casa de colònies d'Aina, on s'hi van aplegar després de les visites culturals per fer un dinar de germanor. Al dinar hi van assistir, entre altres autoritats, el copríncep bisbe, Mons. Vives, el cap de Govern, Albert Pintat, i la cònsol menor de Canillo, Mònica Bonell. Després, les dues delegacions es van desplaçar fins al santuari de Meritxell. La cerimònia, en què es va beneir la imatge de Sabart, va aplegar aproximadament sis-cents fidels que van omplir de goig el rector del santuari, Mn. Ramon.

Units per la Mare de Déu

La cerimònia al santuari va ser presidida pel bisbe d'Urgell i copríncep d'An-

dorra, Mons. Joan Enric Vives, i pel bisbe de Pamiers, Mons. Marcel Périer, així com pels capellans dels dos santuaris, Mn. Ramon Rossell i el P. Czeslaw. També van assistir-hi altres preveres i diaques, acompanyats de les autoritats, el cap de Govern, l'alcalde de Tarascon, el cònsol menor de Canillo, l'ambaixador de França a Andorra i alguns consellers generals fills de la parròquia.

Durant l'ofertori, els fidels de Tarascon, a través del seu bisbe, van oferir una reproducció de la seva imatge, que va ser beneïda pel bisbe d'Urgell i que serà entronitzada al santuari de Meritxell pròximament. Mons. Vives, en la seva presentació de l'acte i en la seva breu homilia, va destacar que «Meritxell i Sabart, Andorra i Tarascon, són contrades a banda i banda de les muntanyes pirinenques, amb llengües i història, valls i terres fecundades per l'amor a la Mare del Cel, la Verge Maria». I va afegir un agraïment a «Ella, que ens dona el tresor més gran amb el seu sí generós, el Fill de Déu fet home que ve

La joia de compartir la comunió de fe

El bisbe Joan Enric va parlar del sentit d'unió que comportarà l'agermanament: «Quina joia poder compartir la més bella i profunda comunió de fe i d'amor cristià entorn del l'agermanament dels dos santuaris beneïts per la Verge Maria! Els nostres dos països mai no han estat lluny l'un de l'altre, sempre s'han ajudat, i ara ens agermanem en la Mare. Ella vetllarà perquè ens mantinguem fidels al seu Fill, Jesucrist. Ella ens ajudarà a bastir una germanor europea fidel als valors espirituals, sensible a la solidaritat amb els qui pateixen, lluminosa i feliç de les seves arrels cristianes.»

per salvar-nos, perquè tota la humanitat vegi la seva llum redemptora que ens porta esperança i vida immortal».

El Cor Nacional dels Petits Cantors d'Andorra van cantar durant la missa i van oferir un breu concert al final, i finalment, la celebració va acabar amb un refrigeri ofert pel Comú de Canillo.

M. C. Orduña

Més de 90.000 euros per a les missions

LA SEU D'URGELL.— Durant l'exercici de 2005 les parròquies del bisbat d'Urgell van enviar 91.593,57 euros, a través de la Delegació diocesana de Missions, a les Obres Missionals Pontificies per continuar la tasca missional arreu del món. Aquesta xifra s'ha assolit gràcies a les diferents col·lectes realitzades durant tot l'any com la de la Santa Infància o el Diumund; provinents d'aportacions particulars o anònimes; i també dels diners recaptats durant el 2004 que han estat enviats durant el 2005. Aquest és un any molt especial perquè se celebren els 500 anys del naixement del patró de les Missions, Sant Francesc Xavier, un sacerdot que es va entregar en cos i ànima en la transmissió del missatge de l'Evangeli i un model de missioner.

Aplecs de Pentecosta arreu del bisbat

LA SEU D'URGELL.— Comença la Pentecosta i amb ella, segueixen els aplecs que se celebren a la diòcesi d'Urgell amb el bon temps. Aquest cap de setmana, es fan els aplecs de Santa Pelaia, a Alinyà (Alt Urgell), i els de Sant Sebastià (Santa Maria de Meià), Santa Maria de Bonrepòs (Sant Salvador de Toló), Santa Maria de l'Obac (Erinyà), Santa Magdalena (Burg), Mare de Déu de la Muntanya (Caregue) i de la Mare de Déu d'Esplà (Baén). També per aquestes dates, se celebren els de Sant Bartomeu de Figuerola d'Orcau, el de Sant Romà a Vila (Encamp, Andorra), Sant Pol de Cabanabona, de la Mare de Déu de Carràmia (Abella de la Conca) i de Sant Joan Baptista a Arrós-Vila.

No oblidem però, tots aquells aplecs que en els caps de setmana anteriors han dut grans i petits a les capelles i esglésies de tot arreu, i que serveixen per fer benediccions del terme. Sovint es demana també per la collita dels camps, especialment a Sant Isidre, aplec que es va celebrar a diversos llocs del bisbat. (M.C.O.)

Ordenació diaconal de Mn. David Codina

PUIGCERDÀ.— El bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives va ordenar de diaca el 20 de maig passat el seminarista diocesà Mn. David Codina i Pérez. La cerimònia d'ordenació va tenir lloc a l'església parroquial de Santa Maria de Puigcerdà, on a partir d'ara Mn. Codina estarà adscrit de diaca per al seu servei ministerial. A l'ordenació van assistir el rector del Seminari diocesà, Mn. Ignasi Navarri, el rector del Seminari Interdiocesà, Mn. Norbert Miracle, i el rector de la parròquia de Santa Maria, Mn. Jordi Gasch, així com autoritats diocesanes i un gran nombre de sacerdots i fidels, amics de Mn.

Un moment de la cerimònia d'ordenació.

David. David Codina es va mostrar molt tranquil en tot moment durant el seguiment de la cerimònia. Mons. Vives va animar-lo a mantenir viu l'esperit de la fe en un món en el qual cal cada dia amb més força la presència dels valors que du el cristianisme. Va apreciar la seva joventut i alhora la seva maduresa i va encoratjar-lo a preparar-se pel servei que enceta a la comunitat ceretana. Mn. David Codina té 24 anys i és fill de la Seu d'Urgell. Ha acabat els seus estudis eclesiàstics i està preparant la llicenciatura en Teologia sistemàtica a la Facultat de Teologia de Catalunya. (M.C.O.)

Terrassa

El santuari de la Salut acull la I Trobada diocesana de Joves

■ El bisbe Saiz va presidir l'eucaristia amb motiu dels 25 anys de la Vetlla jove de la Salut

SABADELL.— «La teva Paraula fa llum als meus passos.» Amb aquest lema, gairebé 300 joves van emprendre el 13 de maig passat des de Sabadell la peregrinació cap al santuari de la Salut. Per primera vegada al bisbat se celebrava amb joia, en ple temps pasqual, una trobada diocesana de joves, més festiva encara pel fet de coincidir amb la celebració dels 25 anys de la Vetlla de pregària jove a la Salut.

La Delegació de Joventut del bisbat de Terrassa, amb Mn. Josep Montfort al capdavant, va organitzar amb èxit el 13 de maig passat la seva I Trobada diocesana de joves. Més de 250 joves es van aplegar al voltant del bisbe, Mons. Josep Àngel Saiz, en el decurs d'un encontre festiu que es va allargar fins a la

Més de 250 joves es van aplegar al santuari de la Salut.

matinada. La celebració de la trobada coincidia, a més, amb la Vetlla de pregària jove de la Salut, que enguany celebra el seu 25è aniversari.

Tant la Vetlla de pregària com l'eucaristia van ser celebracions plenes de música, viscudes amb molta intensitat, sota els efectes encara de la joia pasqual. El

santuari estava ple de gom a gom, amb la presència de més de 250 joves procedents de tots els racons de la diòcesi. També van assistir-hi un bon nombre de capellans i algunes famílies.

Durant l'homília, Mons. Saiz va destacar la importància de la trobada, als peus de la Mare de Déu, i va recordar, com ja és habitual en ell, la crida a la santedat a la qual tothom és convidat. També va afirmar la necessitat de «restar units en Jesucrist per donar fruits», tot fent referència a l'Evangeli del cep i dels sarments.

Després de la celebració de l'eucaristia, gairebé a mitjanit, els joves van passar a venerar la Mare de Déu de la Salut, advocació que podria convertir-se en breu en la patrona «oficial» de la diòcesi. Mons. Saiz va tancar l'acte dins del temple fent lliurament del missatge del Sant Pare per a la Jornada de la Joventut d'enguany.

La festa va continuar tot seguit a l'esplanada del santuari, amb pisolabis i balls a càrrec del grup Bufanúvols, fins a la una de la matinada. Va ser un temps també per compartir, especialment amb el bisbe, que va saludar llargament els assistents.

Amb la Vetlla Jove de Pregària s'iniciava un any més el tradicional Aplec de la Salut, l'acte central del qual va tenir lloc l'endemà amb una eucaristia solemne al santuari, presidida novament pel bisbe Josep Àngel Saiz. (C.C.)

Nova edició del concurs de música cristiana del MCJ

Un dels grups finalistes.

SABADELL.— El 13 de maig passat va tenir lloc a la parròquia de Sant Vicenç de Sabadell la quarta edició del concurs de música cristiana organitzat pel Moviment Cristià de Joves (MCJ) de la província eclesiàstica de Barcelona. Un any més s'ha superat l'èxit d'edicions anteriors i el concurs de música ha tornat a esdevenir «un espai i una oportunitat per compartir les creacions musicals dels joves de les nostres comunitats cristianes», segons afirma Francesc Figueras, membre del comitè organitzador.

Aquest any, el lema del concurs era «Església en construcció: treballem per a Ell». D'aquesta manera els organitzadors han volgut que «ressoni als quatre vents el testimoniatge jove del Crist perquè som la seva Església».

La lletra, que juntament amb la música havien de ser originals, havia de tractar sobre el lema proposat i ser evangelitzadora, que és la finalitat principal del MCJ. Per ajudar els grups s'havien proposat unes cites evangèliques i el targetó d'identitat del

moviment. L'estil, els arranjaments i el nombre d'instruments era totalment obert. A l'hora de decidir els guanyadors es va valorar principalment la qualitat de la lletra i la música, tot i que també es va tenir en compte la presentació del tema i la posada en escena.

Els joves van arribar a partir de les 16.30 h a la parròquia. Poc després van començar les representacions dels diversos grups musicals vinculats a parròquies dels bisbats de Barcelona i Terrassa. Va ser una tarda plena de música de diferents estils. El teatre estava ple de gom a gom, on uns 280 joves van participar de música amb missatge.

Els tres finalistes del concurs van ser el grup Tohu va Bohu, de la parròquia Sant Joan Bosco de Barcelona, amb el tema «la Casa»; la parròquia de Sant Pere de Sant Cugat, amb el tema «I si fórem Pere?»; i la parròquia de sant Feliu de Sabadell, amb la cançó «No deixis mai». Qui vulgui més informació i detalls pot entrar a www.e-mcj.org. (C.C.)

Aplec de les Famílies dels Equips de la Mare de Déu

TERRASSA.— El dissabte 6 de maig d'enguany es va celebrar l'aplec dels sectors de Barcelona, el Maresme i el Vallès dels Equips de la Mare de Déu. La trobada va tenir lloc a l'escola Mare de Déu del Carme de Terrassa, dels Pares Carmelites. El lema que motivava l'encontre era «Apostem per la família».

A partir de les 9.30 van començar a arribar les famílies. A l'entrada se'ls lliurava una targeta identificativa amb la qual es formaven els grups per la gimcana; més tard, la mateixa targeta serviria per a la trobada en grup. La gimcana consistia a realitzar diferents proves relacionades amb diferents valors que són necessaris per a la vida en família: humilitat, senzillesa, solidaritat... La valoració de tots els participants va ser molt bona, perquè hi havia una bona relació entre concurs i treball dels valors. Els nois i les noies —i els grans— s'ho van passar d'allò més bé.

La trobada en grups va estar precedida per unes paraules de Marisa Blázquez i d'Enrique Manzanilla. Va ser una presentació que ens va recordar la importància de la família i la missió que tenim de vetllar constantment per ella. La seva intervenció va ajudar els assistents a preparar la trobada per grups. Després de la presentació de cada matrimoni es plantejaven dues preguntes: què ens aporten els equips de la Mare de Déu? i com motivar-nos per aprofundir més la nostra fe i projec-

tar-la cap als altres? Van ser motiu d'intercanviar vivències i de descobrir la riquesa dels equips.

Després de dinar va actuar el grup d'animació Germans Dallonses. Durant una hora vam riure, grans i petits, amb les seves «pallassades». L'Eucaristia va ser concelebrada pels pares Gaspar Borda i Xavier Garmon. Era la festa del Bon Pastor. La Mare de Déu de la Bruna (icona del segle XIII

Grans i petits es van divertir en la trobada.

dels Pares Carmelites) i la imatge del Bon Pastor (realitzada per un membre dels equips) van presidir la celebració. Els nens i les nenes, en el temps que van ser amb els monitors, van preparar un mural que feia referència a l'Aplec.

Per acabar el dia es va fer la fotografia de família i es va cantar l'hora dels adéus. Així es donava per finalitzat l'Aplec. Havien estat unes hores intenses i agradables de convivència familiar. (Francesc Rubio)

Barcelona

Les Serventes de Maria celebren 125 anys de presència a Barcelona

■ El 10 de juny tindrà lloc una eucaristia en acció de gràcies

BARCELONA.— «Estava malalt i em va visitar.» Aquestes paraules il·luminen la vida de les Serventes de Maria, una congregació fundada per santa Maria Soledat Torres Acosta, que veu en la persona del malalt el mateix Jesucrist. A Barcelona celebren 125 anys de presència, tot donant gràcies a Déu per aquests anys viscuts amb fidelitat a Jesucrist en la figura dels malalts.

Les dues primeres Serventes de Maria que van trepitjar la Ciutat Comtal van ser la mare Concepción Gomis i sor Estrella Calatayud, que arribaven a terres catalanes per recaptar fons per construir la casa mare. A Barcelona van conèixer Luis Aset, soci de les Conferències de Sant Vicenç de Paül, empresari acreditat i benestant. Feia temps que Aset tenia la idea que s'establís a Barcelona una comunitat religiosa per assistir els malalts. Va escriure a la mare Soledat i li va comentar aquesta inquietud. La mare Soledat va anar madurant el procés necessari per formalitzar el pla de fundació de l'institut a Barcelona.

Així, el 10 de juny del 1881 es van instal·lar a la Ciutat Comtal les germanes, de forma provisional, en un primer pis del carrer Jerusalem, 32. Després de tres anys de treball intens, calia augmentar el personal perquè les Serventes rebien força peticions d'assistència. Es feia necessari, doncs, proporcionar una casa pròpia a la comunitat. El 28 de novembre del 1884 es va signar l'escriptura d'un terreny situat al carrer de la Universitat, entre els carrers Aragó i València. Quan es va acabar l'obra de la casa les germanes s'hi van traslladar el 17 de maig del 1890. És la casa on actualment viuen les Serventes de Maria, al carrer Enric Granados, 16.

Durant aquests 125 anys han estat moltes les germanes que han passat per aquesta comunitat. Com Maria al costat de la creu, les Serventes han sabut ser al costat del malalt, alleujant-lo i confortant-lo en el patiment; gastant la vida per amor al Senyor que es fa present a cada persona. Les Serventes de Maria surten a l'encontre de qui pateix amb una assistència nocturna i diürna: a cada malalt en particular o en forma organitzada, a diferents malalts a casa seva; en clíniques i hospitals; en dispensaris i ambulatoris;

La casa de les Serventes de Maria és al carrer Enric Granados.

en centres per a malalts crònics i convalescents...

Aquest aniversari és viscut d'una manera molt intensa per les Serventes de Maria, i volen donar gràcies a Déu pel seu guiatge i suport en aquests anys. Per això, el 10 de juny, a les 17.30 celebraran una eucaristia solemne en acció de gràcies a la parròquia Mare de Déu dels Àngels (c/ Balmes, 78 - Barcelona), presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Hi seran presents totes les superiores de la província i moltes germanes de les comunitats veïnes. (C.C.)

Al servei del Senyor

Des de la meua infància conec les Serventes de Maria. La meua àvia estava malalta i calia vetllar-la a la nit i atendre-la. Una germana de les serventes resava el Rosari amb nosaltres, compartia el sopar amb nosaltres gairebé totes les nits. Als nens ens explicava la Història Sagrada.

La manca de família que pogués atendre'm va suscitar en mi, juntament amb la preocupació d'haver d'internar-me en una residència, angonya. Em consolava i tranquil·litzava la seguretat que trobaria ajuda, i l'estimació, l'atenció, la bondat i la comprensió de les persones que m'atendrien. Ara compto amb l'ajuda i l'atenció de les Germanes Hospitalàries i del personal de la residència durant el dia; a la nit tinc la presència d'una germana, serventa de Maria, que m'atén en tot allò en què jo no puc valdre'm per mi mateix, vetlla el meu descans, em fa oblidar o disminuir en molts moments la meua angonya amb el carisma que du l'empremta de la seva fundadora, santa Maria Soledat; m'infon esperança, venç el temor de la soledat...

Tota serventa de Maria no oblidia que ha consagrat la seva vida al servei del Senyor, i el reconeix en el malalt. Per a ella, és el Crist vivent a qui serveix i atén com ho faria el mateix Jesús en persona. Ella procura ser una mare bondadosa, com ho va ser Maria; rentant les ferides de Jesús al peu de la creu, com Maria; posant bàlsam i calmant el cos i l'ànima de qui pateix; donant consol i comprensió en els moments d'angoixa per al malalt. I no oblidia que ha d'atendre el cos sense relegar l'ànima.

Avui són moltes les persones que senten preocupació davant de les situacions de penúria, fam, misèria, malaltia, soledat en l'ancianitat, nens abandonats en la seva infància, i procuren crear organitzacions per ajudar-los i atendre'ls. El gran mèrit i exemplaritat de les Serventes de Maria és el seu lliurament total, treballant i desvivint-se per pal·liar i solucionar aquestes xacres i misèries. En cadascuna d'elles hi ha l'esforç per dur a l'ànima i sembrar en el seu entorn la llavor, si arriba el cas, i reanimar la vivència de la fe; ajuden a descobrir que el Senyor és amb qui pateix... Són llum que ajuda a mantenir alt l'esperit de fe i d'amor de Déu, que saben trobar el consell, la paraula, el somriure benèvol i comprensiu davant de les exigències. És molt el que cal agrair a Déu i a la seva Mare Santíssima, que estiguin presents al costat de les nostres llits assistint-nos, consolant-nos i ajudant-nos per mitjà de persones abnegades que posen tot el seu esperit i esforç.

Les Serventes de Maria, amb el seu amor i assistència, ens recorden i fan viure l'amor de Déu i la bondat de Maria, la nostra mare.

Mn. Joan Masó i Cabot
Rector emèrit

XIII Trobada d'Escolans

BARCELONA.— El dissabte 13 de maig va tenir lloc una nova edició de la Trobada d'Escolans, organitzada pel Seminari Menor de Barcelona. Igual que l'any passat, va ser el recinte del Seminari Conciliar el que va acollir més d'un centenar d'infants, monitors i acompanyants que van participar activament en aquesta jornada festiva.

Les portes es van obrir a les 10 h amb una presentació musical i entretinguda, organitzada per seminaristes, mentre els grups procedents de diverses parròquies i comunitats cristianes arribaven al recinte. A les 11 h es van iniciar una sèrie d'activitats i proves —enguany de caràcter bíblic— adreçades als adolescents participants, els quals anaven recorrent claustres, jardins i la residència del Seminari Menor. A les 13 h va tenir lloc l'acte

central de la trobada amb la celebració de l'Eucaristia a la capella del Seminari Conciliar, presidida pel rector del Seminari

Major i Menor, Mn. Josep M. Turull. Després de l'estona de dinar, va actuar el mag Jordi «MagDiver», que durant una hora

va fer somriure i va sorprendre amb la seva actuació tots els presents. Després d'aquest espectacle de màgia i humor, es va tancar la Trobada d'Escolans amb *L'hora dels adéus* i es van repartir uns recordatoris.

Des d'aquestes línies cal agrair molt especialment a totes aquelles parròquies i comunitats cristianes —de les diòcesis de Terrassa, Sant Feliu i Barcelona— que han animat els seus escolans a participar-hi i, així, fer possible una nova edició d'aquesta jornada. Cal esmentar de manera especial rectors, seminaristes menors i majors, religioses i pares i mares que potencien i valoren la celebració de la Trobada d'Escolans, tot acompanyant els escolans i escolanes dels seus indrets a viure un dia ben intens de convivència i de descobriment d'una realitat eclesial tan fonamental com és el Seminari. (C.C.)

Els escolans van gaudir d'allò més amb les activitats.

EL GRANET QUE VOLIA SER IMPORTANT

HI HAVIA UNA VEGADA UN GRANET DE SORRA EN UNA PLATJA AMB MILERS DE GRANETS MÉS.

No sóc ningú. Déu s'ha oblidat de mi. Puja'm a les teves ales i porta'm amb tu!

Granet, no pots ser una papallona. Déu t'ha fet un gra de sorra, però com jo, tu també ets important.

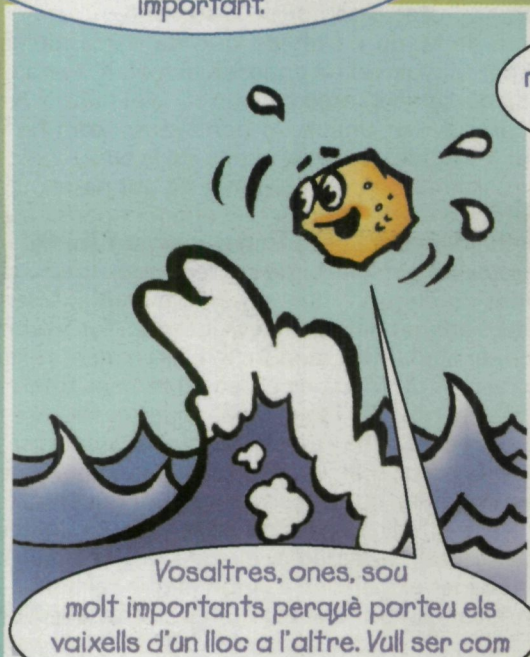
Vull ser un sol com tu per ser important i donar llum i calor a tota la terra. Com ho faig?

No pots ser un sol. Ets un gra de sorra, però pots ser el millor gra que hi ha sobre la terra.

Núvol, m'agradaria ser com tu per enviar pluja a la terra.

Oh, granet petit. Déu té un pla per a tu com el té per a mi.

Vosaltres, ones, sou molt importants perquè porteu els vaixells d'un lloc a l'altre. Vull ser com vosaltres!

Estic sol aquí al mar; no veig res, no tinc la meua família. Déu m'ha creat i s'està oblidant de mi...

Qui ets? No et veig. On sóc?

Què passa, amic meu? No estàs sol. Estem junts, i no crec que Déu s'hagi oblidat de tu; crec que t'ha enviat aquí per estar amb mi perquè necessito un amic.

No et preocupis, t'ho diré demà. Déu té un pla molt important per a tu. No li importa si ets un gra petit, t'estima així.

Mare, mira què he trobat, un tresor!

Fixa't, amic meu, pensaves que no eres important, però ara ets el tresor d'aquest nen. Déu no s'ha oblidat de tu. T'has convertit en una perla preciosa.

Gràcies, Déu meu, mai t'has oblidat de mi.

ENSENYANÇA:

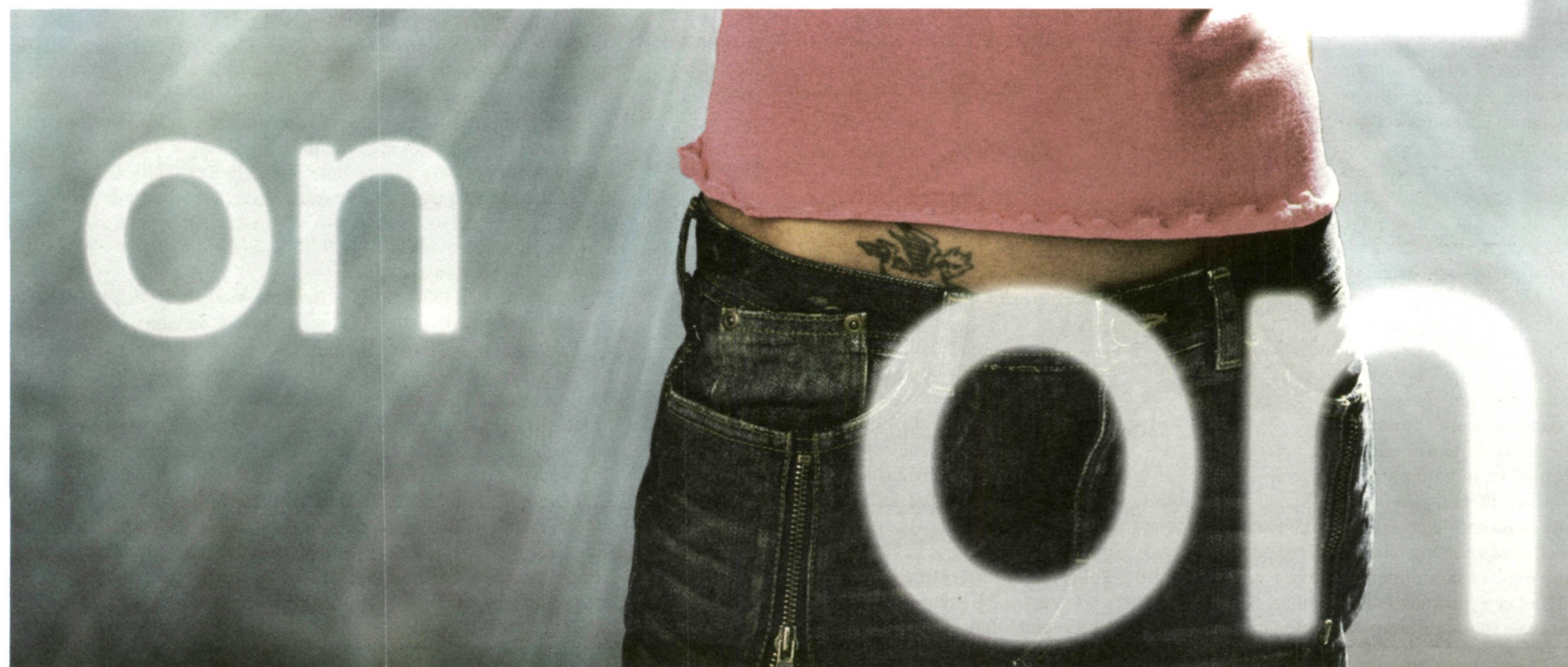
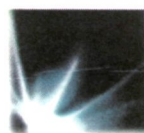
Tota criatura té un valor molt important pel fet d'haver estat creada per Déu. Per ser més grans hem de seguir el consell de Jesús, ser humils. Ara bé, la humilitat és la veritat. Per tant, hem de reconèixer les nostres qualitats i també les nostres limitacions.

La millor companyia per al futur és la teva.

Una gran companyia és la que arriba al futur abans que les altres. A Endesa estem posant en marxa el futur de més de 22 milions de clients a 15 països d'arreu del món. Som la primera multinacional elèctrica espanyola i continuem creixent per generar progrés i benestar. Per això estem segurs que, amb la teva companyia, arribarem al futur abans que ningú.

Sant Feliu de Llobregat

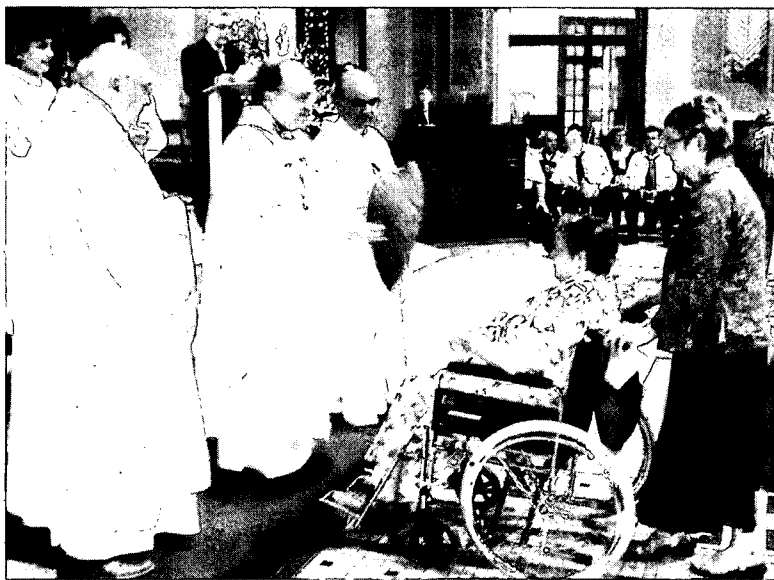
La Pastoral de la Salut celebra la Pasqua a la catedral

■ El bisbe Cortès convida els malalts a descobrir en el patiment «una font d'amor i de vida»

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— La I Pasqua del Malalt de la diòcesi de Sant Feliu es va celebrar el 21 de maig passat a la catedral de Sant Llorenç amb una solemne eucaristia presidida per Mons. Agustí Cortès. Sota el lema «I va caminar amb ells...», la cerimònia va esdevenir també un moment molt popici per donar gràcies a Déu per totes les persones que treballen i donen testimoni del seu amor en el món de la salut i la malaltia.

Molt sensible des de sempre al món del dolor, el bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortès, ha afirmat en més d'una ocasió que «els malalts, i en general tots els qui viuen l'estació dolorosa de la vida, han d'ocupar el centre de les nostres tasques i objectius pastorals». En aquesta mateixa línia es va expressar el 21 de maig passat durant la celebració a la catedral de Sant Llorenç de la I Pasqua del Malalt. Un bon nombre de malalts i agents de la pastoral de la salut es van donar cita a la seu diocesana amb el desig d'endinsar-se una mica més «en el misteri de la vida que

Moment de les ofrenes en la celebració de la I Pasqua del Malalt.

brolla de la Resurrecció» i trobar «motius per a l'esperança que mai no defrauda».

Després d'oferir el testimoniatge de malaltia de la germana del jesuïta francès Teilhard de Chardin, Mons. Cortès va afirmar convençut que la Pasqua del Malalt és «el pas del sofriment inútil al sofriment

que és font d'amor i unitat». «Si ens deixem constantment mirar i estimar pel Senyor —va afegir—, si bevem constantment de la font inesgotable del seu amor, nosaltres mateixos esdevindrem també font d'amor i de vida.» El prelat va reconèixer les dificultats d'«estimar enmig del

dolor, dia rere dia, des de l'acceptació que la malaltia no desapareixerà». «El crit de la humanitat que pateix —va explicar— només pot ser respost i apaivagat per la mà foradada de Jesucrist. Ell ens estima, passi el que passi, i comparteix amb nosaltres el dolor.» El bisbe Agustí va acabar dient que «és viu i està sa aquell qui estima; la resta, en la mesura que no estimem prou, estem malalts de mort».

La celebració a la catedral de la I Pasqua del Malalt ha estat un dels moments centrals de l'any pel que fa a la Delegació de Pastoral de la Salut del bisbat de Sant Feliu, molt activa des del començament de la diòcesi. Sense anar més lluny, el 6 d'abril passat va tenir lloc a Vilafranca del Penedès la I Trobada diocesana de Pastoral de la Salut. Prop de 150 persones directament relacionades amb el sector sanitari es van aplegar en un encontre l'objectiu principal del qual era presentar el mapa de l'Església de Sant Feliu en aquest camp específic de la pastoral. Com es va constatar, i segons paraules del mateix delegat, el P. Francisco Álvarez, «hi ha una presència rica i variada de l'Església en aquest àmbit, amb institucions sanitàries importants gestionades per congregacions religioses, amb el servei religiós dels centres públics i de moltes residències geriàtriques, i amb prop de 30 parròquies amb un equip organitzat de pastoral de la salut». «També és força important —va afegir— la presència de molts professionals de la salut que encarnen la seva fe cristiana en el servei als malalts.» (S.G.)

Mor el monjo de Montserrat Feliu Anfruns

MONTSERRAT.— El 12 de maig passat va morir a Montserrat, als 75 anys d'edat, el germà Feliu Anfruns i Bayerri, responsable de la megafonia de la basílica i de donar suport tècnic a les retransmissions de ràdio a Montserrat. Feia 19 anys que Feliu Anfruns era monjo a Montserrat.

Va entrar al monestir quan tenia 57 anys, després d'un procés de discerniment que el va portar a prendre «una decisió madurada i ben sospesada de la qual no se'n va penedir mai», segons va dir el P. abat de Montserrat en l'homilia del seu enterrament.

Al monestir va destacar per les seves aptituds electròniques i informàtiques. Per això, després de la formació monàstica bàsica, va ser responsable de la megafonia de la basílica i de donar suport tècnic a les retransmissions de ràdio i a diversos àmbits que suposaven coneixements electrònics i informàtics. També va treballar a la biblioteca.

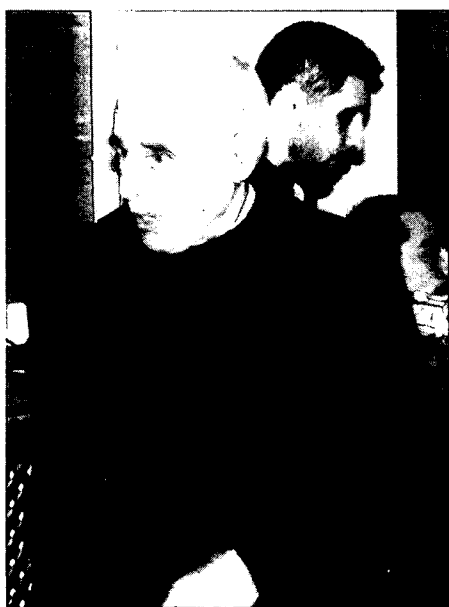
El Gmà. Feliu va néixer a Sabadell i va rebre una bona formació cristiana a l'Escola Pia, que aleshores vivia intensament el moviment litúrgic que donava una dimensió nova i profunda a la vivència espiritual dels cristians. Va treballar professionalment amb competència. Tenia co-

neixements amplis en l'àmbit de la ciència i de la tècnica, i va ser un gran expert en electrònica i, més tard, en informàtica. Va rebre l'influx de la vitalitat eclesial que hi havia en el Sabadell de la seva joventut. Va ingressar com a monjo al monestir després d'haver tingut cura de la seva mare.

Era una persona treballadora, abnegada, servicial. Li agradava fer les coses d'una manera acurada, amb tendència a buscar el perfeccionisme. Es mostrava sensible, reservat, silenciós, discret; atent, però, a les coses i a les persones. Llegia amb fruïció l'Evangeli i hi trobava «el camí i la llum» per a la seva vida. Va fer la professió solemne l'any 1992.

A partir de l'any 2000 va començar a minvar-li la salut i va anar experimentant dificultats de mobilitat, però va continuar oferint els seus coneixements i treballant a l'ordinador fins que va poder. Aquests darrers anys

els ha passat a la infermeria. En l'homilia del seu enterrament, el P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, va afirmar que «la discreció silenciosa amb què ha transcorregut la vida monàstica del Gmà. Feliu s'ha repetit també en la seva malaltia i en la seva mort. El Senyor ha vingut a prendre'l i ell l'ha seguit silenciosament.» (C.C.)

Germà Feliu Anfruns.

El teòleg francès René Laurentin participa en una trobada ecumènica a Begues

BEGUES.— Del 12 al 17 de maig passat va tenir lloc al Centre d'Espiritualitat Josep Manyanet de Begues (Baix Llobregat) la IV Trobada Iberoamericana del moviment ecumènic de la Veritable Vida en Déu (VVD). L'edició d'enguany va comptar amb la presència destacada del teòleg francès René Laurentin, conegut com el més gran expert mundial sobre aparicions marianes. Laurentin va fer una dissertació sobre *La nostra relació amb les Tres Persones Divines*.

Laurentin va parlar de la Trinitat com del «nostre futur». «La Santíssima Trinitat —va afirmar— és un cercle obert vers tots els éssers creats. La primera que va entrar en aquest cercle va ser Maria, i gràcies a ella podem entrar-hi també nosaltres. És el misteri d'amor més enllà de tot.» La seva intervenció es va situar en un pla teològic, per arribar a definir Déu, en la seva Trinitat, com a «do total».

El prestigiós mariòleg francès va aprofitar la xerrada per elogiar els missatges i experiències sobrenaturals de Vassula Ryden, al voltant dels quals gira el moviment ecumènic de la Veritable Vida en Déu. René Laurentin va dir que «Vassula era una mística a la qual se li revelen les tres persones divines». «El que ella diu —va afegir— és fruit del seu diàleg íntim i quotidià amb Déu. Són per a ella veus íntimes que li parlen al cor.»

Al llarg de tota la trobada, la mateixa Vassula Ryden va donar a conèixer gran part de les seves suposades revelacions privades, sobretot pel que fa al tema de la unitat. Ryden va insistir en el patiment de Déu a causa de la divisió de l'Església i va convidar els assistents a pregar i treballar per la unitat dels cristians. «Quan aconseguim la unitat entre els cristians —va expressar— el món creurà i arribarà la pau. Aquesta és la promesa que m'ha fet el mateix Jesucrist.»

Tot i la peculiaritat d'aquest moviment i la cautela manifestada des de la Santa Seu, han estat diversos els bisbes i sacerdots catòlics que durant els dies de la trobada es van apropar fins al Centre d'Espiritualitat Josep Manyanet per sentir directament la suposada vident. També van assistir a la trobada bisbes protestants i ortodoxos, juntament amb un significatiu grup de seguidors d'arreu del món. (S.G.)

Girona

L'esperit de Taizé a Girona

■ Celebració de la I Trobada de grups de Taizé de Catalunya

GIRONA.— El diumenge 14 de maig es va celebrar a Girona la primera Trobada de grups de pregària a l'estil de Taizé de Catalunya. Aquesta primera convocatòria d'àmbit interdiocesà va tenir una bona acceptació, amb la participació de més

d'una setantena de participants. L'objectiu de la trobada era establir lligams i fer amistat entre els diferents grups que es reuneixen arreu de Catalunya per fer una estona de pregària a l'estil de la comunitat ecumènica de Taizé.

La diada va començar a les 10 del matí davant de l'església de Sant Feliu, a Girona, on es va donar la benvinguda i un esmorzar que va donar forces per poder fer un recorregut pel barri vell. L'organització havia preparat una visita pels llocs més interessants de la ciutat, a la qual es van sumar tots els assistents tot seguint amb atenció les llegendes més famoses de la immortal Girona.

A partir de les 11.30 h va començar, al Seminari diocesà, l'assaig de cants, que van ser portats per un grup de Girona i per una colla d'amics que venien de Mataró. Cap a la una del migdia començava la pregària a l'estil de Taizé. Va tenir lloc a la nova capella de la residència del Seminari, que es va omplir de gent per a l'ocasió. Va ser una pregària molt participada i viscuda.

Després de la pregària, va tenir lloc el dinar i una estona de tertúlia i de

La pregària al Seminari va aplegar molt gent.

coneixença entre els participants. L'organització de la trobada havia programat, per tancar la jornada, una visita guiada a la catedral de Girona. Es va oferir una exposició molt completa i molt interessant de la seva història amb

pujada inclosa al campanar.

Acabada la visita va arribar l'hora dels adéus. La trobada de l'any vinent, que ja es prepara, tindrà lloc a Mataró.

Carles Sánchez

Assemblea de professors de religió catòlica

El bisbe Carles Soler va presidir la trobada.

GIRONA.— Una setantena de professors de religió catòlica va assistir el 19 de maig passat a la sala Sant Martí del seminari diocesà a l'assemblea anual de professors de religió catòlica. En l'actualitat els professors que imparteixen classe de religió a l'escola pública de la diòcesi són 86 d'infantil i primària i 48 de secundària i batxillerat.

Va obrir l'assemblea Pere Micaló, delegat diocesà d'Ensenyament, que va llegir la memòria de la delegació i va oferir noves dades estadístiques referents al curs 2005-2006. Un comentari a la Llei Orgànica d'Ensenyament (LOE) va ser un altre dels punts de l'ordre del dia. Convenia aclarir dubtes i punts de vista sobre la nova llei i també pel que fa a l'ensenyament de la religió. També es va fer la proposta per al curs vinent sobre aspectes de formació, analitzant la utilització del Centre de Recursos habilitat per al professorat.

Per part dels assistents, i dins de l'apar-

tat de precis i preguntes, es van demanar una sèrie d'informacions referents a l'estabilitat del professorat, a les destinacions i a aspectes laborals de la seva dedicació. També preocupava la situació de la classe de religió dins el marc curricular.

El bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, que va presidir l'assemblea, va encoratjar els assistents i els va recordar que han de ser respectuosos amb les normes establertes i acceptar-les. També els va animar, com a col·lectiu important que són dins la societat, a donar testimoni des del servei que fan. Acompanyaven el bisbe Soler, el delegat episcopal d'Ensenyament, Pere Micaló, juntament amb Victòria Mir i M. Àngels Lidon, membres també de la delegació.

Actualment el percentatge d'alumnes de religió atesos en centres públics és del 36% en infantil i primària, i del 18% en secundària i batxillerat. D'un total de 296 centres públics, se'n cobreixen 246. (C.S.)

Peregrinació de l'esperança a Lourdes

GIRONA.— Sota el lema «Peregrinació de l'esperança», tot és ja gairebé a punt per al 41è Peregrinatge a Lourdes de la diòcesi de Girona. Enguany serà del 26 al 30 de juny i serà presidida pel bisbe Carles Soler. Aquesta setmana acaba el termini d'inscripcions, que cal fer a través de les diverses delegacions diocesanes o directament a les oficines de Girona de l'Hospitalitat de Lourdes (carrer de Santa Eugènia 25—tel. 972 402376). (C.S.)

Ha mort Mn. Jordi Carrera

GIRONA.— El 16 de maig passat va morir a Girona Mn. Jordi Carrera i Savall, nascut a Barcelona el 6 d'octubre del 1919. Va estudiar al Seminari de Girona i va rebre l'ordenació sacerdotal, de mans del bisbe Josep Cartañà, el 30 de juny del 1946. Durant uns mesos del 1946 va ser vicari de Cassà de la Selva i després va ser nomenat vicari de Salt i de la parròquia de Santa Susanna del Mercadal de Girona. El 8 d'agost del 1951 va entrar en la Casa Missió de Banyoles. El 1974 va ser nomenat director de l'Apostolat de l'Oració i després en va ser el consiliari. Durant 55 anys va viure la crida personal a ser «missioner diocesà». El seu servei sacerdotal no tenia limitació de temps ni de fronteres. Apòstol sense fronteres, sempre al servei dels altres missioners per Espanya i Amèrica. No sabia ni podia descansar. Les seves paraules sortien d'una intel·ligència moguda per l'Esperit Sant.

El 17 de maig va ser acomiadat al monestir de Banyoles. La missa d'enterrament la va presidir el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, acompanyat de 60 preveres i molts amics que val voler retre el darrer homenatge a un home que tenia fama de santedat. Mn. Jordi era un fidelíssim sacerdot de Jesucrist, apòstol fervorós i missioner incansable. La seva respiració i pregària anaven sincronitzades sempre i el podíem trobar agenollat, molt sovint, al sagrari, fervorosament encorbat. Durant els exercicis espirituals o cursets de cristiandat es perdia, no se'l trobava... i és que era davant del sagrari.

Són molts el detalls de la seva vida que revelen la seva bondat. A Banyoles, temps enrere, va sortir a comprar unes sabates, perquè les seves les tenia molt gastades. En retornar a la Casa Missió, va trucar a la porta un pobre molt mal vestit i pitjor calçat. Va donar les sabates noves al captaire i ell es va tornar a posar les velles... sembla que el rector el va reprendre amb molta caritat. També en uns exercicis espirituals per a noies explicava, amorosament i dolorosament, la imatge del Sagrat Cor de Jesús amb la corona d'espines. Mn. Jordi va dir: «No claveu més espines al Cor de Jesús», i una noia amb veu baixa, esponentània i adolorida va respondre: «No, no, no n'hi clavarem cap més!»

Mn. Jordi Carrera sentia una devoció filial a la Mare de Déu i se li entendria la veu i el cor quan parlava de la «Mareta» en qualsevol advocació. (C.C.)

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

RENAFER

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilitat@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

Tarragona

El vicari apostòlic d'Anatòlia visita Tarragona

■ Mons. Luigi Padovese ha estat convidat per l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós

TARRAGONA.— El bisbe Luigi Padovese, vicari apostòlic de la regió d'Anatòlia (Turquia) va fer una estada a Tarragona, entre els dies 12 i 15 de maig, convidat per l'Institut Superior de Ciències Religioses

Sant Fructuós (Insaf). Mons. Padovese és el pastor dels cristians que a la comunitat turca són minoria i que arran de l'assassinat del sacerdot catòlic Andréa Santoro, comès per un musulmà, viuen en un clima d'inseguretat i tensió.

existir un autèntic diàleg religiós si no tenim tota la veritat.» Finalment va afegir que és partidari d'evangelitzar «respectant allò que hi ha de Déu en les altres religions». La intervenció de Mons. Luigi

Seguint un ordre cronològic, a la seva arribada a Tarragona, Mons. Luigi Padovese, nascut a Milà (Itàlia), que fa trenta anys que viu a Turquia, va dictar una conferència al Centre Social i Cultural de la Fundació "la Caixa" sobre *El país de santa Tecla*. En aquest sentit, Iconi —l'actual Konya—, lloc on s'atribueix el naixement de santa Tecla, copatrona de Tarragona, pertany a la regió on el bisbe exerceix el seu ministeri pastoral. Mons. Padovese és doctor en Teologia patristica i expert en Història del cristianisme antic. En la seva exposició va parlar sobre la figura de santa Tecla i l'activitat d'aquesta dona que va ser convertida al cristianisme per l'apòstol Pau. També va explicar com va exercir activitats missioneres en la regió de l'Àsia Menor. Les actes de Pau i Tecla, que es van escriure entre els anys 189 i 195, en donen testimoni, així com altres autors antics, entre ells Tertul·lià. La seva aportació va contribuir a un millor coneixement de la vida i obres de la santa d'Iconi, escollida patrona entre els tarragonins segurament sota la influ-

ència de sant Pau.

El dissabte dia 13 al matí, Mons. Padovese va presentar una ponència a l'edifici del Seminari de Tarragona sobre el tema del *Diàleg interreligiós*, especialment dirigida als professors d'universitat, diplomats i llicenciats o alumnes universitaris interessats en el tema. El conferenciant va incidir en les dificultats que comporta establir un diàleg seriós amb els musulmans, a més de reprovar els fonamentalismes i la indiferència dominant «que neix de la desconfiança i és típica de la societat consumista». Malgrat tot, el bisbe es va declarar optimista, i va confiar que les noves tecnologies i els mitjans de comunicació poden aportar de cara a afavorir el diàleg.

Altament, Mons. Padovese va manifestar que «en un moment en què ens

venen les religions a la carta», es pot mantenir el diàleg sense renunciar a la unitat del cristianisme i que el pluralisme religiós no és pas un impediment, sempre que s'actui amb humilitat i sense esperit de domini. Més endavant el prelat italià va subratllar que «falta una nova gramàtica». «El cristianisme —va afegir— es presenta d'una forma infantil i sentimental, i no pot

Padovese va merèixer els aplaudiments dels assistents, entre ells l'arquebisbe Jaume Pujol, i de Mn. Armand Puig i Mn. Josep M. Gavaldà, director i secretari, respectivament, de l'Insaf.

El dilluns dia 15 de maig al matí, Mons. Padovese va mantenir una trobada amb el presbiteri de Tarragona a la Casa d'Exercicis de la Selva del Camp. El vicari apostòlic d'Anatòlia va fer una reflexió sobre *Ministres de la Paraula i del sagrament de Crist*. Allò que la tradició patristica ens pot ensenyar,

a la qual va seguir un animat col·loqui. El bisbe Luigi Padovese va ser obsequiat amb les actes del martiri dels sants Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, traduïdes al turc, emmarcades en un quadre on hi havia altres motius propis de l'Església tarragonina.

Joan Boronat

Mons. Padovese al Centre Social de "la Caixa".

Mons. Pujol assisteix al Ball del Sant Crist de Salomó

SALOMÓ.— L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va ser convidat pel Patronat del Ball del Sant Crist de Salomó, el 14 de maig passat, a presenciar per primera vegada l'escenificació d'aquest ball parlat hagiogràfic, que es representa cada any, els quatre diumenges de maig, a les dotze del migdia, a l'interior de l'església parroquial de Santa Maria.

Abans de començar l'espectacle, l'arquebisbe Jaume, acompanyat de Mn. Josep Queraltó, el seu secretari i antic rector de Salomó, va voler saludar diferents actors i figurants del Ball del Sant Crist. Va parlar amb ells molt cordialment i es va interessar per la seva participació en l'espectacle. L'església es va omplir de gom a gom, amb espectadors vinguts de diferents indrets.

En acabar el Ball, Mons. Jaume Pujol va manifestar la seva satisfacció d'haver pogut assistir «a una escenificació molt popular, de la qual n'havia sentit parlar moltes vegades». Va fer-ne una valoració molt positiva i va ressaltar que «la passió amb què cadascun d'ells fa el seu paper m'ha deixat meravellat: no era solament una mera representació, sinó que jo diria que s'escenificava una vivència personal i el desig de fer arribar als espectadors allò que se sentia dintre del cor». El prelat va manifestar també que «és molt important conservar aquests nostres costums que tenen unes arrels

tan profundes i que demostren la vitalitat de la fe cristiana, que ha produït —i gràcies a Déu continua fent-ho— tants i tants trossos de pietat popular i de cultura religiosa».

El Ball del Sant Crist posa a escena una llegenda d'arrels medievals. Explica que davant la fam que patia el poble i tota la comarca, un mercader salomonenc de nom Josep Nin, va embarcar-se vers Alger a la recerca de blat. Tot fent tractes amb un comerciant musulmà anomenat Mahomet, va descobrir la imatge d'un crucifix, i va decidir d'adquirir-lo com fòs. Davant la negativa inicial de Mahomet, Josep Nin li va oferir la plata que pesés i arribat el moment de la pesada el canastró només acceptava trenta monedes. Sentint-se enganyat, Mahomet es va desdir del tracte i Josep Nin va acudir a la justícia del rei. El sultà va manar repetir la pesada davant de

la seva presència, amb el mateix resultat que abans. No sense alguns entrebancs, Josep Nin va embarcar la imatge i la va portar a Salomó. El Sant Crist va esdevenir patró de la vila i va desvetllar una extraordinària devoció. La capella del Sant Crist, erigida a principis del segle XVIII, es convertí en focus de devoció i pelegrinatges.

Inicialment, el Ball del Sant Crist, declarat Festa Tradicional d'Interès Nacional, es representava a l'exterior, com a espectacle al carrer. Actualment, des de l'any 1972, sota l'assessorament de l'Institut del Teatre de Barcelona, es fa dins l'església. (J.B.)

Mons. Pujol va saludar els figurants.

SOLSONA

La Festa del Roser del Castellvell reparteix prop de 500 pans

Mn. Josep Sierra va beneir el pa.

OLIUS.— Durant molts i molts anys no hi havia poble ni poblet a les terres de Solsona que no dediqués un dels diumenges de maig en honor de la Mare de Déu del Roser, gairebé amb honors de festa major. Aquesta festa era coneguda popularment com «el Roser», i acostumava a celebrar-se de manera general el primer o el segon diumenge d'aquest mes, encara que en algunes poblacions la festaven el tercer diumenge de maig. Aquella generalitzada celebració avui ha desaparegut, i en moltes poblacions només en queda el record a la ment de la gent gran. Tot i això, encara hi ha diverses poblacions i indrets que avui celebren el Roser amb diversos actes o fent aplec popular en la pertinent ermita dedicada a la Mare de Déu.

Així celebren encara la festa del Roser al Castellvell, sota l'advocació de la Mare de Déu del Remei, amb molt d'esplendor i lluïment. Enguany va tenir lloc el 7 de maig passat i va aplegar centenars de persones, molts veïns d'Olius i Solsona. La diada festiva es va iniciar amb l'esclat d'una traca i el llançament de coets, i durant tota la jornada els actes religiosos es van complementar amb els populars. Després de la missa solemne, que enguany va celebrar Mn. Josep Sierra, els priors i les prioros del Roser van repartir el pa beneït i les flors a la gent que va pujar fins a l'ermita. (Ramon Estany)

Lleida

L'Acadèmia de Belles Arts Sant Jordi dóna suport al bisbat en el litigi del Museu Diocesà

■ L'entitat celebra a Lleida la reunió ordinària de Junta Acadèmica

LLEIDA.— La Junta de Govern i la Permanent de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, va viatjar el 17 de maig passat a Lleida per celebrar-hi la seva reunió de junta ordinària acadèmica i alhora manifestar al bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, el suport i adhesió de la institució en la seva lluita a favor de la unitat del fons d'art sacre del Museu Diocesà.

Els acadèmics, encapçalats pel seu president, l'arquitecte Jordi Bonet i Armengol, director de les obres del temple de la Sagrada Família de Barcelona i membre de la Junta de Museus de Catalunya, es van reunir al Palau episcopal amb el bisbe de Lleida per informar-li de les activitats i accions de la institució. També van exposar-li el punt de vista que l'Acadèmia té sobre el litigi del Museu Diocesà.

En aquest encontre Mons. Ciuraneta va

El bisbe va rebre els membres de l'Acadèmia al Palau episcopal.

rebre l'adhesió de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi en la seva postura davant d'aquest litigi. A més, l'Acadèmia va manifestar el seu suport en les accions endegades en la defensa de l'art sacre del Museu Diocesà: «Ho fem tant des del punt de vista històric, com jurídic i eclesial», va afirmar el president. El bisbe de Lleida va agrair l'adhesió dels acadèmics, que va valorar com a molt sig-

nificativa i important.

En roda de premsa amb els mitjans de comunicació social, l'arquitecte Jordi Bonet va explicitar encara més l'opinió de l'Acadèmia que presideix: «Les obres d'art en litigi són resultat d'una realitat de fe secular, expressada per una comunitat que per un fet polític es desmembra d'una diòcesi per passar a formar part d'una altra a la qual no pertanyia.» I va afegir: «No

seria coherent amb la doctrina de Jesucrist el fet de voler fonamentar una divisió entre comunitats eclesials veïnes a partir de discutir-se per uns béns artístics que han d'ajudar a mantenir les arrels, les identitats diverses i també comunes en el respecte i l'estimació. Aquests béns han d'ajudar a mantenir uns lligams pel que fa al passat i al futur. N'és un exemple sant Josep de Calassanç, que és d'uns i altres, i alhora universal.»

Entre els acadèmics participants en la trobada cal esmentar els membres acadèmics de Lleida Mn. Jesús Tarragona, delegat diocesà de Patrimoni; l'historiador Ferran Boneu; el pintor Víctor P. Pallarés i l'exdirector de l'Orfeó Lleidatà Lluís Virgili. Els acadèmics van aprofitar la seva estada a Lleida per visitar les obres del nou Museu de Lleida Diocesà i Comarcal, així com els treballs de restauració de la imatge de l'anomenada Verge de l'Hospital, de la façana principal de l'Institut d'Estudis Ilerdencs i les obres de restauració de l'Acadèmia Mariana.

Jordi Curcó

Maials inaugura un nou Via Crucis

MAIALS.— La tarda del 30 d'abril passat, tercer diumenge de Pasqua, un gran nombre de veïns del poble de Maials es van aplegar en el camí que porta a l'ermita de Sant Sebastià, per participar en la inauguració de les renovades estacions del Via Crucis. A l'acte van assistir l'alcalde de Maials, Joan Sabaté, i altres membres del

ció de Crist. Les pubilles i hereus van dipositar pomells de flors als peus de cada capelleta. Arribats a l'ermita de Sant Sebastià, es va celebrar l'Eucaristia, finalitzada la qual es va repartir a tots els assistents la tradicional i reconeguda *coca de Maials*.

L'autor de la restauració ha estat l'artista Josep Torrelles, que ha realitzat el disseny del Via Crucis en forja i ha dibuixat cadascuna de les estacions mitjançant un làser sobre planxa de ferro de dos mil·límetres. Segons l'autor, «aquest Via Crucis és un homenatge als mestres del Romànic, on la força de les seves creacions residia en la seva senzillesa, moltes vegades envoltades de certa ingenuïtat i d'altres, carregades d'una força afectiva tan gran, que ens quedem im-

mòbils davant d'elles». Josep Torrelles ha dit que el projecte del nou Via Crucis de Maials no podia ser un projecte qualsevol «sinó que havia de tenir un estil personal, perquè la gent del poble se sentís identificada i orgullosa».

Les obres han estat finançades pel lleidatà Agustí Mestre, amb arrels familiars al poble. La inauguració del Via Crucis va ser ocasió per inaugurar alhora la remodelació de l'accés a l'ermita, que ha estat dotada fins i tot d'una font amb jardins. (J.C.)

Benedicció del nou Via Crucis.

consistori, així com els hereus i les pubilles de les festes.

Va presidir la benedicció el vicari general de la diòcesi de Lleida, Mn. Joan Ramon Ezquerria, acompanyat pel rector, Mn. Josep M. Cebrià, i Mn. Martí Sandiumenge, així com l'arxiprest i rector de la Granadella, Mn. Josep Cucurull.

Tots els assistents, encapçalats pels mossens, van seguir el camí resant el Via Crucis i aturant-se en cadascuna de les 14 estacions, més la dedicada a la Resurrec-

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51

CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51

Boters, 10, 08001 Bcn. T./Fax 93 715 02 41
Comte Borja, 15 Bcn. T. 93 715 02 28

Solidaritat

Una hora del pati molt especial

■ Alumnes del col·legi Sagrada Família visiten els avis de la Casa Asil Sant Andreu de Palomar

La Dolors, acompanyada de «les seves nenes» la Marina, la Laura i l'Anna (de dreta a esquerra).

Una hora del pati a la setmana la passen xerrant plegades.

BARCELONA.— Els alumnes del col·legi Sagrada Família comparteixen pati amb les persones grans residents a la Casa Asil Sant Andreu de Palomar, al barri de Sant Andreu de Barcelona. Des de fa uns quants anys no tan sols comparteixen

instal·lacions, sinó també temps i amistat. Enguany són 60 els nois i noies que dediquen una de les seves hores de pati a la setmana per interessar-se, escoltar i distreure 27 avis i àvies que esperen amb il·lusió la seva visita.

La Dolors fa cinc anys que viu a la Casa Asil Sant Andreu de Palomar. Va néixer i es va casar al mateix barri de Sant Andreu. Va ser una experta en el maneig dels telers. Es va quedar vídua fa vuit anys i a les seves 90 primaveres no para. «És que aquí no pares mai», diu la Dolors, que quan no té assaig de cor, el té de teatre, o una reunió amb els seus contemporanis per recordar vells temps, o va a la sessió de bingo al mateix asil o s'apunta a fer un tomb.

Però el dimecres és un dia especial. Tots els dimecres durant el curs escolar, i ja en van quatre, sap que té una visita molt especial de 10.55 h a 11.20 h: la Laura, la Marina i l'Anna passaran una estona amb ella. «Les tres són maquíssimes. Jo estic molt contenta que vinguin», confessa la Dolors. Fa quatre anys que aquestes alumnes de 4t d'ESO del col·legi Sagrada Família van decidir apuntar-se a realitzar el voluntariat que els va ser suggerit pels seus tutors. Consistia a dedicar el moment de l'hora del pati un cop la setmana a algun avi o àvia de l'asil annex al col·legi. El centre educatiu i l'asil comparteixen pati, són edificis adjacents; per tant, els alumnes no han de fer cap desplaçament.

Les raons que les van impulsar a prendre aquesta decisió són diferents. L'Anna sap que a la gent gran li agrada força parlar i a ella li agrada escoltar com es vivia i què es feia abans. A més, «els avis així es distreuen». Per a la Laura, però, la manca d'una relació àvia-neta en la seva vida la va impulsar a voler compartir el seu temps amb una persona gran. «Una de les meves àvies va morir abans que jo nasqués i l'altra té Alzheimer. No he tingut aquella relació àvia-neta tan especial», confessa l'alumna. I a la Marina és precisament el fet de tenir molt contacte amb els seus avis el que la va encoratjar: «Volia passar una estona amb ells, que no costa gens.»

Solen reunir-se a l'habitació de la Dolors i sempre hi van de dues en dues, mai les tres de cop. Allà, assegudes al seu llit o en una cadira comenten plegades com els va l'escola, com es troben les famílies respectives, el que han fet

Per Nadal els alumnes es disfressen de Reis Mags i lliuren els regals als avis de l'asil.

Orígens

A les acaballes de l'any 1865 la religiosa Anna M. Janer Angarill, que havia fundat a la Seu d'Urgell la congregació de religioses de la Sagrada Família d'Urgell es presenta a Sant Andreu per pernoctar amb la intenció, l'endemà, d'anar al bisbat de Barcelona per aconseguir l'autorització per fundar una casa en aquesta diòcesi.

Aquella tarda va fer una visita de cortesia al rector de Sant Andreu per saludar-lo i donar-li a conèixer el motiu del seu viatge. Feia poc que el poble de Sant Andreu havia patit una epidèmia de còlera, que havia provocat que a les cases on morien els joves, les persones grans quedessin desemparades i, per tant, desvalgudes. El rector, Mn. Pere Xercavins, es trobava amb la problemàtica d'haver d'atendre entre 10 i 12 persones i va demanar a la mare Anna M. Janer que s'esperés fins a l'endemà, quan anirien a l'encontre del llavors alcalde de Sant Andreu de Palomar, el Sr. Ramon Planas. Li van manifestar el desig que s'obris al poble una casa atesa per les religioses de la Sagrada Família d'Urgell per proporcionar ajut moral i material a les persones sense mitjans de subsistència i atenció i amb més de 60 anys i en la qual, tot i que oberta a tothom, es donés preferència a les persones que residien al terme de Sant Andreu.

D'aquesta manera, la Casa Asil Sant Andreu de Palomar va ser creada el 1866. Posteriorment, la industrialització del poble va comportar-ne el creixement de la població i de les necessitats d'escolarització. Per aquest motiu i amb l'objectiu de cobrir aquesta necessitat, l'any 1879 es comença a impartir ensenyament amb la posada en marxa de l'escola Sagrada Família.

Aquestes dues tasques van ser dutes a terme amb la col·laboració inestimable de les religioses de la Sagrada Família d'Urgell fins als nostres dies.

durant les vacances... Des de la finestra les noies poden veure en quin moment s'acaba l'hora del pati i, per tant, el seu temps, perquè l'habitació de la Dolors dona al pati del col·legi.

Quan les noies no la troben a l'habitació, la segona opció és la perruqueria, situada al mateix edifici de l'asil. Així, la Laura, la Marina i l'Anna conversen animadament no tan sols amb la Dolors, sinó amb la resta de les àvies que hi són presents i amb la perruquera.

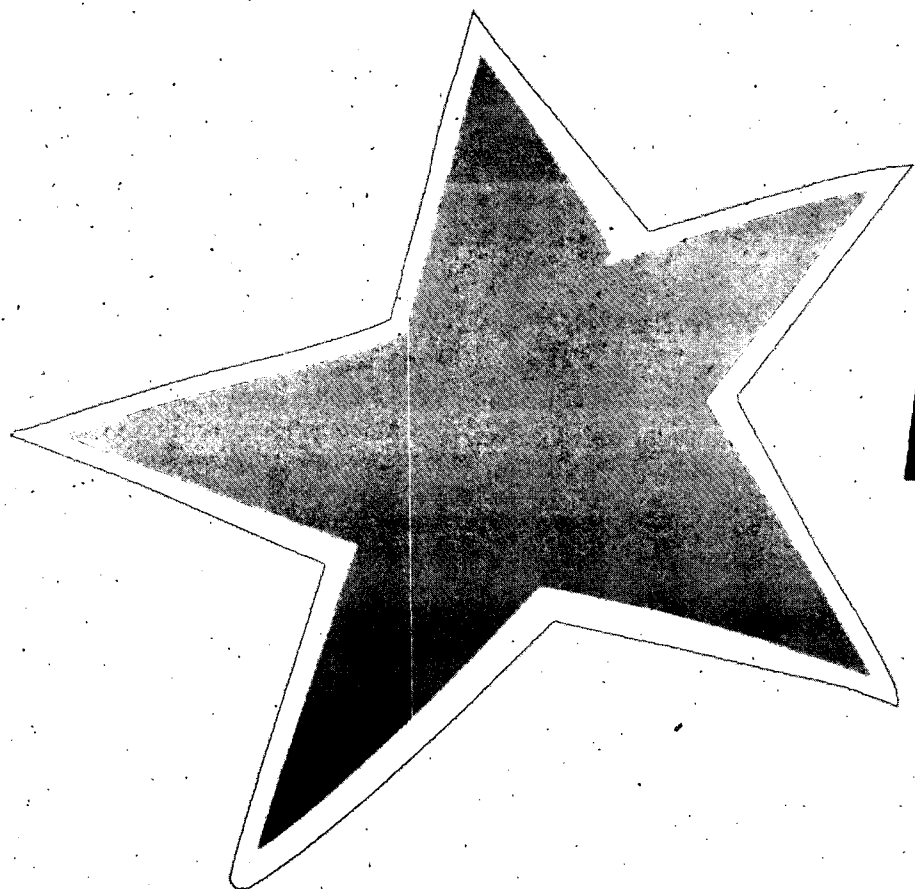
Col·legi i asil sempre han estat intercomunicats. «Aquí la relació entre joves i avis és molt natural. Des de fa gairebé 130 anys que funciona. I abans molt més, ja que vivien plegades la comunitat de religioses, les nenes que anaven al col·legi i la gent gran a la qual atendien. Estaven en cambres separades, però eren una mateixa comunitat. Les nenes anaven a l'escola i veien els avis asseguts a fora o rentant la roba, etc.», afirma el director de la Casa Asil, Oriol Agulló.

De tota manera, aquesta iniciativa més sistematitzada del voluntariat a l'asil es du a terme des del curs 1997-1998, quan l'ESO es va implantar a l'escola. Es va proposar a tots els nivells de secundària, però eren molts els que s'hi apuntaven al començament per després abandonar la iniciativa, en la seva majoria els alumnes més petits. Així que actualment només s'ofereix a partir de tercer d'ESO en endavant, quan els nois i noies tenen 14 i 15 anys. Enguany són 60 els alumnes que visiten per parelles o en grups de tres un total de 27 avis.

L'enriquiment és mutu, diu convençut el director de l'entitat. «Els avis tenen companyia, no perquè estiguin sols, però per a ells aquest moment amb els voluntaris de vegades és l'única ocasió a la setmana en què parlen amb fent de fora d'aquí. I els nois i noies coneixen el que és una persona gran, ja que avui dia no se sap el que és un avi en moltes llars. O és un avi jove o si no ja no el veuen perquè el porten a una institució.»

La Dolors, que va veure créixer la Laura, l'Anna i la Marina, lamenta que ja siguin unes senyoretetes. Encara els queden dos anys de batxillerat al col·legi, però després seguiran el seu camí. I són pocs els que solen continuar visitant els avis després d'acabar el batxillerat. Aconseguir que cada vegada en siguin més és un dels objectius principals d'aquesta iniciativa solidària.

Consuelo Chaves

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Recuperar el passat per a un futur millor

■ El Centre d'Estudis Amazònics treballa en la regió amazònica boliviana des del 1994

A la regió boliviana de Moxos romanen gairebé oblidades les restes d'una gran cultura precolombina que va ser capaç de transformar el seu territori mitjançant gegantines obres d'enginyeria hidràulica. La mis-

sió del Centre d'Estudis Amazònics (Ceam), en aquesta regió, és recuperar i tornar el coneixement oblidat als seus habitants i convertir-lo en una opció de futur per a una població pobre en la seva gran majoria.

El Ceam ensenya a les comunitats indígenes a recuperar les antigues tècniques de piscicultura.

La degradació constant dels recursos naturals de l'Amazònia i l'ús de tecnologies inapropiades ha reduït el potencial productiu d'aquesta regió i n'ha afectat la població rural que es veu abocada a un cercle de pobresa sense possibilitat de retorn.

Les cultures amazòniques (que avui formen part de la població més pobre) van desenvolupar, però, al llarg de milers d'anys d'adaptació al seu medi, sistemes de maneig ambiental eficients i complexos. El seu desenvolupament va anar acompanyat de la generació d'un capital immens de coneixements i va permetre l'establiment de societats pròsperes.

Des de la conquesta espanyola fins als nostres dies nombrosos pobles amazònics han desaparegut, mentre que altres han perdut gran part dels seus coneixements i tècniques tradicionals. Tal com demostra el Centre d'Estudis Amazònics (Ceam), però, a l'Amazònia boliviana (planures de Moxos) hi ha les restes més importants d'infraestructures prehistòriques construïdes per una cultura amazònica per a la transformació productiva del seu ecosistema d'inundació, gràcies al maneig de l'aigua com a element de producció.

El Ceam treballa en la recuperació d'aquestes tècniques antigues avui oblidades, en la seva adaptació a les condicions actuals i en la seva restitució a la població actual. Promou el desenvolupament de

sistemes de producció adaptats a les condicions de l'entorn, entenent que ha de ser un treball comú en el qual s'integren les iniciatives de la població local i les tecnologies tradicionals millorades amb l'aportació dels coneixements professionals i científics.

El seu projecte principal es desenvolupa a la zona amazònica de Bolívia, concretament a la regió de Moxos, i s'anomena Fossa Amazònica. Cal tenir en compte que Bolívia és el país més pobre de l'Amèrica del Sud, segons l'Informe de Desenvolupament Humà del PNUD. En una extensió que dobla la de l'Estat espanyol viuen gairebé 9 milions de persones. Un de cada tres bolivians no disposa d'aigua potable ni té accés a serveis de salut. Els sectors més afectats per la pobresa són els indígenes, les dones i els nens.

Producció segons el cicle de l'aigua

El programa Fossa Amazònica es va gestar a partir del descobriment, gràcies a unes fotografies aèries de la zona, de l'existència de canals i de tot un elaborat circuit de canalització de l'aigua. «Diferents estudis van demostrar que hi havia hagut una població molt desenvolupada i estructurada, tecnològicament parlant», afirma una de les tècniques de gestió de Ceam, Fanny Vilardebó, i continua, «viven a partir del cicle de l'aigua». Les planures de Moxos

estàn situades al cor de la regió amazònica boliviana i aquesta està coberta de grans extensions de sabana, interrompudes per zones de bosc tropical i de boscos galeria, que voregen els nombrosos rius que la recorren. La regió es caracteritza per una marcada alternança d'estacions: a l'època de pluges (de maig a octubre) la segueix una època seca (de novembre a abril). Moxos és un dels ecosistemes d'inundació més grans i menys alterats de Sud-amèrica.

La població d'abans de la colonització «havia fet terraplens on conreaven en l'època seca», explica la tècnica, «i en la de pluges, entre terraplè i terraplè hi havia un solc que tancaven i hi criaven peix. A més, feien servir una plania, el *tarope*, per depurar l'aigua que servia d'aliment als peixos, i s'aprofitava com a adob quan arribava l'estació seca. Era un sistema autosostenible i respectuós amb el medi ambient». El Ceam va recuperar aquestes tècniques tradicionals, les va provar, i va veure que la productivitat de peixos es multiplicava per 10. «L'aqüicultura és una font de proteïnes, els peixos es poden vendre a un preu raonable i creixen molt ràpid. El problema és que allà la carn és prohibitiva i dolenta. Si la piscicultura es consolida, la població de la zona podrà tenir una alimentació més bona i, si tenen excedents, les comunitats podran vendre el peix per comprar una vaca i reinvertir-lo en els viviers.»

En els primers cinc anys del projecte

s'han creat les capacitats bàsiques per a la cria de peix amazònic i en l'actualitat són 19 les comunitats indígenes que practiquen la piscicultura a Moxo. Paral·lelament, el setembre del 2005 va començar a l'interior de Sant Francesc de Moxos, gestionat per la Companyia de Jesús, un projecte per establir una granja de producció de peixos, llet i carn de vacum. La granja persegueix millorar l'alimentació dels alumnes i els brindarà una oportunitat de formació tècnica agropecuària. El projecte beneficia 80 alumnes i alumnes de l'interior i 250 nens i nenes de les escoles de Sant Francesc.

A més de treballar en el desenvolupament i l'extensió de tècniques de maneig ambiental integrades en l'entorn, Ceam té tres àrees de treball: l'educació i desenvolupament cultural en la zona (formació de tècnics/tècniques de comunitats indígenes en piscicultura, capacitació de mestres i alumnes en les àrees de medi ambient i etnohistòria de la regió, recuperació de la tradició oral i recull de coneixements locals); la contribució al coneixement del medi en els aspectes geogràfics, ecològics i històrics (estudi de l'impacte de l'ocupació humana a l'Amazònia i la problemàtica ecològica i social, estudi de l'ocupació del sòl sobre la base d'imatges de detecció per satèl·lit i cartografia, recuperació i anàlisi de les restes precolombines per contribuir a la preservació del patrimoni cultural de l'Amazònia, estudi de l'ecosistema d'inundació de les planures de Moxos); i per últim, la difusió dels coneixements i experiències recollides (exposicions, tallers, rondalles, títols, conferències, etc.).

El Ceam compta, a banda de amb la seu principal situada a la Ciutat Comtal, amb delegacions al Masnou, Sant Cugat, Viladecans i Canàries, i rep el suport d'entre 200 i 300 socis.

Consuelo Chaves

CENTRE D'ESTUDIS AMAZÒNICS

C/CONSELL DE CENT, 239,
PRAL. 1A
08011. BARCELONA
TEL. 934 514 068
FAX 934 514 108
www.ceam-ong.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Esperit de superació davant de l'adversitat

■ Mario Lagos és un jove que va ser acollit de petit en una de les llars de la Fundació Nuestros Pequeños Hermanos

La Fundació Nuestros Pequeños Hermanos (NPH) és una organització no governamental que, des del nostre país, proporciona ajuda per invertir-la en la formació i la cura de nens orfes

i abandonats que ingressen a les llars que l'entitat posseeix a molts països de Llatinoamèrica. L'objectiu primordial és que el dia de demà aquests joves puguin valdre's per ells mateixos

i dur una vida digna. Actualment, NPH —que fa més de cinquanta anys que fa aquesta tasca humanitària— acull a les seves llars uns 3.000 nens i adolescents.

Mario Lagos té 24 anys. És un dels molts joves que han crescut a la llar que NPH té a Hondures, concretament a Rancho Santa Fe. El seu esperit de lluita i afany de superació, però, l'han convertit per a molts nens i adolescents que viuen a les llars de NPH en un model a seguir. Mario ha demostrat que, amb suport i formació, és possible sortir del pou de la pobresa i la marginació en el qual es troben molts nois al seu país.

Mario, que és el sisè de nou germans, recorda els motius que el van portar a ser acollit a NPH: «La meua mare estava malalta terminal de càncer; li havien pronosticat uns tres mesos de vida. El meu pare tenia problemes seriosos amb l'alcohol. Vivíem en una petita habitació. A fora hi havia un abocador; la ferum s'introduïa a cada racó de l'habitació. Davant d'aquestes circumstàncies, la meua àvia es va adonar que no podíem viure-hi. A través d'una associació catòlica, li van informar dels objectius d'NPH i va gestionar els tràmits necessaris perquè tots els germans ingresséssim a la llar ubicada a Rancho Santa Fe.»

Als nens se'ls ofereix una residència permanent, alimentació, roba, atenció mèdica, educació i una sòlida formació humana perquè quan siguin adults puguin obrir-se camí en la vida. Els cinc pilars que regeixen la vida a les llars d'NPH són els següents: la seguretat, el sentit del compartir, la responsabilitat, el treball i l'amor incondicional. «Vam arribar a NPH el 1988. Jo només tenia 6 anys. Es tracta d'una escola extraordinària de valors, on es viu un ambient familiar. De fet, és la nostra nova família, la nostra nova llar», explica Mario. I afegeix: «Vivim intensament la dimensió religiosa. Cada casa té un sacerdot que viu amb nosaltres, s'im-

Mario Lagos.

parteix classe de Religió, se celebra missa cada cap de setmana, es fan recessos espirituals, etc.»

Els nens i adolescents s'aixequen d'hora, a les cinc del matí. Cap a dos quarts de vuit comencen les classes al col·legi, que acaba a la una del migdia. «Els més petits tornen a les seves llars, fan algunes activitats (renten la roba, netegen el menjador...) i a les vuit del vespre van a dormir. Els grans, a partir de la una del migdia, assisteixen a uns tallers vocacionals, on aprenen oficis com sabateria, sastreria, electricitat, mecànica... Cadascú tria el taller que vol», comenta Mario. Ell va estudiar sastreria durant tres anys i mig. «Vaig aprendre a fer camises, pantalons,

etc. Si no aconsegueixes acabar els estudis de batxillerat, almenys tens una formació per poder guanyar-te la vida», assenyalava.

La importància de l'educació

Temps després, gràcies a la seva constància i talent, Mario Lagos va obtenir una beca per estudiar a l'Escola Zamorano d'Hondures. Hi va estudiar quatre anys la carrera universitària d'Enginyeria Agrícola. Els estudiants, a més d'esforçar-se en les classes, també han de treballar, i de valent, al camp. Com que va criar-se a Rancho Santa Fe, Mario tenia molta pràctica en aquest àmbit i això el va ajudar a treure unes qualificacions excel·lents. El 4 de desembre del 2004 es va

graduar. Durant la cerimònia, els oradors van emfatitzar la importància de fer servir l'educació per afavorir els menys afortunats. El rector de l'Escola Zamorano va afirmar: «El teu impacte en la societat és l'única manera de saber realment si has aconseguit l'èxit acadèmic.»

Sens dubte, Mario Lagos ha impactat positivament en la societat hondureny. Fa 18 anys que viu acollit a NPH. Aquest és el seu darrer curs a la llar. La seva valentia, esforç i tenacitat l'han convertit en tot un paradigma. Se sent admirat i estimat pels altres nois: «Em demostren

que confien en mi i que volen fer les coses com jo les he desenvolupat. És el meu deure aconsellar-los, encaminar-los, animar-los perquè no defalleixin davant dels obstacles que es poden presentar, dir-los el que han de fer i el que no... La decisió és la clau per tenir èxit en qualsevol cosa que vulguin fer.» Segons ell, «les dificultats sempre van ser fàcils de superar quan m'adonava que no només treballava per a mi, sinó per a la resta de la societat. Això em donava força».

A Rancho Santa Fe actualment fa dos anys de servei. «En sortir de la universitat —revela Mario— em van encarregar de la secció de projectes agropecuaris, és a dir, tot el que té a veure amb la producció animal i vegetal dintre de la llar. Som una gran comunitat formada per 630 nens i joves, 150 treballadors... Produïm el nostre propi aliment. Dins d'aquests projectes sempre intentem involucrar els nens i joves perquè aprenguin tot el cicle de treball.» Mario reconeix que «els meus germans no han tingut una evolució tan positiva com la meua. No obstant això, són persones que a NPH han après molt i

que miren dia a dia de superar-se». Mario té en l'actualitat diferents ofertes de treball i la seva il·lusió seria treballar durant un temps fora d'Hondures.

Més informació sobre la Fundació Nuestros Pequeños Hermanos: passeig de Sant Joan, 16, entresol 2a - 08010 Barcelona, tel. 932 479 340 (de 10.00 a 14.00), fax 932 479 343, a/e: nphspain@navegalia.com, web: www.nphamigos.org

Miquel Àngel Codina

«NPH és una escola extraordinària de valors»

Conclusions del Consens Social sobre Migracions

BARCELONA.—L'Assemblea d'entitats participants en el Consens Social sobre Migracions a Catalunya va celebrar els dies 21 i 22 d'abril unes jornades de treball en les quals es va aprovar el document de conclusions que tanca la primera etapa del procés català sobre aquelles temàtiques considerades essencials sobre el fet migratori i que es presentarà properament en el Parlament de Catalunya.

El Consens Social sobre Migracions és un compromís per construir un futur de convivència i cohesió en una societat en la qual la immigració és, i continuarà sent, un component destacat del desenvolupament demogràfic, econòmic i social de

Catalunya. La xarxa impulsora d'aquest procés de consens l'han constituïda 26 entitats catalanes (entre elles, Càritas diocesana de Barcelona, Cristianisme i Justícia, Fundació Bayt-al-Thaqafa, Justícia i Pau, SOS Racisme i Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat).

S'ha demostrat que l'increment de la immigració no és el causant de determinades mancances estructurals que afecten el conjunt de la ciutadania, sinó que les posa en evidència. Per això, es pretén impulsar un tractament del fet migratori sobre unes bases diferents de les que ara dominen en les societats occidentals. Un tractament fonamentat en la bona acollida

de l'immigrant i el desenvolupament de mesures per assegurar la cohesió i la inclusió social.

En aquest document es tracten aspectes com l'habitatge, la inserció laboral, el dret a la salut i l'accés al sistema sanitari o l'educació. Pel que fa a la interculturalitat, s'aposta «pel reconeixement del valor positiu i enriquidor de la diversitat cultural, així com per la consolidació dels principis democràtics com a valors comuns del conjunt de la població». També se subratlla que «la pluralitat religiosa s'ha d'acomodar plenament en la nostra societat» i que «s'ha de combatre amb fermesa el desenvolupament de movi-

ments xenòfobs».

A més del document consensuat, les entitats participants en les jornades van decidir donar continuïtat al Consens Social sobre Migracions amb una sèrie d'actuacions. Destaquen, entre altres, mantenir la xarxa impulsora del procés de consens i ampliar-la amb les associacions que vulguin incorporar-s'hi; preparar futurs debats a l'entorn de temes com la reforma de la legislació d'estrangeria, el paper dels mitjans de comunicació, les accions de sensibilització... i desenvolupar plenament el Consens Social sobre Migracions en els municipis catalans. (C.C.)

La veu del metge

com cuidar el cuidador? (7)

Deixar-se ajudar, com?

Un cop es consolida la relació estreta i amorosa entre el cuidador i la persona dependent, el temps passa i, fruit d'aquest transcurs del temps, sorgeixen nous fenòmens inesperats sense que, en realitat, no canviï gens la situació real.

Amb el temps, pot ser que apareguin noves seqüeles de la dependència i la immobilització del pacient: úlceres de decúbit, pèrdua de pes, regurgitacions i vòmits, cistitis freqüents... Altres vegades apareixen símptomes d'esgotament emocional del cuidador, que s'expressen en la pèrdua progressiva de la capacitat de resoldre situacions quotidianes i l'aparició d'escenes de nerviosisme i esgotament del raciocini: cridar el metge o la infermera —de manera freqüent i innecessària?—, excés de medicació protectora, por per símptomes banals, enclausament a l'habitació per si passa alguna cosa, etc.

Així, les coses no poden anar bé. En una tendència així, és el moment que els familiars responsables es reunixin —no només el cuidador esgotat— i es plantejgin acceptar les ajudes que puguin trobar.

En aquest procés d'acceptar ajuda hi ha resistències i mecanismes emocionals complexos d'analitzar per un mateix. Per exemple, la creença que aquesta actitud indica «menys estimació que abans» pel familiar afectat, por del «què diran», mentalitat d'estalvi econòmic, culpa per no estar al costat del malalt «tota l'estona», por que una altra persona no el cuidi tan bé, por d'allunyar-se per si passa alguna cosa... Cada persona cuidadora sent, davant l'evidència del seu límit, pensaments i emocions ben diferents que depenen de les seves creences i els seus prejudicis inconscients.

No obstant això, és el moment —acompanyat/ada— d'estudiar i valorar les ajudes diferents de què pugui disposar, segons la situació familiar, econòmica i les ajudes municipals i estatals que es pot percebre. Està clar que si no es busquen, no es troben i, tal com està d'improvisat el sector, pot ser que es busquin i que no es trobin.

Tipus d'ajudes

- **Assistència a casa.** Útil per mantenir la casa neta, cuinar, rentar la roba, ajudar el dependent a vestir-se i/o despullar-se, ajudar a banyar-lo, assistir en la higiene personal en els casos en els quals cal força física per mobilitzar-lo,

Els centres de dia són útils per evitar l'aïllament de les persones dependents.

etc. Altres vegades és personal sanitari qualificat que hi pot anar de manera programada per guarir úlceres, fer fisioteràpia, logopèdia... Són serveis cars, però són per temps pactats i menys gravosos que les residències o clíniques d'ajuda.

- **Transport i desplaçaments.** Moltes persones dependents acaben sense sortir de casa a causa de la dificultat que té el cuidador per mobilitzar-los per sortir al carrer, ja que el seu cuidador no té prou força per moure'l sense risc de caure. Amb el temps, el domicili fa l'efecte d'una presó i es deixen de fer activitats de distracció que en realitat es podrien fer. Pactar amb un assistent fort que pugui moure el pacient amb cadira de rodes fins al carrer o fins a un cotxe permet al dependent crònic seguir en contacte amb els veïns, amb la seva ciutat i amb el món. La televisió o la ràdio no ofereixen l'experiència sensorial ni emocional de la imatge real.

- **Un «respirar» per al cuidador.** Persones entrenades poden substituir temporalment el cuidador en tots els aspectes i permetre que aquest desconnecti del dia a dia. En alguns casos, un cuidador nou ve a casa; en altres, la persona dependent és cuidada en un centre durant hores o dies.

- **Servei de tranquil·litat telefònica.** Fan que un voluntari truqui cada dia al dependent per verificar-ne el benestar o parlar amb ell.
- **Teleassistència domiciliària.** Proporciona la seguretat de poder contactar de manera immediata —a través d'un equipament telefònic i informàtic— amb una central d'assistència que funciona les 24 hores del dia i que atén consultes, recorda la medicació o mobilitza recursos per donar solució a situacions d'emergència com crisis d'angoixa o soledat, caigudes, accidents domèstics, etc.

- **Centres de dia.** Els centres de dia són llocs on la persona dependent rep un suport que li permet millorar el seu espai vital en general, relacionar-se amb

persones del seu entorn i evitar el deteriorament que produeix l'aïllament. Així ofereix al cuidador un temps d'esbarjo i de descans emocional.

- **Habitatges compartits.** Ofereix allotjament a persones —fonamentalment, estudiants— que no en tenen i que estan disposades a conviure amb la persona gran a casa seva, a canvi d'uns serveis determinats. Aquestes opcions creen col·laboradors nous ocasionals en la cura de l'avi. L'avantatge que tenen és que viuen a la mateixa casa.

Aquestes ajudes —si es poden rebre— poden tenir una dificultat: la de la pròpia persona dependent, que no vol renunciar a la intimitat familiar del seu cuidador, i la del cuidador, que moltes vegades no pot acceptar que el seu afecte també necessita «respirar».

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre del Consell Consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

El cardenal Rouco serà investit doctor «honoris causa» per la Universitat CEU San Pablo

MADRID.— El 16 de juny proper, el cardenal Antonio María Rouco Varela, arquebisbe de Madrid, serà investit doctor *honoris causa* per la Universitat CEU San Pablo. La concessió del doctorat *honoris causa* al cardenal Rouco Varela per part de la Universitat CEU San Pablo es va acordar en el Consell de Govern d'aquesta universitat el 29 de març passat.

La Universitat CEU San Pablo vol que aquest acte acadèmic, que tindrà el caràcter solemne propi de la graduació extraordinària, constitueixi a més un testimoni del reconeixement i la gratitud que des d'aquesta institució es professa a l'arquebisbe de Madrid. Recentment, el cardenal Rouco Varela va ser investit doctor *honoris causa* per una altra universitat: la Fasta de Mar del Plata, a l'Argentina.

El curs acadèmic passat, la Universitat CEU San Pablo va concedir el doctorat *honoris causa* a John Scott, pioner en l'àrea de Bioquímica Nutricional i investigador de defectes genètics, i a Gordon Tullock, creador de la teoria de l'Elecció Pública i professor d'Economia del Dret a la George Mason University.

La Universitat CEU San Pablo és una institució compromesa amb l'excel·lència acadèmica, la investigació, la innovació tecnològica i la responsabilitat social. En formar part de la Fundació Universitària San Pablo-CEU, comparteix els seus objectius per conformar la societat del futur: equilibrada i conscient del seu entorn personal i mediambiental, a través de la recuperació dels valors humans, reflectits en l'ètica i en la moral natural. (C.C.)

Congrés de la FIAMC

Hola, amics! Em disposava a anar a les ponències del XXII Congrés de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques, que es va celebrar de l'11 al 14 de maig a Barcelona, quan em van demanar que em fes càrrec de l'estand de la Federació de Cristians de Catalunya, ja que la persona prevista havia patit un accident el dia abans. Com diu la dita: «L'home proposa i Déu disposa.» Dono gràcies a Déu per aquest regal de la suplència, ja que el tracte constant amb els visitants em va fer creditora d'experiències i testimonis múltiples.

Vaig saludar tres bisbes de Nigèria, que em van deixar per escrit les seves impressions sobre el Congrés. La senyora Beatriz, de Bolívia, em va donar uns CD-rom on s'explica les tasques que fan per ensenyar als nadius del país amb pocs recursos. També vaig contactar amb unes quantes religioses de diferents països: el Perú, l'Equador, Índia... Vaig parlar amb moltes persones, com ara Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona; Luis Miguel Luna, responsable de l'Àrea de Comunicació de Càritas diocesana de Barcelona; Josep M. Genescà i Mn. Joan Costa, president i consiliari, respectivament, de la Federació de Cristians de Catalunya, i el Dr. Josep M. Simón, president del Comitè organitzador local del XXII Congrés de la FIAMC. També vaig saludar uns companys de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel. Han estat uns dies viscuts amb gran emoció, sota la mirada espiritual del beat Dr. Pere Tarrés, el retrat a l'oli del qual estava sempre present a l'estand.

Cecília Aranés Mallol

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES - RESTAURACIONS - MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Coses de la vida

Coses de la vida

El comerç just i solidari es consolida a Catalunya

■ Segons dona a conèixer un estudi elaborat per l'Agència Catalana del Consum i la Facultat de Comunicació Blanquerna

BARCELONA.— El 25% dels catalans va comprar productes de comerç just i solidari almenys una vegada durant l'any 2005, una xifra que s'incrementaria molt més si aquests productes els trobessin habitualment en supermercats i grans superfícies. Aquesta és una de les conclusions de l'informe *Recomanacions per a la impulsio de productes de comerç just i solidari en el sector de la gran distribució a Catalunya*.

L'estudi en qüestió ha estat elaborat pel grup de recerca en Comunicació Empresarial, Institucional i Societat de la Facultat de Comunicació Blanquerna (FCCB) de la Universitat Ramon Llull que es va presentar l'11 de maig passat en el marc de jornada «El comerç just i la gran distribució a Catalunya», organitzat per l'Agència Catalana de Consum i la FCCB. L'esmentat grup de recerca està format pels doctors Joan Sabaté, Josep Rom i Pilar Medina; pels professors Isabel Solanas, Víctor Curto i Enric Ordeix i per la llicenciada Carolina Sorribas.

Amb aquest informe, l'Agència Catalana de Consum obté una guia per recomanar com cal impulsar la venda i la comunicació de productes de comerç just a les grans superfícies, cadenes de supermercat i altres sectors de la distribució de gran consum, més enllà únicament de les botigues especialitzades en comerç just.

Durant la presentació, Josep Rom va destacar que Catalunya està sent pionera a Espanya en la consolidació del comerç just —el 2005 hi havia vint-i-sis botigues especialitzades en la venda de productes

Els productes de comerç just tenen cada cop més bona acollida.

de comerç just— i que els consumidors a Catalunya hi estan predisposats molt favorablement malgrat que siguin més cars.

Això no obstant, Rom va afegir que «cal fer el salt a supermercats i grans superfícies per evitar els esforços que el consumidor ha de fer actualment per trobar aquests productes: s'han de desplaçar expressament a botigues especialitzades o buscar-los per Internet». En aquest sentit, l'informe subratlla que la visualització d'aquests productes en els punts de venda de la gran distribució, malgrat la penetració en els darrers anys, és «pràcticament inexistent».

Recomanacions complementàries

A partir d'aquest estudi, l'equip de recerca de la FCCB ha elaborat un argumentari que ara l'Agència Catalana de Consum tindrà en compte per potenciar a

Catalunya el comerç just a hipermercats, supermercats i cadenes. També s'inclou un document amb unes recomanacions complementàries. Són les següents:

1. Es recomana la posada en pràctica d'un règim de control per als productes de comerç just i solidari que inclogui la

verificació de les accions solidàries i de la política distributiva econòmica derivades de la venda d'aquesta categoria de productes.

2. Es recomana la inclusió en el marc legal català d'una normativa específica per a aquests tipus de productes, així com també per a les organitzacions que els comercialitzen.

3. Es recomana posar en marxa accions de comunicació informativa, genèrica per a tots els productes de comerç just i solidari, que divulgui els beneficis que la compra d'aquesta categoria de productes. Aquestes accions de comunicació no haurien de ser excloents dels productes de comerç just i solidari comercialitzats per empreses convencionals.

4. Es recomana la creació d'un segell de garantia controlat per l'Administració. Aquest segell de garantia s'atorgarà a qualsevol dels agents que compleixin la normativa creada al respecte i que intervenen en el procés de comercialització dels productes de comerç just i solidari: organitzacions solidàries, empreses, cadenes de distribució, punts de venda especialitzats, etc.

5. Es recomana l'elaboració d'estudis d'inversió publicitària, avaluacions periòdiques... d'aquest tipus de productes per saber quina és la seva situació real en el mercat.

6. Es recomana la realització d'accions mobilitzadores professionalitzades com podria ser, per exemple, la creació a la Fira de Barcelona del Saló dels Valors. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Una fruita amb moltes propietats

La poma és una fruita que té milers d'anys. Tot i que en desconexem l'origen exacte, ja se cita a la Bíblia com a fruit simbòlic i prohibit. Al nostre país la van introduir els romans i els àrabs i, avui dia, en som un dels principals països productors. El pomer és un arbre amb una gran facilitat d'adaptació a diferents climes. De pomes, n'hi ha moltes varietats, però les més comercialitzades al nostre país són: la royal gala, la golden, la reineta, la starking, etc. Des del punt de vista nutricional, aquesta fruita és de les més completes.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Campanya de Mans Unides sobre les conseqüències de la globalització

BARBERÀ DEL VALLES.— Mans Unides ha programat fins al proper 2 de juliol una sèrie d'espectacles solidaris adreçats als nens, que tindran lloc cada dissabte a Baricentro. Des de pallassos fins a tallers de globoflèxia, tots ells amb un contingut social o de denúncia, amb l'objectiu d'apropar als més petits de la casa les conseqüències d'una globalització desigual. Aquests espectacles s'enmarquen dins de l'exposició audiovisual «Fem del món la terra de tothom».

Mans Unides ha engegat aquesta campanya de sensibilització, que denuncia les contradiccions de l'actual model de globalització, amb la col·laboració de les organitzacions no governamentals següents: Càritas, Justícia i Pau, VOLS i Alternativa 3. La campanya té com a element central una exposició multimèdia interactiva, que recorrerà espais de gran afluència de públic fins al desembre del

2006. Tres grans pantalles donen la benvinguda al visitant i creen un espai on la música i les projeccions audiovisuals envolten l'espectador. Dins d'aquesta instal·lació audiovisual es reflecteixen les conseqüències que l'actual model de globalització provoca als països més desfavorits del planeta. I és que l'exposició no es queda en la simple denúncia, sinó que proposa alternatives per aconseguir una globalització més justa.

Aquesta campanya de sensibilització es complementa amb unes exposicions mòbils que volten per tot Catalunya i una exposició virtual i interactiva de participació a través de la pàgina web de la campanya (www.alternativaglobal.org). Aquesta pàgina compta també amb la col·laboració de testimonis del Sud que comparteixen les seves experiències des de països d'Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina. (C.C.)

cultura

Premi Sant Benet al temple de la Sagrada Família

■ La Fundació Vida i Família de Subiaco reconeix en l'obra de Gaudí un símbol de la grandesa de la família humana

BARCELONA.— Com a reconeixement del geni artístic i espiritual d'Antoni Gaudí i com a emblema per a Europa de la família humana, la Fundació Vida i Família de Subiaco, vinculada a la mítica abadia benedictina, ha concedit enguany al temple de la Sagrada Família el premi Sant Benet 2006. El lliurament del guardó a la Junta Constructora tindrà lloc el proper 7 de juny, tot coincidint amb la jornada anual dels «Amics del Temple».

És el primer cop que una obra d'art rep el premi Sant Benet. En les cinc edicions anteriors el guardó havia anat a parar a grans personalitats de la vida eclesiàstica, cultural i política, entre elles el cardenal Joseph Ratzinger, que va rebre el premi el 2005. En aquesta ocasió, però, amb la concessió del guardó al temple expiatori de la Sagrada Família, la Fundació Família i Vida de Subiaco ha volgut premiar una obra d'art que representés un símbol per a tot Europa de la grandesa de la família humana. Com ex-

plica Paolo Baldi, rector de Subiaco i membre de la Fundació, «gairebé no hi ha hagut competència, perquè la Sagrada Família ha resultat l'expressió més eloqüent de la família humana entesa com a pedra viva de la construcció social». «L'obra de Gaudí —afegeix Baldi— és un himne de pedra a la glòria de Déu, però també mostra la magnificència de la creació, amb una força poètica que evoca l'esplendor divina i la grandesa d'allò creat.» I acaba afirmant: «Qui admira la Sagrada Família no pot evitar fer-se la

pregunta sobre el seu origen, sobre la matriu cultural i espiritual que ha generat un monument tan imponent.»

El premi Sant Benet respon al desig de la Fundació Família i Vida de promoure i revaloritzar la família fundada des del matrimoni, així com la vida humana en totes les fases i condicions. Amb aquest objectiu es premia cada any aquelles persones i institucions que a Europa promouen a qualsevol nivell una cultura en favor de la vida i de la família. La fundació vinculada a la mítica abadia benedictina de Subiaco també impulsa iniciatives artístiques, culturals, socials i polítiques que tinguin com a objectiu renovar les arrels espirituals i culturals d'Europa, els orígens de la qual es troben precisament a Subiaco

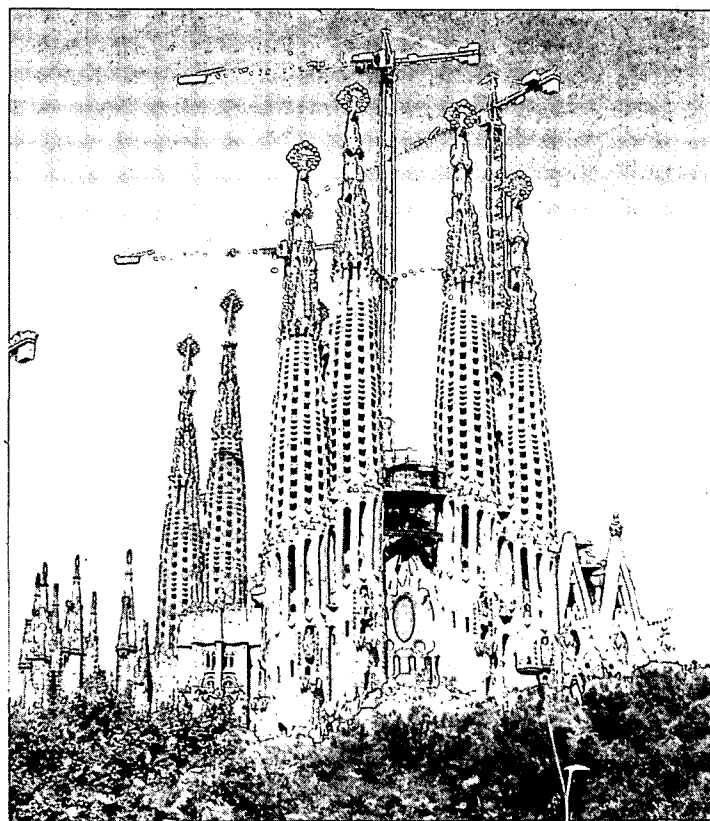
(Itàlia). En aquest sentit i des del convenciment que els valors de l'humanisme benedictí difosos arreu d'Europa continuen de gran actualitat, la Fundació atorga molta importància a totes les qüestions que afecten la vida humana i la institució familiar.

Obra exemplar

La concessió del premi Sant Benet 2006 ha estat acollida amb gran satisfacció per part de la Junta Constructora del Temple de la Sagrada Família. Per a Mn. Josep M. Aragonès, canonge de la catedral de Barcelona i vicepresident de la Junta, «suposa un reconeixement i valoració de la feina que s'està fent en la continuació de l'obra de Gaudí, el qual era molt conscient que aixecava un monument que pregonava la glòria de Déu i alhora era testimoni de la fe cristiana viscuda en el poble». «La Sagrada Família —sosté Aragonès—, més enllà de la simple admiració, és una obra considerada exemplar pel món intel·lectual-artístic i digna de ser tinguda en compte com a referent de valors espirituals.» I

afegeix: «No només constitueix un signe eloqüent de les arrels cristianes d'Europa sinó que també és manifestació de com aquestes arrels han donat i continuen donant fruits notables.»

Des de la Junta constructora del temple de la Sagrada Família, presidida per Joan Rigol, el premi Sant Benet també suposa un reconeixement a la figura d'Antoni Gaudí: «Va ser un home de fe robusta i pietat sòlida que va saber fer florir l'arrel creient soterrada en aquell descampat de Sant Martí de Provençals i va començar a aixecar el meravellós arbre de la catedral dels pobres sota l'empara de la Sagrada Família de Natzaret.» «Amb la Sagrada Família —conclou Mn.

La Sagrada Família ha rebut el premi Sant Benet 2006.

Aragonès— Gaudí va dibuixar una mena d'evangeli de pedra perquè la ciutat que creixia i s'expandia el pogués llegir i fer-hi una obra de pau, reconciliació i expiació cristiana.»

El lliurament del premi Sant Benet tindrà lloc el proper 7 de juny, emmarcada en la jornada dels Amics del Temple, i comptarà amb la presència, entre altres, de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, el president de la Junta Constructora, Joan Rigol, i la presidenta de la Fundació Família i Vida, Luisa Santolini. També s'ha confirmat l'assistència del vicepresident del Parlament Europeu, Mario Mauro, del compositor català Valentí Misericors, del pare abat de Su-

biaco, Mauro Meacci, i del pare abat de Montserrat, Josep M. Soler.

El premi consisteix en una reproducció artística de sant Benet realitzada pel conegut artista italià Ernesto Gentilini, juntament amb un pergami que recull la motivació del guardó realitzada per l'Scriptorium Monasticum Sublacensis.

Samuel Gutiérrez

INGREDIENTS:

4 pomes
3 cullerades de
margarina
4 cullerades de mel
1 got d'aigua
llet condensada
Calvados

PREPARACIÓ:

Pelev quatre pomes i partiu-les a trossos ben grans. Poseu-les en una cassola amb tres cullerades de margarina, quatre cullerades de mel i un got d'aigua. Bulliu les pomes, a poc a poc, fins que estiguin ben tovetes. Quan estiguin al punt, poseu-les en un plat i afegiu-hi un rajolí de llet condensada barrejada amb una mica de Calvados.

Pomes al Calvados

«Arrels cristianes»: la història de la diòcesi de Lleida

■ El primer volum podria sortir al carrer el proper mes de desembre.

LLEIDA.— Recentment va tenir lloc a la seu de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida (Irel) un acte per presentar l'estat del projecte *Arrels cristianes. Presència i significat del cristianisme en la història i la societat de Lleida*. És tracta d'una història de l'Església de Lleida, des dels seus inicis, en el segle iv, fins als nostres dies.

L'acte va ser presidit pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, al qual acompanyaven a la taula el rector de la Universitat de Lleida (UdL), Joan Viñas; els directors i coordinadors de l'obra: el matrimoni d'historiadors Romà Sol i Carme Torres i el Dr. Ximo Company; el director de l'Irel, el teòleg Ramon Prat, i l'editor de l'obra, Lluís Pagès. En el decurs de l'acte es va donar a conèixer l'estat actual del projecte, del qual es tenen ja redactades unes dues mil pàgines, que aniran àmpliament il·lustrades per tal de fer més ente-

El bisbe Ciuraneta va presidir l'acte de presentació de l'estat del projecte.

nedor el contingut de l'obra.

Es va destacar l'àmplia participació d'autors —98 en total— que contribueixen des de les seves especialitats i disciplines a fer possible una obra singular i única. Entre aquests autors hi ha professors d'universitat de tot Catalunya i molt particularment de la UdL, especialistes en temes concrets: música, arqueologia, es-

piritualitat cristiana, concilis ilderenses... A més, es va valorar l'alta qualitat científica dels treballs ja lliurats.

Pel que fa al calendari previst per a la seva edició, es va avançar la possibilitat que almenys un volum dels quatre que conformarà l'obra sortís al carrer el proper mes de desembre i la resta per a la diada de Sant Jordi del 2007.

Iniciativa única en l'Església catalana

Al llarg de l'acte es va valorar molt positivament la iniciativa que ha pres el bisbat de Lleida per elaborar aquest projecte històric, considerat únic en l'Església catalana. Alhora, es va qualificar de molt important i significatiu el grau d'implicació i compromís contret per altres institucions com ara la Universitat de Lleida i l'Irel, així com la mateixa editorial lleidatana Pagès Editors. El bisbe de Lleida, davant de l'estat actual del projecte i després de felicitar els coordinadors i autors pel seu treball, va manifestar que amb aquesta obra es vol ajudar a fer comprendre que molts dels nostres valors més preuats —l'afirmació de la dignitat de l'ésser humà i de la seva promoció integral; el valor de la raó, la solidaritat, la llibertat, la democràcia o del mateix Estat de Dret— s'han nodrit, han crescut i s'han conformat a redós dels valors fonamentals del cristianisme. Uns valors que, segons Mons. Ciuraneta, «l'Església, amb el seu magisteri maternal, ha sabut incorporar al llarg dels segles en el teixit de la nostra cultura occidental».

El prelat també va dir que aquest projecte editorial pretén ser un estudi ampli i rigorós sobre la beneficiosa presència i significació del cristianisme i de l'Església en la configuració de la història de la societat, del pensament, de les creences i els valors dels homes i dones de Lleida i de les seves terres.

Jordi Curcó

La Fràter de Lleida lliura els guardons del 25è Concurs de Narracions

LLEIDA.— La Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids de Lleida (Fràter), va lliurar el 23 d'abril, diada de Sant Jordi, els premis del seu Concurs de Narracions, que enguany ha arribat a la seva vint-i-cinquena edició. Amb ocasió d'aquest aniversari, l'entitat va organitzar una Setmana Cultural amb xerrades, cinefòrum, curs de treballs manuals i la representació de l'obra *Joan XXIII. El Papa bo*, a càrrec del grup teatral TOAR, que va tenir lloc a la parròquia de Sant Jaume de Lleida.

Els actes es van iniciar a les onze del matí amb una eucaristia a l'església de la Mare de Déu del Carme. Tot seguit, va tenir lloc un dinar de germanor en un cèntric restaurant de la ciutat. Hi van assistir entre altres autoritats, Mn. Martí Sandiumenge i M. Dolors Hidalgo, presidenta de la Fràter de Lleida. En el decurs del dinar es van lliurar els premis.

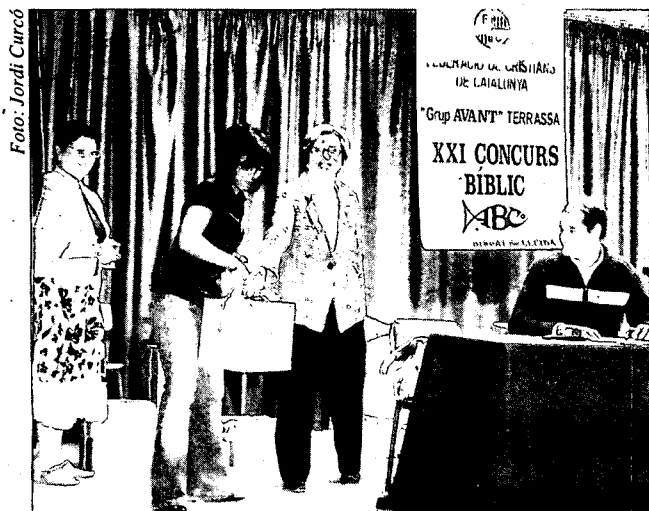
En la categoria d'autors adults van

ser guardonats: Albert Guiu, de Flix, per l'obra *El último sueño de un loco cuerdo*; Montse Gonell, de Sant Vicenç dels Horts, per *És clar que sí, Robert. Estic de conya!* i Montserrat Gil, de Campdevàrol (Girona), per *Somni de la Mariona*. En la categoria d'autors juvenils van rebre el seu premi: Joana Ballesté, per *Tornar a viure*; Astrid Sopena, per *Camins que s'enfosqueixen* i Tania Cemeli, per *Records i més records*. Totes tres són alumnes del col·legi del Carme del barri de la Bordeta de Lleida.

En els discursos protocol·laris es va posar en relleu aquest 25è aniversari del Concurs de Narracions: «És ja un premi literari que s'ha consolidat per Sant Jordi i no solament en l'àmbit lleidatà, sinó que ha arribat arreu de Catalunya, tal com es pot comprovar amb els autors d'algunes de les obres premiades.» Així mateix, es van fer vots perquè aquesta iniciativa cultural tingui una llarga vida. (J.C.)

Entrega de premis del Concurs Bíblic

LLEIDA.— La diòcesi de Lleida ha participat en el Concurs Bíblic d'enguany amb un miler d'alumnes, pertanyents a 32 centres escolars. Es tracta d'una de les participacions més grans que mai ha tingut aquest concurs a les Terres de Ponent. L'acte de lliurament de premis va tenir lloc el dissabte 29 d'abril a la sala d'actes del Col·legi Episcopal Mare de Déu de l'Acadèmia de Lleida, amb una nombrosa assistència d'alumnes premiats del diversos centres escolars, acompanyats per professors, pares i familiars. Al l'acte va assistir la delegada diocesana d'Ensenyament, Rosa Pla, que va manifestar la seva satis-

Rosa Pla lliura un dels premis.

facció per l'alta participació d'escolars i de centres de la diòcesi de Lleida en el Concurs Bíblic. Així mateix, va felicitar els premiats pels seus treballs. (J.C.)

Actuació de la Schola Cantorum de Terrassa

GRANOLLERS.— El diumenge 23 d'abril, la Schola Cantorum de Terrassa va participar en la celebració de l'eucaristia de les dotze del migdia a l'església parroquial de Sant Esteve de Granollers. Va presidir Mn. Francesc Pardo, rector de la parròquia i vicari general del bisbat de Terrassa.

La Schola Cantorum de Terrassa va interpretar els cants propis de la missa gregoriana: *Alme Pater*, l'*Al·leluia O filii et filiae*, durant l'ofertori, i el *Regina caeli* al final de la celebració. L'assaig previ i els cants de la celebració els va dirigir Joaquim Garrigosa. Aquesta va ser la quarta actuació de la renovada Schola Cantorum de Terrassa, que fa sentir el cant gregorià a diferents indrets de la nostra diòcesi, participant en les celebracions litúrgiques.

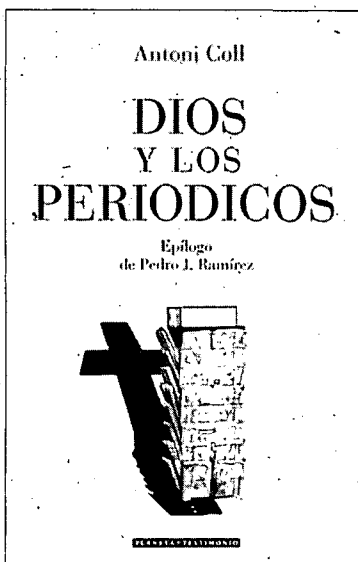
Josep Figueras i Palà

President de la Schola Cantorum de Terrassa

Els premiats, amb la presidència del dinar de germanor.

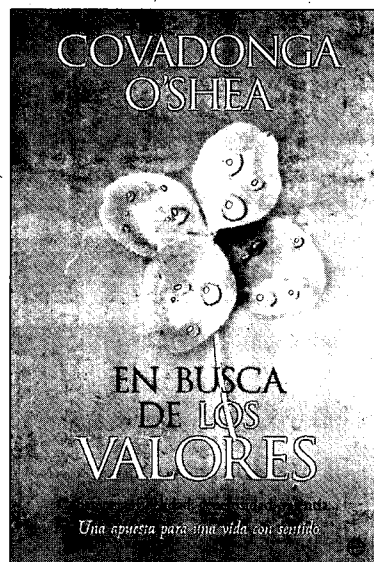
Libres

El periodisme i la religió

El periodista i escriptor Antoni Coll cerca en aquest llibre la complicitat del lector en abordar temes apassionants i d'actualitat candent com la violència, la llibertat, la consciència o la crisi de l'Església. Per això fa servir un únic personatge, Nicodemo, de professió redactor de tancament, que reflexiona sobre les notícies que publiquen els diaris. De manera desenfadada, àgil i fins i tot humorística, Coll posa en relleu els valors i les contradiccions del pensament modern en la recerca del Déu desconegut. L'epíleg és obra del periodista Pedro J. Ramírez. (C.C.)

Antoni Coll, *Dios y los periódicos*. Editorial Planeta, Col·lecció Planeta-Testimonio, Barcelona 2006, 123 pàg.

Recuperar els valors

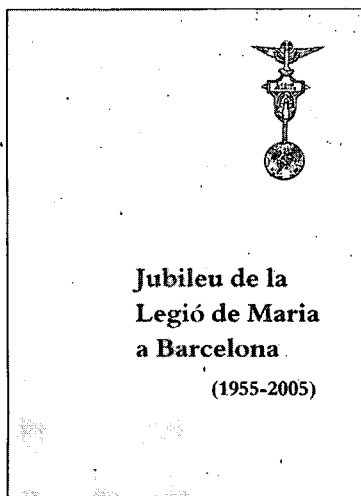
És molta la gent que sent una nostàlgia infinita per tornar als valors de sempre (fidelitat, generositat, religiositat...), tan maltractats avui, que ens permeten mostrar allò bo que cadascú portem dintre i convertir el món en un lloc millor, menys inhòspit, on viure i convida en pau. L'autora d'aquest llibre, Covadonga O'Shea, creu que val la pena apostar per aquesta recuperació. Amb multitud d'anècdotes, entrevistes i converses amb personatges coneguts o ciutadans del carrer, ens dona les claus per construir una vida plena de sentit. (C.C.)

Covadonga O'Shea, *En busca de los valores*. Una apuesta para una vida con sentido. Editorial La Esfera de los Libros, Madrid 2006, 281 pàg.

Commemoració d'un aniversari

Amb l'objectiu de recordar la celebració dels cinquanta anys de la implantació de la Legió de Maria a Barcelona, s'ha editat un opuscle que repassa els actes i celebracions d'aquest aniversari, alhora que reproduïx alguns dels articles i reportatges que els mitjans de comunicació van publicar d'aquesta efemèride. També s'inclouen notes històriques i l'ideari del moviment, i esdevenir així un bon instrument per donar-ho a conèixer. Per adquirir-lo, cal contactar amb Mercè Guilemany, presidenta de la Legió de Maria a Barcelona, tel. 932 139 126. (C.C.)

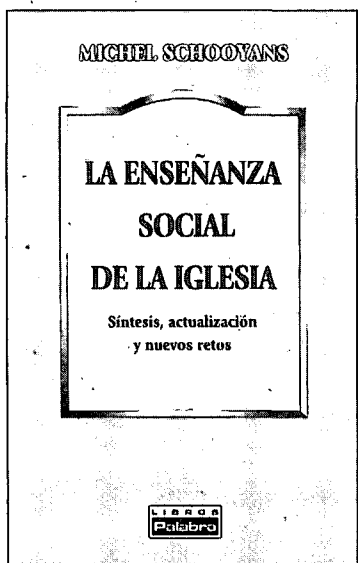
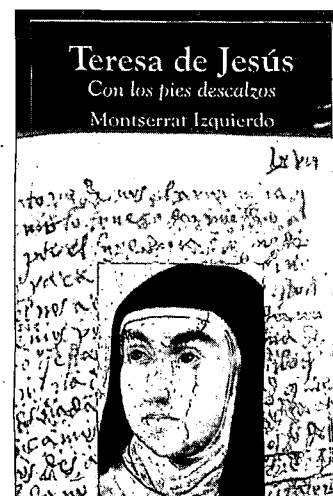
AA.DD., *Jubileu de la Legió de Maria a Barcelona (1955-2005)*. Senatus de Barcelona de la Legió de Maria, Barcelona 2005, 85 pàg.

Itinerari espiritual excepcional

Teresa de Jesús, primera Doctora de l'Església, ha marcat profundament amb la seva experiència la vida de l'Església en els darrers quatre segles. Després de situar la santa en el seu context històric, aquesta obra ens porta a recórrer el seu itinerari espiritual, que arrenca amb el descobriment d'un Déu amic i que té el seu punt culminant en la pregària, com a tracte d'amistat amb Déu que porta a la determinació de ser servents de l'amor. Aquesta biografia esdevé un mirall en el qual podem contemplar, en l'experiència de la refundadora del Carmel, la nostra pròpia experiència humana i espiritual. (C.C.)

Montserrat Izquierdo, *Teresa de Jesús. Con los pies descalzos*. Editorial San Pablo, Col·lecció Semblanzas, Madrid 2006, 426 pàg.

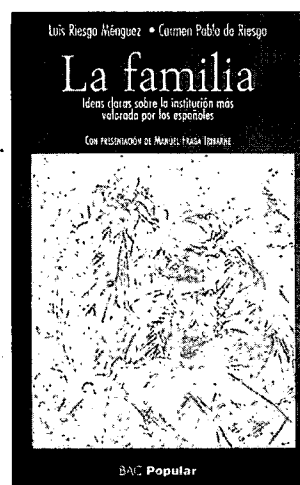

Els reptes socials de l'Església

En aquestes pàgines se'ns ofereix una visió actual de l'ensenyament social de l'Església, brillantment sintetitzat pel professor belga Michel Schooyans, expert en Filosofia Política i Teologia Moral Social. Alhora, s'assenyalen els nous reptes que plantegen fenòmens socials que obliguen l'Església a pronunciar-se amb més vigor davant dels atacs a la vida, a la dignitat de les persones, a la família, a la pau, etc. Segons l'autor, el seu objectiu ha estat «proposar un instrument de treball el més pràctic possible» perquè fos accessible al gran públic. (C.C.)

Michel Schooyans, *La enseñanza social de la Iglesia. Síntesis, actualización y nuevos retos*. Editorial Palabra, Col·lecció Libros Palabra, Madrid 2006, 266 pàg.

Anàlisi sobre la família

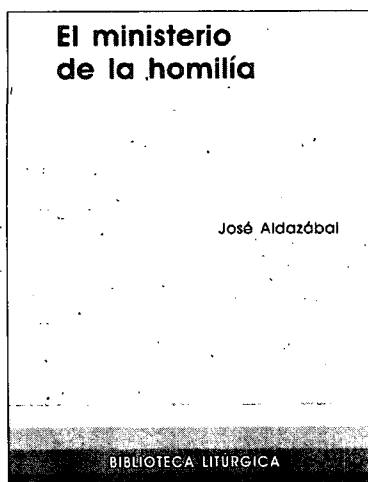
Convençuts que el futur de la humanitat s'ordeix en la família i preocupats pels atacs que pateix aquesta institució en els nostres dies, els autors d'aquest llibre han reflexionat sobre els aspectes més importants als quals s'enfronten les famílies del nostre temps. El matrimoni format per Luis Riesgo i Carmen Pablo, tots dos llicenciats en Psicologia, han posat al dia i resumit multitud de treballs sobre aquesta temàtica. «No es tracta, doncs, d'un llibre original i el seu valor principal es troba, probablement, en la visió de conjunt que ofereix sobre la problemàtica familiar complexa», afirmen. (C.C.)

Luis Riesgo Méndez i Carmen Pablo de Riesgo, *La familia. Ideas claras sobre la institución más valorada por los españoles*. Editorial Biblioteca de Autores Cristianos, Col·lecció BAC Popular, Madrid 2006, 254 pàg.

La predicació homilètica

Jesús va encarregar als deixebles la mateixa missió que ell havia fet: que prediquessin l'Evangeli. Així ho ha fet l'Església durant dos mil anys. I dins d'aquesta missió evangelitzadora té particular interès el servei de la predicació homilètica en el marc de la celebració de la comunitat cristiana. Aquest llibre tracta sobre el ministeri de l'homilia: què és una homilia, quina és la seva estructura i dinàmica interior, qui la fa i a qui va destinada... El propòsit és que la comunitat creixi i s'enforteixi en la seva fe a la llum de la Paraula de Déu. (C.C.)

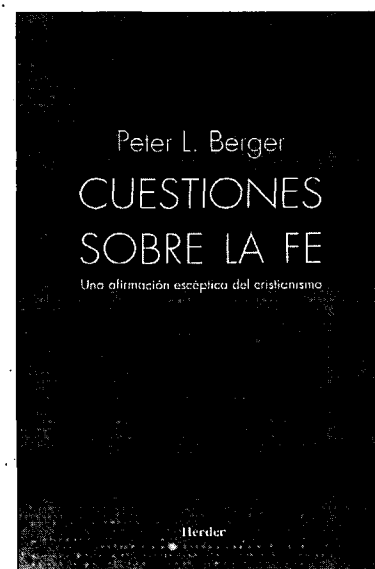
José Aldazábal, *El ministerio de la homilía*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Biblioteca Litúrgica, Barcelona 2006, 239 pàg.

Fascinant viatge per la fe

Existeix Déu? Què tenia Jesús que el feia tan especial? Com es pot ser cristià en una societat pluralista? Aquestes són algunes de les preguntes fonamentals plantejades per Peter L. Berger, destacat estudiós de temes religiosos i culturals, en aquest viatge fascinant d'exploració per la fe en temps moderns. El llibre s'estructura entorn dels enuncis clau del Credo apostòlic, que l'autor fa servir com a fil conductor per analitzar les creences essencials del cristianisme. (C.C.)

Peter L. Berger, *Cuestiones sobre la fe. Una afirmación escéptica del cristianismo*. Editorial Herder, Barcelona 2006, 302 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Amy Tan, vella amiga...

Tenir a les mans un títol nou d'Amy Tan et provoca l'alegria del retrobament. Tenim en la memòria el regust d'unes pàgines escrites amb sensibilitat, amb un escamoteig subtil d'estridències, i presagiem de seguida que s'acosten hores de lectura agradable, evocadora d'unes estones d'humanisme sincer, i d'evocació cordial de moments d'intimitat familiar o de relació interpersonal amistosa.

El club de la bona estrella, La filla del curandero ens van fer conèixer amb una comunitat d'emigrants xinesos, amb tots els ingredients de nostàlgia, dificultats d'integració, voluntat de perseverar en les tradicions dels seus orígens.

En *Un lloc sense nom*, Amy Tan fa un esforç de novetat en els plantejaments, i en la manera d'explicar-los. Com en totes les seves narracions, la Xina hi té un protagonisme absolut, encara que només sigui com a escenari físic, topogràfic o ètic. La nostàlgia del seu país d'origen —ho afirma moltes vegades en les seves primeres obres— fa que sigui fidel a les seves arrels. Jo diria que d'alguna manera se sent cridada a reivindicar-ne els orígens, i fer conèixer als seus compatriotes ianquis que ser xinès és alguna cosa més que menjar arròs amb bastonets, o regentar bugaderies i fer mil negocis on preval l'habilitat o la pilleria comercial.

Crec que és una manera excel·lent de lligar la seva ètnia, la seva manera de ser, amb les seves vivències absolutament americanes, sense cap necessitat de fer cap reivindicació. Diuen que el moviment es demostra caminant, i en l'esperit xinès no hi ha gaire espai per a la quietud.

L'originalitat d'aquesta obra rau en la presència d'Amy Tan —o qui sigui— com a narradora... des del «més enllà». D'entrada assistim al seu enterrament, mentre els seus amics enllesteixen els detalls d'un viatge que els havia preparat i programat ella mateixa. I així, des del principi, hi ha la seva veu en off, però la trama està feta amb tanta habilitat que no distreu gens.

I el viatge cap a un lloc sense nom es fa amb un grup dispar, compacte i divers alhora, durant el qual l'autora sap jugar amb la psicologia dels excursionistes amb una habilitat notable. No hi passa res important, però és important tot el que hi passa, com succeeix en aquests viatges col·lectius, en els quals les diverses incidències confor-

men el grup fins que el fa explotar, o fondre'l en una penya gairebé indestructible.

És important seguir des del principi les reaccions de cadascun dels protagonistes, perquè Amy Tan els té ben vius en la seva memòria d'ultratomba, i els belluga, no al seu capritx, sinó amb una coherència notable.

I el que intenta, sobretot, és fer conèixer el país i els seus habitants, sense oblidar una crítica necessària de les exageracions del materialisme dialèctic, fos amb la dinàmica d'una filosofia genuïnament oriental. Qui escriu és una ciutadana americana, a pesar dels seus orígens orientals...

Una novel·la agradable, una lectura excel·lent per a l'estiu, que no cansa, sinó que més aviat tranquil·litza. Lluny d'ella hi ha les estridències, i sí abundants moments d'ironia de qui sap que la cohabitació entre la mentalitat oriental i la Coca-Cola no s'aconsegueix fàcilment...

El que sembla una sèrie intranscendent d'aventures senzilles, pròpies d'una excursió incòmoda per al confort ianqui, és una lliçó d'observacions encertades de les maneres de ser d'homes i dones, subjectes a una convivència necessària no gaire fàcil...

Cristóbal Sàrrias

Amy TAN
Un lloc sense nom.
Edicions 62, Barcelona 2006, 523 pàg.

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Premis del Dia de la Sardana 2006

La festa de proclamació de Ciutat Pubilla de la Sardana reuneix un seguit d'actes ben característics, entre els quals hi ha l'anunci de les persones i entitats guardonades amb les màximes distincions instituídes dins l'àmbit sardanista i que són atorgades per l'Obra del Ballet Popular en reconeixement de les iniciatives i de les trajectòries en la promoció i divulgació del fet sardanista que es produeixen arreu de Catalunya. El lliurament d'aquests premis es farà durant la tardor. Els distingits són:

- **Medalla al Mèrit Sardanista:** enguany s'atorga, a títol pòstum, a Josep Maria Alba, de Lleida, i a Josep Capdevila i Capdevila, de Ripoll.
- **Medalla al Mèrit Musical:** a Salvador Brotons i Soler. Se li atorga aquesta distinció per la seva tasca de composició i difusió de la música per a cobla.
- **Medalla al Mèrit Cívic:** a Delfí Colomé i Pujol. Nascut a Barcelona, la seva professió ha estat la carrera diplomàtica. Actualment és ambaixador a Corea del Sud. Col·labora en diversos mitjans de comunicació com a músic, crític i divulgador de la música contemporània.
- **Medalla al Mèrit a la Dansa Tradicional Catalana:** a Jordi Núñez i Pallerola. Ha col·laborat activament en la direcció i aranjament de molts balls, i s'ha fet mereixedor d'un gran prestigi i reconeixement en el món de la dansa tradicional catalana.
- **Premi a la Lleialtat:** a Enric Ortí i Martín. Als 9 anys va entrar a formar part de la Cobla Jovenívola de Sabadell i, des d'aleshores, s'ha mantingut fidel a aquesta formació.
- **Premi a la Difusió de la Música per a Cobla:** a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana per la difusió i dignificació de la música de cobla en el marc del cicle «Cobla, Cor i Dansa», que promou la Fundació amb notable èxit.
- **Premis a la Continuitat:** a les següents formacions, entitats i aplecs, que compleixen 50 anys: a la Cobla-Orquestra Internacional Costa Brava, de Palafrugell; als

Amics dels Concerts de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona; a l'Aplec de Barcelona-Gràcia i a l'Aplec de la Garriga.

- **Premis a la Dedicació:** a Albert Masquef i Nogués, de Madrid, com a impulsor de la sardana a Madrid; a Joan Codina i Font, de Sant Quirze de Besora, activista incansable a favor de la sardana; a Vicenç Ferrer i Vilella, de Llagostera, per la seva constància en la difusió de la sardana.
- **Premis a la Difusió de la Sardana en els Mitjans de Comunicació:** a Jaume Comellas i Colldeforns, director de la *Revista Musical Catalana*; a Josep Pasqual, pels seus comentaris des de la seva columna del diari *Avui* i com a col·laborador del programa *Mans*, de Catalunya Ràdio; al programa *Aires de Catalunya*, espai radiofònic sobre sardanes i cultura popular a Ràdio Manresa; a Mercè Planes i Esqueu, per la seva feina de difusió des de Ràdio Salt; i a Ramon Moncho i Herrera, pels seus 25 anys al capdavant del programa *Contrapunt*, de Ràdio Terrassa.
- **Premi a l'Edició d'Estudis Sardanistes:** a Joan Domènech i Moner pel seu llibre *Josep Viader i Moliner, de la música de cobla a la polifonia*.
- **Premis a Enregistraments Discogràfics:** a l'Orquestra de Cambra de l'Empordà pel CD *Sardanes de Corda*, i al Foment de la Sardana de Banyoles, per l'edició de la *Integral de Sardanes de Manel Saderra i Puigferrer*.
- **Premis a les Iniciatives Renovadores en l'Àmbit de la Sardana:** a l'Escola Superior de Música de Catalunya per haver incorporat la titulació oficial de fiscorn, juntament amb altres instruments tradicionals, i al grup sardanista Riallera de Vic, el qual, amb la col·laboració de l'Agrupació Sardanista de Vic i l'Ajuntament ha impulsat el projecte *No giris cua*, per tal de renovar els cursets d'ensenyament de sardanes.
- **Premi a Estudis Folklòrics:** a Júlia Barberà i Manrique pel seu treball de recerca sobre la jota i la rondalla a les Terres de l'Ebre. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

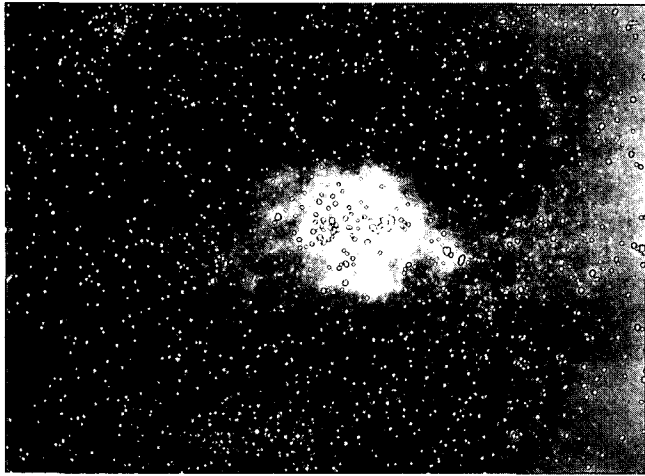
Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Signatura del titular del compte

No hi ha tantes estrelles binàries com es creia

En els llibres de text d'astronomia es diu generalment que passen de la meitat les estrelles dobles o *binàries*. Una estrella es diu binària si, tot i semblar única, és un conjunt de dues unides gravitatòriament, donant voltes una a l'entorn de l'altra. En un primer recompte semblava que arribaven a un 70% els estels d'aquest tipus, i així encara es diu en molts textos, si bé després es digué que, més exactament, eren només un 60%. Cal afegir-hi, però, que una bona part d'aquestes dobles són més que binàries; n'hi ha que són un conjunt de tres (estrelles *ternàries*) o de quatre, o de cinc i fins i tot de sis alguna vegada. Per exemple, com vam dir no fa gaire en aquesta mateixa pàgina de «Ciència», ara s'ha vist que la Polar és triple, o sigui, *ternària*.

Ara bé, aquesta afirmació del 60% encara s'haurà de rebaixar més segons sembla per les últimes observacions. Que no havien comptat bé els astrònoms? Sí que ho havien fet bé amb les estrelles que tenien catalogades, però resulta que ara s'han anat afegint als catàlegs estel·lars moltes altres estrelles més dèbils, la majoria de les anomenades *nanes roges*, que no figuraven en les antigues recensions, i s'ha vist que les d'aquesta mena només són binàries

què a l'hora d'explicar com es devia condensar el núvol còsmic de gas i pols per formar estels en una protogalàxia feia dificultat el fet que s'hi formessin tantes binàries fins a ser majoria en el conjunt. Ara veiem que no va ser així, si no passen del 32% les no solitàries, cosa que fa més petit l'inconvenient que s'hi veia.

Com sempre la ciència progressa de mica en mica, a mesura que es van afinant més les observacions.

en un 25%. Fa cinc anys que s'estan observant i afegint a la llista, i fins i tot sembla que arriben a constituir un 80-85% de les estrelles de la Galàxia, és a dir els antics catàlegs tan sols recollien les més brillants que es calcula que són només un 15-20% del total. Ja es veu, doncs, que tenir una companya és un privilegi d'estrelles grans (potser per això el nostre Sol es troba sol, ja que és de les classificades com a petites). En definitiva, doncs, no arribaria potser a un 32% el total de les estrelles múltiples.

Com a conseqüència d'això es planteja una revisió de les teories que s'havien ideat per exposar la formació de les estrelles en una galàxia. I els astrofísics n'estan contents, perquè a l'hora d'explicar com es devia condensar el núvol còsmic de gas i pols per formar estels en una protogalàxia feia dificultat el fet que s'hi formessin tantes binàries fins a ser majoria en el conjunt. Ara veiem que no va ser així, si no passen del 32% les no solitàries, cosa que fa més petit l'inconvenient que s'hi veia.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'astronomia en la seva història

49 Distància de les cefeïdes i dimensions de la Galàxia

La proporcionalitat enunciada per Miss Henrietta Leavitt el 1912 per a les variables cefeïdes entre el període de variació i la lluminositat intrínseca s'havia d'aplicar al càlcul de distàncies tan bon punt s'obtingués la d'una cefeïda. Sense saber les distàncies de les estrelles dels confins de la Galàxia tampoc no se'n podien saber les dimensions. Des del temps de Herschel no havia progressat gens l'estudi de la forma i grandària de la nostra Galàxia. En aquest moment s'admetia, en general, el que ell digué que tenia forma de llentilla i que el Sol n'ocupava molt aproximadament el centre. La realitat era que ho havia encertat en la forma lenticular però no en la col·locació del Sol. Quan s'obtingueren distàncies reals de cefeïdes la cosa es va veure que s'havia de modificar.

El diagrama de Hertzprung-Russell

Ejnar Hertzprung (1873-1967) era danès, natural de Frederiksberg. Després d'estudiar enginyeria química es dedicà a la fotografia, especialment en les seves aplicacions a l'astronomia. De mica en mica va acabar dedicant-se de ple a aquesta ciència. El 1905 s'adonà que existia una relació clara entre la brillantor d'una estrella i el seu color. Sense donar-hi gaire importància publicà en un periòdic semipopular de Copenhaguen, el treball realitzat mesurant magnituds estel·lars amb l'ajuda de la fotografia fent-hi notar aquesta correlació amb els colors de les estrelles. Aquest periòdic danès es dedicava a la fotografia. Durant nou anys aquest article restà oblidat. No hi hagué cap astrònom professional que en fes esment. Mentrestant ell entrava com a fotògraf a l'Observatori de Göttingen i després al de Postdam el 1909.

Henry Norris Russell (1877-1957) era americà, nascut a Oyster Bay, Nova York. Havia estudiat a la universitat de Princeton i hi obtingué el doctorat el 1900. Treballà a les universitats de Cambridge, Massachusetts i Princeton, i el 1911 ja era professor d'astronomia i director de l'observatori d'aquesta última. Se l'ha anomenat «degà dels astrònoms dels Estats Units». S'especialitzà en astronomia espectral. El 1914, ignorant dels resultats que Hertzprung havia obtingut, publicà els que ell també havia aconseguit sobre la correlació entre la brillantor de les estrelles i el seu tipus espectral. No cal dir que coincidia amb el danès en les conclusions. Aleshores se sabé que nou anys abans ja s'havia publicat aquell altre treball i es reconegué la prioritat de Hertzprung en la troballa.

Què és, doncs, el que s'havia descobert? Que si es posen unes coordenades rectangulars amb les temperatures de les estrelles en ordre creixent (o bé els tipus espectrals O B A F G K M) en l'eix horitzontal d'abscisses i les lluminositats intrínseques en l'eix vertical d'ordenades i se senyalen les estrelles per un puntet en aquest gràfic segons aquests dos valors resulta una atapeïda franja diagonal no gaire gruixuda en forma de S estirada, formada per aquests punts, que va des de l'angle superior esquerre fins a l'inferior dret. Aquest conjunt de punts s'anomena «seqüència principal». A més, en el gràfic, hi apareix un altre traç gruixut, més petit, a la part superior de dreta a esquerra sense arribar-hi del tot que correspon a estrelles «gegants roges» i a la part inferior esquerra un altre traç més petit encara, que són les «nanes blanques». Aquests dos traços són les estrelles que es troben fora de la seqüència principal, que és el

traç que conté el 90% de totes les conegudes, que, per això, es consideren «ordinàries». El gràfic proporcionava un mètode per saber la distància d'una estrella si era «ordinària»: del seu espectre es dedueïa la lluminositat intrínseca i d'ella per la lluminositat aparent la llunyania.

Hertzprung el 1913 va aplicar això a trobar la distància d'una cefeïda amb una aproximació acceptable i per la proporcionalitat de Leavitt entre lluminositat intrínseca i període calcular la distància de moltes altres. Això havia de servir per trobar les dimensions de la nostra Galàxia i la distància de les altres galàxies.

La Galàxia és més gran del que hom creia

L'americà Harlow Shapley (1885-1972) nasqué el 2 de novembre del 1885 a Nashville (Missouri). Va estudiar a la universitat de Missouri i s'hi graduà el 1910. Obtingué el doctorat a Princeton el 1913 i el 1914 entrà a l'Observatori de Mount Wilson (Califòrnia). El 1921 fou nomenat director del de Harvard i hi exercí fins a la seva jubilació. Va morir a Burner (Colorado).

Entre 1915 i 1920 amb el cèlebre telescopi de cent polzades (2,54 metres) de Mount Wilson es dedicà a estudiar els cúmuls estel·lars globulars. Són uns conglomerats enormes de gran densitat amb centenars de milers d'estrelles, que poden arribar al milió, com un eixam al voltant d'un punt. En aquest moment ja se'n coneixien un centenar, dels quals una tercera part a la constel·lació del Sagitari. Shapley es posà a calcular-ne les distàncies observant-hi alguna cefeïda i aplicant l'escala de proporcionalitat de Leavitt al resultat de Hertzprung. En cada cúmul hi trobava algunes cefeïdes i això li va fer relativa-

ment fàcil el càlcul. Quin fou el resultat de Shapley? Que el conjunt de cúmuls feia com una esfera al voltant d'un punt, que ell considerà a uns 50.000 anys llum de distància situat a la constel·lació del Sagitari. Ara bé, si tenim en compte la gravitació, és clar que per poder mantenir-se estable aquesta quasi esfera aquest punt ha de ser el centre de tota la Galàxia. Els cúmuls globulars són l'«halo galàctic» que la rodeja com restes d'un conjunt esfèric que s'ha aplanat. D'aquí es dedueix que la Galàxia és molt més gran que el que deia Herschel i el Sol no n'ocupa el centre sinó que en dista 50.000 anys llum.

Va ser la primera vegada que es donà una apreciació realment aproximada de les dimensions i forma real de la Galàxia. I per què Herschel creia que el Sol n'ocupava el centre? Per una raó molt senzilla: en totes les direccions, en l'orientació del pla equatorial de la Galàxia s'hi veu al fons pràcticament la mateixa lluminositat; els núvols de pols fosca fan que del centre no ens n'arribi prou com per veure-hi diferència respecte de la part oposada, com mostrà també Shapley.

L'aproximació obtinguda per aquest astrònom no era encara de gran precisió. Per primera vegada donava unes dimensions astronòmiques una mica exagerades. Fins aquest moment sempre s'havien donat mesures inferiors a la realitat. L'escala de les cefeïdes de Hertzprung només era aproximada i, a més, s'havia de tenir en compte la disminució de llum deguda a la pols galàctica que feia semblar més allunyats els cúmuls del que realment són. Actualment es considera més segura la distància de 28.000 anys llum del centre galàctic, valor obtingut per l'astrònom suís, nacionalitzat americà, Robert Julius Trumpler (1886-1956), en tenir en compte la pols interestel·lar que Shapley no considerà. Valor que coincidí amb el que Jan Hendrick Oort (1900-1992) obtingué a partir dels moviments de les estrelles pròximes. La radioastronomia també ha confirmat aquest resultat. La ciència, ja ho sabem, sempre avança per successives correccions i precisions.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00	El tren de les set (reflexió) Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santorai
08.00-09.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00	Radiofórmula
22.00-23.00	Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00	Endavant Espanyol
19.00-20.00	Sense embuts
23.00-00.00	Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00	Ressons (música en català)
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimarts

18.00-19.00	Piscobabis
19.00-20.00	Coneixes Jesús?
23.00-00.00	Paraules d'amor
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimecres

17.30-18.00	In family
18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
19.00-20.00	Grans reptes

23.00-00.00	Persona i vida
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dijous

18.00-19.00	Piscobabis
19.00-20.00	Temps d'oci
23.00-00.00	Mirades de cinema
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
19.00-20.00	Catalunya sense barreres
23.00-00.00	Amb llum pròpia
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santorai
08.00-10.00	Radiofórmula
10.00-11.00	A tota costa (submarinisme)
11.00-14.00	Trotamundos (turisme rural)

14.00-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris Evangeli Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santorai
08.00-09.00	Radiofórmula
09.00-10.00	Tot sardana
11.00-12.30	Missa de Montserrat
12.30-14.30	Rutes per Catalunya (excursions)
18.00-18.30	La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30	La cantata del diumenge (música de Bach)
20.30-23.00	Melodies de fe (música cristiana)
23.45-00.00	Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30	Pregària de Completes
00.30-01.00	Cova de Country Jazz
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	Informatiu matí + el temps + agenda
10.30	Agenda
12.00	Butlletí informatiu
14.00	Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00	Butlletí informatiu
18.30	Agenda
20.00	Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30	Música Principat (Dl., Dm., Dc.) La Taula de l'Evangeli (Dj.) Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

Diumenge

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, *Objectiu, l'home*. Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 4

08.45 Shalom

Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.00 Islam hoy

Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.15 Buenas noticias TV

Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.30 Con todos los acentos

Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 Últimas preguntas

Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 Testimonio

Director: Isidro Catela.

10.30 Santa Misa

Amb la participació de la coral de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC), de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Ramon Moncunill. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.20 Els camins de la calma

Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

Dilluns 5

17.00 Pueblo de Dios

«Camerún, misión continua.»
Les Filles de la Caritat fa 20 anys que treballen a Yaoundé amb els més desfavorits.
Director: Julián del Olmo.

K3 33

Diumenge 4

10.15 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

11.00 Misa conventual de Montserrat

Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

tv3

Divendres 2

20.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.

El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8-h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada
diumenge

La Misa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

Barcelona 106.6

Tarragona 100.6

Catalunya Central 93.7

Girona 103.4

Tortosa 90.1

Garraf 96.8

Vic 91.3

Lleida 91.5

Cerdanya 104.4

La Seu d'Urgell 105.0

Andorra 107.5

www.radioestel.com

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **AGUSTINES MISSIONERES.**— La web «Reflejos de Luz» (www.reflejosdeluz.net) és una pàgina de les Agustines Missioneres que ofereix nombrosos recursos per a la pastoral. Des de la seva creació, el 2003, ha rebut 500.000 visites.

Altres bisbats

• **SANTFRANCESC XAVIER.**— Amb motiu del V Centenari del naixement de sant Francesc Xavier, del 6 al 8 de juny, se celebrarà a la casa d'espiritualitat Sant Pau de Madrid la XXV Trobada d'Animació Missionera per a sacerdots. El tema serà *Dar razón de la misión hoy*. Més informació: tel. 914 628 680.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 12 al 17 de juny, dirigits per Fernando Llarza, a El Llano-El Algar (Múrcia). Més informació: tel. 646 388 858.

• **UNIVERSITAT.**— Del 28 al 30 de juny, a Valladolid, tindrà lloc la III Trobada Interdisciplinària de professors universitaris, investigadors i professionals catòlics amb el tema *Misión de la universidad, hoy*. Més informació: tel. 913 439 722, fax 913 439 727, a/e: universidades.cee@planalfa.es.

• **MISSIONERS XAVERIANS.**— Conviden a participar en un camp de treball, del 8 al 22 de juliol, a Torre Pacheco (Múrcia) per a joves de 17 a 27 anys.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

Treball amb immigrants i suport escolar amb els nens. Més informació: tel. 968 292 979.

• **MULTIFESTIVAL DAVID.**— Del 13 al 16 de juliol, a Caravaca de la Cruz (Múrcia), amb el tema *La comunidad: Iglesia futura*. Més informació: www.multifestivaldavid.com

Javier

• **TROBADA NACIONAL DE JOVES.**— Del 4 al 6 d'agost se celebra a Pamplona i Xavier una Trobada Nacional de Joves amb el lema «Id por todo el mundo», amb motiu del V Centenari del naixement de sant Francesc Xavier. Més informació: tel. 948 292 403, a/e: juventud@iglesianavarra.org, web: www.jovenesjavier2006.org

• **GERMANS DE SANT JOAN DE DÉU.**— Del 19 al 30 d'agost organitzen un camp de treball a Palència, amb malalts mentals. Més informació: Nacho Pallarés, tel. 686 678 948.

Barcelona

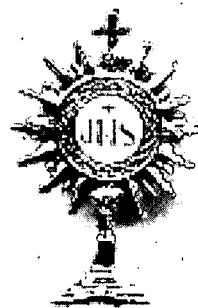
• **RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA.**— Vetilla de Pentecosta de la Renovació Carismàtica Catòlica (Coordinadora de Catalunya) del 3 al 4 de juny, a la casa d'espiritualitat Betània, c/ Bonavista, 37 - Cornellà. Obert a tothom. Més informació: José Antonio Godina, tel. 934 196 355, web: <http://es.geocities.com/catalunyarcc>

• **CENTRE INTERRELIGIÓS DE BARCELONA.**— El 5 de juny, a les 19.30, *El cristianisme ortodox*, conferència de Maria Rosa Ocaña, delegada d'Eumenisme de l'Església ortodoxa espanyola del patriarcat de Sèrbia. Més

QUARANTA HORES D'ADORACIÓ A JESÚS SAGRAMENTAT

PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE LA MEDALLA MIRACULOSA.— El 8 de juny, de 8.00 a 23.00. C/ Consell de Cent, 110 - Barcelona, tel. 934 234 676.

PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.— Del 9 de juny, a les 20.00, al 10, a les 20.00. C/ Balmes, 78 - Barcelona, tel. 932 152 730.

informació: tel. 933 084 878, fax 933 082 645, a/e: cib@mail.bcn.es, web: www.bcn.es/centre_interreligios

• **EDITORIAL CLARET.**— El 6 de juny, a les 19.00, presentació del llibre *En Valentí i el tren del cel*, de Carme del Blanco. Faran la presentació Ester Romero, periodista, i l'autora del llibre. Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona.

• **CAIXAFORUM.**— El 7 de juny, a les 19.00, conferència d'Alain Finkielkraut (catedràtic de llengües modernes i professor de Filosofia a l'Escola Politècnica de París) i Manuel Cruz (catedràtic de Filosofia, UB) sobre *El pes del passat*. Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, fax 934 768 635, web: www.laCaixa.es

• **AMICS DELS GOIGS.**— El 7 de juny, a les 19.00, conferència *Els goigs i la geografia de Sobrarb: els goigs de Sant Urbez*, a càrrec de Josefina Roma i Riu. C/ Comte Borrell, 307, 2n - Barcelona, tel. 933 216 451.

• **AMICS DEL LICEU.**— El 7 de juny, a les 19.30, Carme Riera (escriptora) parlarà sobre *Madama Butterfly*. Sala del Cor del Gran Teatre del Liceu, entrada per la Rambla, 51-59 - Barcelona.

• **JUSTÍCIA I PAU.**— Dins del cicle «Els nens no es divorcien» la Comissió de la Infància de Justícia i Pau convida a la xerrada de la Dra. Maria Martínez (psicòloga) sobre *Diàlegs amb els fills davant el divorci dels pares*. Serà el 7 de juny, a les 19.30, al carrer Roger de Llúria, 13 - Barcelona. Més informació: tel. 933 176 177.

• **PREGÀRIA AMB FRANCESC I CLARA.**— El 7 de juny, a les 20.00,

pregària amb el tema *Del coneixement de l'Esperit del Senyor (Pentecosta)*. Col·legi de les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, pl. Universitat, 2 - Barcelona, tel. 934 543 469 i 933 236 931. Organitza: Família Franciscana de Barcelona.

• **CERCLE LA SALLE.**— El 8 de juny, a les 19.00, fotografies d'Austràlia pel seu autor Oriol Alamany. C/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

• **DIÀDEL'APOSTOLATSEGLAR.**— El 8 de juny, a les 20.00, «Enviats a evangelitzar». L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, presidirà una eucaristia a la parròquia de Santa Anna, c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona.

• **CONCERT.**— El 9 de juny, a les 21.00, concert d'orgue amb motiu del primer aniversari de la inauguració de l'orgue Joan Carles Castro. Concert de Sant Antoni amb l'organista Modest Moreno i Morera. C/ Santaló, 80 - Barcelona.

• **PROJECTE «DESPERTAR LES LLAVORS: LLEGIR LA BÍBLIA DES DE LA VIDA».**— El 10 de juny, de 10.00 a 17.00, trobada-convivència de grups bíblics per compartir el camí que cada grup du a terme; per compartir la riquesa descoberta en la lectura personal i grupal de la Bíblia; per compartir les diferents metodologies; per somiar camins nous perquè la Paraula de Déu arribi a tots; per somiar que un altre món és possible en la fraternitat i en la pau. Animen: Justino Martínez i Quique Fernández. C/ Feliu i Codina, 59 - Barcelona. Més informació i inscripció: Justino Martínez, tel. 934 278 577.

MISSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

«Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Ajuda a l'Església Necessitada
Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU
Nom i Cognoms:.....

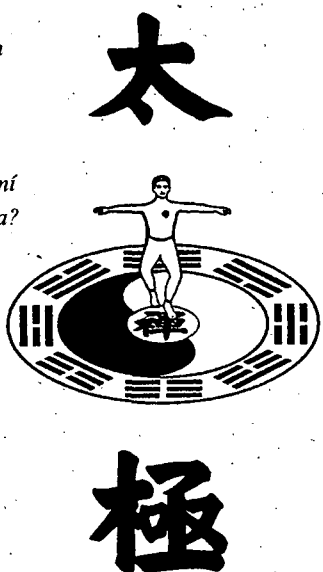
Carrer i número:.....
C. Postal i Ciutat:.....

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

美言可以市尊
行之可以加人
之不善何棄之有

Les paraules boniques es poden
vendre al mercat.
Les bones accions es poden
oferir com a obsequis.
Si un home s'ha apartat del camí
quina raó hi ha per fer-l' en fora?

**CONVIVÈNCIA
AMB PETER YANG**
Del 14 al 18 de juny
a Granada.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

Des del carrer

Amb 85 anys, l'actor espanyol Conrado Sanmartín continua sent tot un galant. Ho va ser durant els seixanta i setanta del cinema espanyol, i continua sent-ho avui cada vegada que assisteix a un acte públic o tracta amb els mitjans de comunicació. La concessió del premi cinematogràfic Família el va portar el 6 de maig passat a la seva estimada Barcelona, on va treballar molt de temps i on va conèixer la seva esposa, Olga Quiles, amb qui ha tingut 5 fills i, de moment, 12 néts. Aquesta gran família és per a Conrado Sanmartín el millor guardó de la seva carrera.

L'actor Conrado Sanmartín, premi cinematogràfic Família 2006

«Sempre he estat fidel a la meva dona»

—Què representa per a vostè la concessió del premi Família 2006?

—Per a mi és una satisfacció enorme haver estat distingit amb el premi cinematogràfic Família 2006. I sobretot perquè pertanyo al món del cinema, la compatibilitat del qual amb la vida familiar mai no ha estat fàcil. No obstant això, he de confessar que el meu èxit en l'àmbit familiar no és mèrit meu. Gairebé no m'ha costat gens. Tot el mèrit és d'una catalana anomenada Olga, una dona extraordinària que em va escollir com a espòs ja fa molts anys i amb la qual he pogut crear una família de veritat.

—A més de la seva esposa, quina és per a vostè la clau de l'èxit en la família?

—Per a mi la clau de la família és la fidelitat. Puc prometre que he estat fidel a l'amor, a la família, però sense que em costés gens. Qui ho ha organitzat tot, i ho continua organitzant, i la que m'ha donat sempre les sorpreses més agradables de la meua vida ha estat la meua dona. Encara recordo amb emoció la festa que em va preparar per al meu 80è aniversari. Va ser una gran festa al cinema Doré de Madrid, amb obra de teatre i pel·lícula. Jo no en sabia ben res. Els meus néts van representar la meua vida des que era petit. Va ser realment emocionant! Em vaig trobar amb més de 300 amics. Tot ho havia organitzat la meua

dona amb les meves filles.

—Com ha aconseguit ser fidel a la seva dona malgrat ser considerat «galant del cinema espanyol»?

—No hi ha secret, simplement ens hem estimat i ens estimem molt. En un ordre més pràctic, jo solia arribar a casa després del rodatge, em banyava i m'integrava a la família. A ells els dedicava tot el temps que podia després de la feina. No obstant això, reconec que també he hagut d'aprendre a fer servir la muleta en el moment just. He passat temporades de fins a sis mesos separat de la meua dona, per qüestions laborals i en plena joventut..., però puc jurar que li he estat fidel. Això no ho pot dir tothom.

—I abans de trobar aquesta catalana, com duia això de ser galant del cinema espanyol?

—[Riu] Va haver-hi un temps en què no podia ni caminar per Barcelona. Tinc records simpàtics. Suposo que és perquè encara no estaven de moda els cantants...

—Com va començar en el món del cinema?

—Vaig començar al cinema per casualitat. Jo era esportista, feia lluita i boxa, i un dia que estava entrenant al gimnàs va arribar un antic campió d'Espanya de boxa que buscava homes que es peguessin per a una pel·lícula. A cinc duros

diaris i l'hotel pagat. Ni m'ho vaig pensar... Un dia, acabant la pel·lícula, el director em va dir que em veia amb facultats per a la professió. «Què cal fer?», li vaig preguntar. Em va dir que el millor era introduir-me en el món del teatre. Als quinze dies vaig començar al teatre, amb una llança i un escut, i de tant en tant deia alguna cosa, fins que vaig acabar fent papers semiprotagonistes. Així vaig començar. Més tard, el cinema m'absorbiria.

—Un dels seus grans èxits cinematogràfics va ser *Apartado de Correos 1001*...

—Sí, és una de les meves pel·lícules més estimades. L'èxit d'aquesta pel·lícula estava en el guió. Es tractava d'una cosa insòlita: una pel·lícula policíaca, prenent com a model el cinema negre americà però a l'estil espanyol. Amb *Apartado de Correos 1001* es va crear el gènere policíac català... Cada dia de rodatge em fascinava més. Molts bons directors de l'època van rebutjar el guió i avui és un clàssic del nostre cinema. Recordo, a més, que només va costar 9.500 pessetes. Quins temps, aquells!

—Als seus 85 anys i després d'haver participat en més de cent pel·lícules, amb quina es queda?

—Sincerament? Amb la que encara he de fer... [riu]. Una pel·lícula que vaig fer amb molta estimació va ser *Mi adorado Juan*, l'adaptació de l'obra de Miguel Mihura dirigida pel seu germà Jerónimo. Pels carrers de Barcelona em saludaven amb el nom de Juan, i jo, ingenu de mi, contestava. Va ser una pel·lícula amb molta força.

Samuel Gutiérrez

Vèncer el tabú, vèncer la mort

Si anys enrere el tema de què no es podia parlar obertament i amb tranquil·litat era el sexe, avui el gran tabú de la nostra societat és la mort. No l'acostumem a esmentar, ens espanta i ens estimem més no voler-ne saber res. Sovint la veiem com una cosa llunyana que apareix a la televisió o als diaris i que sempre afecta els altres. I vet aquí el problema, perquè la mort és una realitat certa per la qual, tant nosaltres com aquells que estimem, pel mateix fet de ser vius, per força haurem de passar. Aquesta ignorància, així, ens fa més vulnerables a l'hora d'afrontar aquest moment natural i indefugible.

Actuar com si la mort no existís, no ser conscients de la nostra fragilitat, comporta a més que no ens adonem tampoc del valor de ser vius, de la gran meravella que és formar part de la vida. Els cristians, especialment, no podem ignorar el miracle de la vida, perquè és un do de Déu, i com tot allò que ens ha estat donat, ho hem de saber apreciar i agrair. Els creients, en darrer terme, tampoc no podem perdre de vista que la mort, encara que dolorosa i molt sovint incomprensible, no és el final de tot. Sabem que la mort pot ser vençuda, i el primer pas és vèncer el tabú, és a dir, no ignorar-la. Ser conscients de la mort ens fa ser conscients de la vida.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Un Jubileu per avançar

Som lluny de l'any 1881... quan la Mare de Déu de Montserrat era declarada patrona de Catalunya per Lleó XIII. Però, segons com es miri, sembla estrany que només faci cent vint-i-cinc anys d'aquest patronatge. Són quatre dies en el conjunt de la història mil·lenària de la imatge de la Moreneta i del seu santuari. I el *Virolai* de Verdaguier i Rodoreda només té un any més... Pensant-hi, ara ens adonem de com van ser, de decisives, les darreres dècades del XIX i les primeres del XX per al catolicisme català. És aleshores que, en sintonia amb l'esperit renaixent del país, emergeixen, prenen forma i s'actualitzen els vells valors de l'Església tarraconense.

Sort n'hem tingut d'aquella etapa una mica constituent—passeu-me la metàfora—en les sacsejades posteriors. D'ençà d'aleshores, hem sofert dues revoltes amb crema d'esglésies i amb persecució cruenta: la setmana tràgica i la guerra civil; i hem passat per dues dictadures... En sentit positiu, hem estat marcats pel primer Congrés Litúrgic de Montserrat i pel Vaticà II. Repeteixo: som lluny de l'any 1881.

M'agradaria —i a qui no?— que l'actual Jubileu montserratí no s'exhaurís en celebracions exteriors. Montserrat —santuari i monestir— dona per a molt més. Sobretot al llarg d'aquests últims

cent vint-i-cinc anys —i sense menysprear la història anterior— ha esdevingut un referent, una icona, potser un somni... del que molts voldríem que fos l'Església en aquest país. No es tracta de mitificar res ni ningú, però tampoc de restar presoners dels excessos crítics, de les petites anècdotes o del *casolanisme*. L'actual Jubileu podria servir per mirar d'assumir i d'estendre a totes les comunitats eclesials aquella síntesi de valors que Montserrat representa. N'esmento cinc de rellevants. Però fàcilment podria allargar la llista.

En primer lloc, la fe senzilla i comunicativa: allò que palpes a l'atri del santuari i a les places quan trobes gent de tot arreu i tothom està content de ser-hi, i de pujar al cambril, i potser d'encendre un ciri; els que et diuen «prega per mi a la Mare de Déu»... Necessitem recuperar la cordialitat, la pietat popular que no és tant cosa d'un determinat sector com una fibra que tots els creients tenim, la fe del cor...

Després ve la celebració de l'Eucaristia, amb una litúrgia viva i bella. Mai no agrairé prou als monjos aquest missatge: pregar és bell, la paraula de Déu és bella, sobretot és bella la comunió al voltant de la taula de Jesús. La bellesa de la fe —en els continguts i en les formes— podria ser més ben expressada a totes les nostres comunitats, també quan disposem de pocs recursos.

Montserrat és un espai propici a la conversió. Hi passen coses que no es veuen... Ens convé accentuar aquesta dimensió interior a tota l'Església, explicitar-la i fer-la assequible: que, per exemple, conversar amb els pastors i, si s'escau, confessar-se, no requereixi una sol·licitud...

Un altre missatge montserratí —prou rellevant i reconegut— és l'agermanament de fe i cultura. La societat actual —la joventut, sobretot— necessita rebre'l com a aclariment indispensable. Necessitem superar un cert trencament entre les preocupacions i el mateix llenguatge de la societat i el de l'Església. I Montserrat, no cal dir-ho, és una realitat de fe cristiana inculturada a Catalunya. Ho han de ser també totes les nostres comunitats. I més enllà dels tòpics: la nostra és una societat en moviment. Tot-hom és cridat a lloar el Senyor, sense necessitat d'extrafer la veu: «Lloeu el Senyor, tots els pobles, gloriifiqueu-lo totes les nacions» (Salm 116).

Ara mateix

Rauxa